

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) Author(s):	et Hefteskrivt, udgivet ved S. Jørgensen.
Titel Title:	<u>Nyt Bibliothek for underholdende Æmner</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	1833; Vol. 1
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Trykt paa Udgiverens Forlag, 1833-1834
Fysiske størrelse Physical extent:	6 bd.

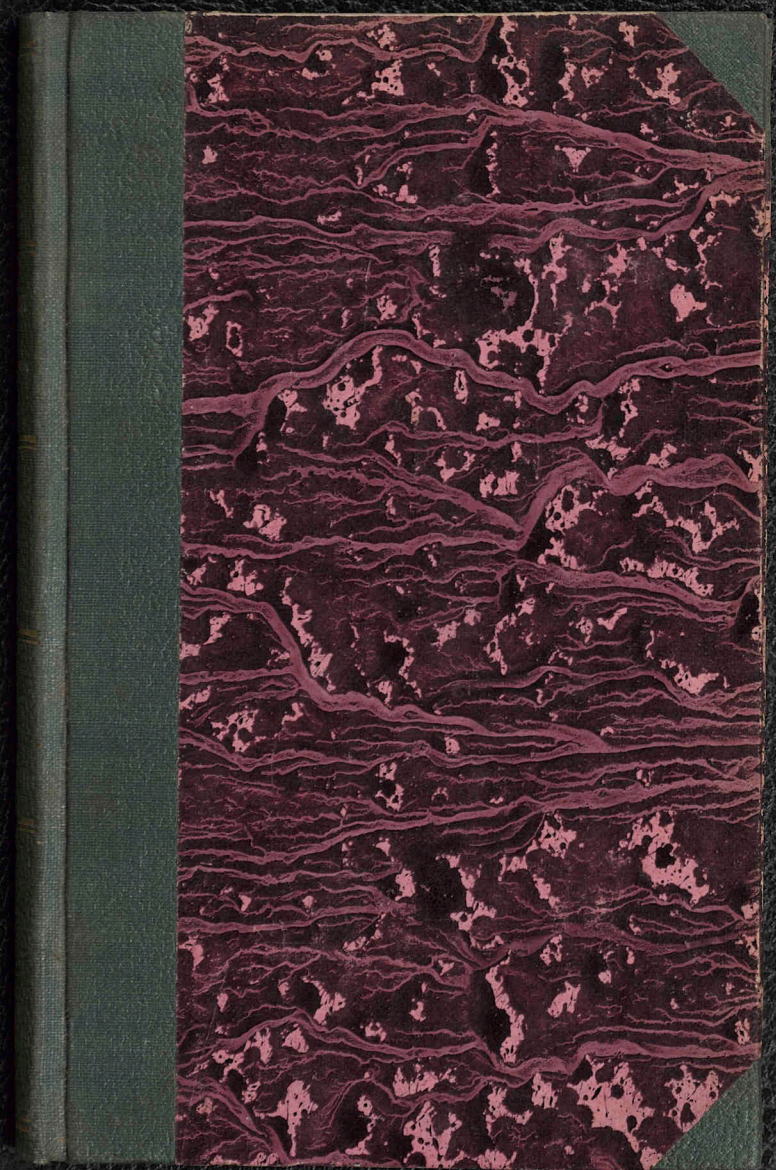
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-11.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.2.S 57 8°

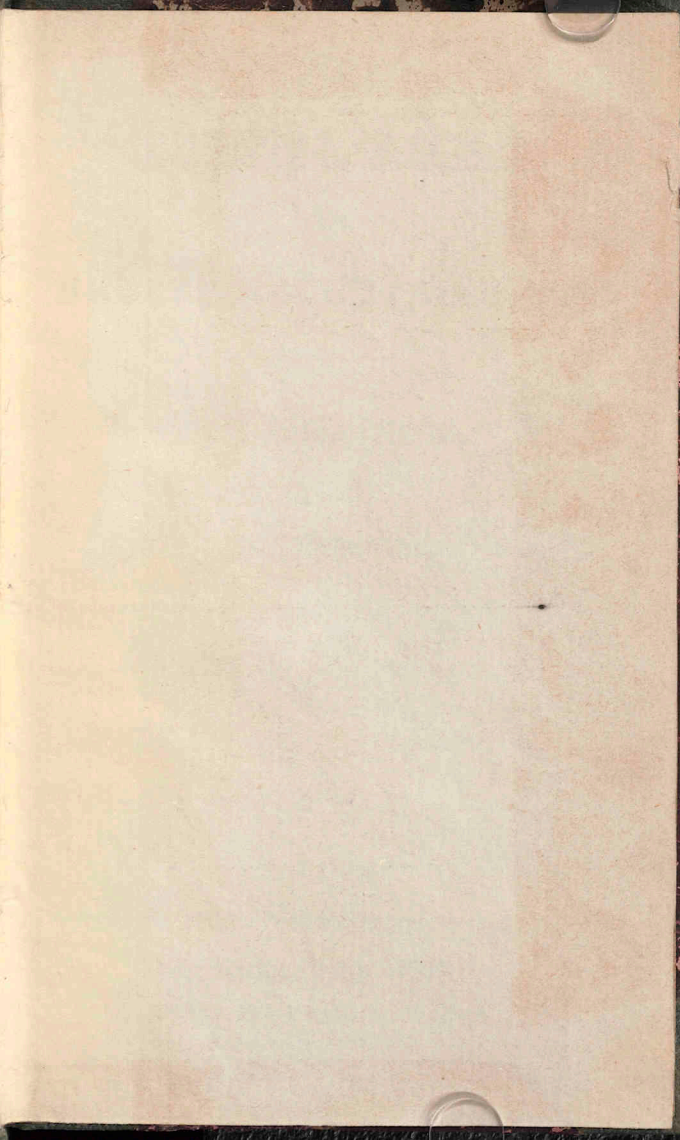
1 1 57 0 8 00300 4

Det Kgl. Bibliotek

130025955936

N y t

BIBLIOTHEK

for

underholdende Æmner.

Et Hefteskrift,

udgivet ved

S. Jørgensen.

Første Bind.

Kjöbenhavn, 1833.

Trykt, paa Udgiverens Forlag,
i det martin ske Officin.

Carraraerne.

Fortælling af H. v. Tromlitz.

Familien Carrara havde allerede i flere Aarhundreder glimret i Lombardiet og i længere Tid herskede den over Padua og de omkringliggende Lande. I Begyndelsen af det 15de Aarhundrede var Francesco Carrara Fyrste af Padua, og regjerede mildt, da han i forrige Tider havde erfaret Lykkens Ubestandighed. Berøvet alle sine Stæder og Borge af Johan Galeazzo, Hertug af Mailand, smægtede han længe i dennes Fangenskab, reddede sig ved Flugten, og benyttende lykkelige Omstændigheder, havde han ved Florentinernes og Venetianernes Hjælp igjen sat sig i Besiddelse af Padua, men Vicenza, Belluns, Faltre og flere andre af hans fordums Besiddelser maatte han overlade Hertugen af Mailand.

Da Hertugen døde, efterlod han begge sine umyndige Sønner det hele Lombardi, en anseelig Skat, en velordnet Hær og Italiens første Krigsoberster. Dette skønne Land blev i hiin skjændselsfulde Tid ikke regjeret med Scepteret, men med Sværdet; Eventyrere droge igjennem det i Spidsen for deres Bander; sælgende sig til de Høislydende, førte de mere Krig mod de fredelige Beboere, end

mod den fiendtlige Hær, i hvilken de, da den ligeledes bestod af leiede Soldater, mere saae deres Vaabenbrødre end deres Fiender. — Slagene afgjorde kun lidet, man talte faa Døde paa Balpladsen, men Seierherrerne erholdt rigt Bytte og mange Fanger, som bleve afvæbnede og frigitte mod Løsepenge. Hvem der havde Penge, selvfølgelig ogsaa Vaaben og Krigsfornödenheder, havde Hære, thi de Fange vendte for det meste allerede den følgende Dag tilbage, bleve paa ny bevæbnede og saaledes var den slagne Hær faa Dage efter et Nederlag ligesaa talrig og ligesaa godt rustet, som før Slaget.

Det flade Land blev ødelagt ved de evige Krige, Stæderne, som vare i stedsvarende Feide med hinanden, eller idag denne, imorgen hiin lykkelige Condottiere underdanige, bukkede under for Byrden af deres Herskeres Fordringer og Tyrani. Overalt viiste der sig smaae, uafhængige Fyrstendømmer. Anførerne for Banderne deelte sig endog i Pavestaterne og opkastede sig til Herrer, omendstjøndt de dog for det meste vare udsprungne af den laveste Pobel.

Nederitaliens mægtigste Fyrste, Hertugen af Mailands Stater bleve under Johan Galeazzos Sønners Mindreaarighed et lokkende Bytte for de Soldater og Hovidsmænd, som stode i Hertugens Tjeneste. De deelte fredeligt en Deel af deres Herres Efterladenskab og Franz von Carrara troede ogsaa at han ikke burde forsømme denne Leilighed til at gjenvinde de tabte Stæder. Saaledes erholdt han Belluno og Faltro, slog den mailandske Hær, som gjorde et Udfald fra Vicenza, og beleirede nu

med Wilhelm della Scala, den forhenværende Herre af Verona, denne Stad, som Mailænderne ligeledes havde fratabt hiin. Veroneserne, kjede af Mailændernes Nag vendte med Glæde tilbage under deres gamle Hersker, aabnede deres Porte for Fyrsten af Padua og Wilhelm della Scala blev igjen indsat i sit Huus's Besiddelser, men nød ikke længe denne Lykke; thi fjorten Dage efter døde han, og hans tvende Sønner, Bruno og Antonio, overtog samtlige Stadens Regjering.

Fyrsten af Padua drog nu med sin ældste Søn, Francesco, for Vicenza og lod sin anden Søn, Giacomo, tilligemed en betydelig Besætning blive tilbage i Veronas Citadel, Slottet San Felice, hvilket maatte være Stadens tvende Herskere meget ubehageligt, hvorfor de ogsaa imod deres Løfte undlode med deres Skarer at understøtte Fyrsten af Padua ved Vicenzas Beleiring og derved gav den første Anledning til Tvedragt.

Franz von Carrara havde fire Sønner og en Datter, som var formælet med Markgreven af Ferrara. Francesco, den ældste, var Faderens Yndling og Sjælen i hans Foretagender; han styrede Vicenzas Beleiring. Giacomo, den anden Søn, var tapper og krigserfaren, men elskede endnu mere Kunster og Videnskaber, var af blidere Natur og gik derfor ikke altid ind i sin Faders heitslyvende Planer, men befandt sig ogsaa mindre om dennes Person, end hans ældre Broder. Men Faderen havde alligevel betroet ham det vigtige Verona, fordi han ved sit Udportes og sin Mildhed forstod at vinde Alles Hjerter.

De tvende yngre Sønner vare endnu i den Alder, at de ikke kunde gribe virksomt ind i Livet.

Beatrice.

1.

I Verona levede Constance Peralta, en ung Enke efter en af Huset della Scalas Tilhængere, der havde bekræftet sin Trofskab paa Skaffottet i Mailand. Skjøndt ikke mere i sine Aars første Blomstren, var Constance Peralta alligevel Veronas Prydelse i Skjønhed og Dyd. I de flere Aar hun havde været Enke havde de anseeligste Mænd anholdt om den skjøne, rige Kone, men ingen havde gjort Indtryk paa hendes Hjerte, hun havde afvist dem Alle. Man holdt hende derfor for stolt og kold, som hun ogsaa maatte være, og lidt efter lidt blev Kredsen af hendes Tilbedere og Beundrere stedse mindre, hvorover hun slet ikke syntes at bekymre sig, thi hun elskede Omgangen med Kunstnere, og Dgteren, som i Sonnetter og Canzonetter kaldte hende Italiens Skjønneste, var hende kjæreere end den Tilbeder, der med Smigerord søgte at lokke hende, og som maaskee lige saa meget var indtaget i hendes Rigdom, som i hendes Skjønhed. Saaledes var den skjøne Enkes Hus en Samlingsplads for alle aandige Mænd og om hun endog ikke ganske havde bevæbnet sit Hjerte mod Forsængeligheden, saa var hun dog lige saa stolt af sin Mand, som af sin Skjønhed.

Bruno og Antonio della Scala besøgte ofte hen-

des Huus, vel mere af Hensyn til hendes Gemahls troe' Tjeneste og for den skjonne Entes Skyld, end af Kjærlighed til Videnskaberne. De indførte ogsaa Giacomo og Carrara hos hende, og denne, som var blød af Naturen, af et let, modtageligt Sind, kunde ikke længe modstaae Constances Aand og Skjønhed, men befandt sig, ligesom saa mange Andre, snart i hendes Lænker. Enten det nu var den smigrende Stolthed, snart at see den mægtige Carraras Søn for sine Fodder, eller Unglignens mandlige Skjønhed, den løse, uddannede Aand, som, især i hendes Nærværelse, uophørligt udsprede sine Funke, eller ogsaa det uforklarlige Noget, som uimodstaaeligt drager Hjerte til Hjerte, saa følte Constance for første Gang mere end Velvillie, men omendkjøndt hun endelig selv maatte tilstaae sig dette, bestemte hendes Stolthed, om end ikke Hjertet, hende til at skjule denne hende hidtil fremmede blevene Følelse hos sig selv.

Stoltheden beholdt længe Herredømme over hende, hun modstod længe Carraras Bestræbelser og behændigt skjulte hun for Verden og endog for ham den Flamme, som hun forgjæves søgte at dæmpe. Men et Tilfælde undergravede hendes stolte Bygning og hun takkede maa-kee Tilfældet for at have befriet hende for de selv paa- lagde Baand.

Brodrerne della Scala havde foranstaltet en Fest i Verona i deres Slot ved Etsch, ved hvilken Giacomo og Constance Peralta vare nærværende. Slottet laae paa en jævn Straaning ved Strandbredderne af Etsch, hvis brusende Bølger brøde mod Haveterrassens faste Mure.

— I dette skjøntbeliggende Sommeropholdssted, som endog Galeazzo Visconti, den afdøde Hertug af Mailand, omhyggelig havde ladet vedligeholde, adspredte Selvkabet sig ved Guldmaanens lysende Skin, for snart fra Strandbredderne ved Etsch eller fra Altanen paa et gammelt Taarn, der ved Enden af Haven var blevet staaende som en Erindring fra Oldtiden, at høre Musikken, som deelt i forskellige Grupper oplivede Aftenens Stilhed, eller snart for at beundre Sangen, der ledsaget af en Luth lød fra de dunkle Buske. Carrara spadserede ogsaa gennem de slyngede Gange og fandt endelig hvad han søgte, Constance, som ved en Venindes Arm nød Aftenens Kjærlighed. Han sluttede sig til hende, og da i dette Dieblisk de hvide Seil af en Mængde Gondoler, der gennemskjære Floden under Skippernes Sang, bleve synlige, saa gik han med begge Fruentimmerne ned ad Terrassen, for at see det nye Skuespil i Nærheden. De vare snart nede, hvor Gæsterne bølgede i tæt Trængsel, for at see de flittige Roerkarles Bæddekamp, hvilke under muntre Sange vare beskæftigede med at naae den Priis, som i Maanekinnets Fannede dem imøde fra Havens nordlige Ende. Da denne snart blev vunden, traadte fire, let men zirligt klædte Kjemper paa Gondolens yderste Rand; de holdt Stænger med omvundne Blomster i Haanden, med hvilke de søgte at støde de mod dem fremvoende Modstandere i Vandet. Denne Landsekamp af de kun let Bevæbnede paa Gondolerne, dannede en sælsom Contrast mod de ellers saa hyppigt svært Bepantserede, som i fuld Tægen sprængte mod hinanden og hvor den Besejrede ikke let kunde reise sig efter

fit Fald; men den, der her styrtede i Floden, dukker hurtigt op igjen, svømmer efter det forbiroende Skib, naaer det og svinger sig med behændig Kraft igjen op paa det forladte Sted, for at være rede til en ny Kamp.

Carrara og Constance havde længe med Velbehag seet paa dette livfulde Skuespil, men lidt efter lidt havde de, næsten ubevidst, indviklet sig i en alvorlig Samtale, medens de ubemærkede forlod Trængslen og spadserede til den anden Side af Haugen, hvor de endelig stode stille under en Ahorn. Her bemærkede Constance først at hendes Veninde var kommen fra hende. Carraras Spørgsmaal: "Frygter De, Signora, for at være alene med mig?" var nok for hendes Stolthed, for at bestemme hende til at trodse Faren og blive alene i den varme Maanenat med den Mand, som hun elskede i Stilhed. Hun sad sig paa en Græsboent under Ahorntræet, han tog Plads ved hendes Side og en Samtale begyndte som stedse blev mere tiltækkende. Nattens Stilhed, Vølgernes Brusen, det af Maanen omkring dem udbredte Trykkelys og selv den fjerne Larm af den gennem hinanden vølgende Mængde, som nu, da Gondolernes Kampleeg var endt, strømmede op ad Terrassen, den høie, til Dandsen indbydende Musik, som lød dem imøde, og den Visshed, at deres Gensomhed ikke vilde blive forstyrret, førte dem nærmere sammen end nogensinde før. Carrara blev med hvert Ord fyrigere og Constance saae med bankende Hjerter det Dieblisk nærme sig, da han tydeligt vilde udtale sit Hjertes Følelser; hun frygtede dette Dieblisk og dog ventede hun det med ubeskrivelig Længsel. Men da hun

alligevel følte hendes Haand i hans og et sagte Tryk, som hun, uden egentlig at ville det, besvarede endnu sagtene, da traadte Fornuften erindrende i sit Ret, Stoltheden bød og hun blev Herskerinde over sit Hjerte.

"Jeg troer, naadige Herre!" begyndte hun, pludseligt reisende sig op, "at det er paa Tiden vi igjen slutte os til Selskabet; hav den Godhed at række mig Eders Arm. — Kom!"

Carrara var overrasket, alle hans Forventninger, hans Forhaabninger vare forsvundne med disse stolt udtalte Ord, han følte sig krænkert og uden at nøde hende til at blive, bød han hende Armen. I dette Dieblisk holdt en Gondol ved Strandbredden, en Mand sprang ud af den og løb hastig hen til dem, saa at Constance neppe fik Tid til at lade Gløret falde. "Naadige Herr von Padua!" læs denne Skrivelse, førend I gaaer videre." Han overgav ham et Brev. "Jeg staaer med min Gondol til Eders Tjeneste!" Sigende dette ilede han tilbage, sprang i Fartøiet, stødte fra Strandbredden, men forblev i Nærheden.

Alt dette var et Dieblisks Sag, men saa meget mere overraskende for dem. "Tillad," sagde nu Carrara til Damen, "at jeg læser den hemmelighedsfulde Skrivelse." Han aabnede og gjennemsløi den, saa godt som det ved Maanens klare Lys lod sig gjøre.

Medens han læste havde Costance ufravendt betragtet ham, hun vilde udforske Brevets Indhold i hans Træk, en Ahnelse sagde hende at det ikke indeholdt noget Glædeligt, og hendes Hjerte bankede ængsteligt; hun tænkte i dette Dieblisk ikke mere paa at opsoge Selskabet, hendes Tanker

vare kun ved Skrivelsen, hvorved allehaande Mistanke maatte opstige i hende. Da Carrara nu sammenfoldede Brevet, bød hende Armen og vel galant, men ikke uden Bitterhed sagde: Er det Eder nu beleiligt, Signora? da kunde hun ikke mere skjule sin Deeltagelse. "Hvad indeholder denne Skrivelse?" sagde hun ængstlig. "See, Overbringeren venter endnu lidt fra Strandbredden paa Eders Svar; meddeel mig Indholdet, hvis I kan meddele mig det?"

"Hvorfor ikke?" svarede Carrara smilende, da den ufordulgte Deeltagelse glædede ham; han gav hende Brevet.

"Og I byder mig ubekymret Armen?" raabte hun efterat hun havde læst Brevet, "naar man advare Eder for Fiender som have leiet Mordere til at nedstøde Eder?"

"Hvorfor ikke? Hvorledes kunde jeg tiltroe Bruno og Antonio della Scala saadan en vanærende Handling, hvorledes troe, at Mænd, som ere mig og min Fader saa meget forpligtede, kunne saa ganske forglemme Taknemmelighedens og Gæstfrihedens Bud?"

Frygt Alt i denne bevægede, blodige Tid!" afbrød Constance ham, "I denne Tid, hvor Italien har flere Exempler paa Troløshed end paa Edelmødighed at opvise, hvor Broderen opoffer Broderen, Vennen Vennen af Egen nytte, og de frygteligste Rædselsgjerninger kan blive udførte; kan I skjænke Eders Tillid til Mænd, for hvem Eders Ophold i Verona og Citadellens Besætning er besværlig? Hvo som hersker, vil ogsaa herke alene, især

naar han ikke har den ved Siden af sig, som han er forpligtet; tænk derpaa, naadige Herre, og lad Advarslen ikke være ringeagtet."

"J, Signora!" tog Carrara efter kort Tausshed Ordet, medens de havde fjernet sig noget fra Strandbredden, "J opvækker Mistanke hos mig mod en della Scale?"

"Sønnerne ligne ikke altid Fædrene!" faldt hun ham hurtigt i Talem.

J tager saa varm Andeel i mig, hvilket hidtil ikke er bleven mig til Deel, og jeg takker Eder inderlig derfor men jeg kan desuagtet ikke følge Eders Raad. Jeg blander mig nu blandt Gæsterne, og gaar derpaa med min lille Bedækning rolig og ubekymret tilbage til Citadellet."

"Gjør det ikke, Herre! — Jeg ahner det Skrækkeligste!" bad Constance ængstlig.

"Og hvorledes kunde min Skjæbne bekymre en Dame, som stedse saa strængt tilbageviste ethvert af mit Hjertes udtalte Ord, saa at det døde paa mine Læber?" Constance maatte i dette Dieblik glæde sig over at Sløret skjulede hendes Rødmen. "Desuden maatte jeg, hvis jeg vilde lade mig strække ved dette Brev, gjælde som en Feig i Eders Dine, og det vilde jeg ikke for alt i Verden!" Han gik ved disse Ord op ad Terrassens Trin, men Constance greb hans Haand og holdt ham tilbage.

"Naadige Herre?" sagde hun med ængstlig dæmpet Stemme. "I dette Dieblik optræder der Grindringer for mig, jeg tænker paa mangen et henkastet Ord af Veronas Herre saa at jeg næsten ikke kan tvivle om, at den til Eder rettede Skrivelse indeholder Sandhed og er velmeent."

Carrara havde maaskee kastet et Blik i Constances Hjerte, og var flog nok, til at benytte sig af hendes Angst, thi han vedblev sit Forsæt at ringeagte Advarslen, indtil hun endelig, seende hans Fordærvelse for Dinene, besvoer ham ved Alt hvad der var ham helligt, ved hans Kjærlighed til hende, dog ikke dumdriftig at styrte sig i Faren, aabnede ham sit Hjerte og tilstod, at hun maatte forgaae af Smerte, hvis en ulykkelig Skjæbne rammede ham.

Carrara saae sig pludselig ved Maalet for sine Dnsker, og saaledes kunde han ikke modstaae den elskende Dvin- des Bøn. "Følg mig til den øverste Terrasse," begyndte Constance nu efter kort Overlæg, "kast der en Kappe om og vent ved den yderste Gaards Portal. Min Portechaise staaer til ethvert Øieblik beredt for mig, mine Tjenerere, paa hvis Trostøb jeg ganske kan stole, have vistnok allerede længe ventet paa mig, de skal opsege Eder der; vinker en Tjener med et Tørklæde, saa er det min, benyt da Portechaisen til Eders Redning."

"Herre vil I stige ind og betroe Eder til mig," sagde den samme Mand, som havde bragt Brevet og nu igjen var steget i Land, "saa kom, det haster, afvent ikke Midnatten!"

"Jeg maa først ledsage Damen op, derpaa vender jeg tilbage og er snart igjen hos Eder," svarede Carrara "hav Taalmodighed saalænge!" Han bød Constance Armen og førte hende hurtigt op ad Terrassen.

"For alle Helgenes Skyld, naadige Herre!" bad hun, "vend ikke tilbage. Jeg troer ikke den Mand, maaskee

skulde Advarslen lokke Eder i Fartøiet, og saaledes faldt I uden Modstand i Eders Fjenders Hænder."

"Frygt ikke, kjønne Frue!" svarede Carrara, som slet ikke havde tænkt paa at besejre Fartøiet. Jeg vil ikke handle saa uoverlagt, jeg følger Eder og Eders søde Ord.

"Kom bare hurtigt!" bad Constance, "og snig Eder forsigtigt gennem Tjenernes Mængde, læg Eders Fjederbux fra Eder, gør Eder saameget som muligt ukjendelig og vær paa Eders Post, jeg frygter for at denne Nat er bestemt til Eders Undergang."

Carrara lovede at følge hendes Raad, men mindrede af Frygt for Faren end oplivet ved den Tanke, at sidde i hendes Portechaise paa det samme Sted, hvor hun saa ofte havde sadt, antog han med Glæde hendes Forslag. Da han maatte skilles fra hende, da han havde sagt hende lev vel, svarede hun: "Lev vel, mit Hjertes Elskede! Vi sees snart igjen!" Han hørte studsende disse Ord og anede ikke, at de saa snart vilde gaae i Opfyldelse.

2.

Da Carrara var alene, gik han ind i en af Haugens dunkle Gange, tog Heiresjødrene af sin Hat, indhyllede sig i sin omvendte Kappe og sneeg sig, undvigende ethvert af Fakler og Kjerter oplyst Sted, lykkelig gennem de gestjæftige Tjenere og den følgende Mængde, til den indre Slotsgaard; der hvor Porten gennem et mørkt Taarn gaaer ud

til den yderste Gaard, standsede han et Dieblig, uvis om han allerede var ved Maalet og hvor skulde vente Portechaisen eller endnu gaae gjennem den anden Dør, da en qvindelig Skikkelse, med en Maske for Ansigtet — noget sædvanligt i dette Land — traadte ud fra et af Taarnets Porte, greb hans Haand og sagde sagte: "Kom, Herre, Signora Constance venter paa Eder med Længsel!" Hans Phantasi, oprakt ved den Elskedes Navn, tryllede hende for ham med al den Ynde, hvormed han i Virkeligheden eller i sine vaagne Drømme havde seet hende, og uden at overlægge, hvorledes Constance Peralta kunde komme i Taarnet paa della Scalas Slot, og ganske glemmende hendes Anordning, fulgte han sin Føreriske op ad Vindeltrappen. Da de vare komne op aabnede hun Døren til et lille Forgemak, greb en i Vinduet staaende Blændlygte, ved hvis blege Skin han saae en yndig Skikkelse for sig, som i dette Dieblig vendte sig til ham, men da Lampens Skin traf hans Ansigt, lod hun Lampen falde med det Skrig: "Gud og alle Helgene staae mig bi! Er det Eder?" og vilde undfly. — Men Carrara, som ikke tabte sin Fatning, holdt fast paa Pigen. "Jeg maa være hvem jeg vil, saa fører Du mig gjennem Mørket ned ad samme Wei, som jeg kom herop, eller jeg gjennemborer Dig. Gaae foran!" — Pigen, som maatte kjende Weien godt, fandt, omendskiøndt stælvende, snart den aabne Dør og ledede ham paa Trappen, men neppe havde de naaet Midten, førend de stødte paa En, som kom op, og med sagte Stemme raabte: "Er det Dig, Beatrice?" —

"Herre, slip mig eller jeg er dødsens!" hvidskede Pigen Carrara i Dret, rev sig løs og smuttede bort.

Nu stødte Mændene paa hinanden, men Giacomo Carrara, som hellerikke her tabte Aandsnærværelsen og havde Fordelen paa sin Side, stødte sin ubekjendte Modstander hurtigt ned ad Trappen, og klavrende over den sandsynlig Bedøvede, naaede han, trods Mørket, lykkelig Porten, og ilede nu igjennem den yderste Gaard, hvor han ikke langt fra Taarnet fandt Portechaisen, hvis Dør en af Tjenerne som ledsagede den, aabnede efterat han havde givet Tegnet, og bad ham træde ind. Carrara tøvede intet Øieblik. Men hvor stor var hans Forundring, da han fandt Constance siddende i den, hun hvilede sagte til ham: "Kom kun, der maa være Plads for os Begge!" Han adlød med Glæde: Bærerne gik fremad, og saa lille endog Pladsen var, som han kunde indtage, saa syntes han dog at være i et Paradis; han hørte kun den sagte Hvidsten af hendes melodiske Stemme og bemærkede neppe at Wagten ved den yderste Slotsport anholdt Fakkeltærreren med det Spørgsmaal: "Hvem sidder i Portechaisen?" — "Signora Paralta!" svarede hiin og kjendende Dams Livree, lod Wagten dem uhindret drage gjennem den aabnede Port.

Naar et quindeligt Hjerter efter det første Glimt af salig Følelse indeslutter ethvert Indtryk, naar det koldt, kun Fornuften underdanigt, ikke banker stærkere, ikke føler varmere ved Synet af en Mand, naar Døden snart igjen adskiller det af Convenienzen knyttede Baand, og Kjærligheden endelig kaster de Gnister i den unge Enkes Hjerter,

som tidligere skulde antænde det, saa bliver Gnisten snart til en fortærende Flamme, som forstyrrer de længe tillukkede Porte og uopholdelig brænder sig Wei. — Jo længere Hjertet tillukkede sig, desto gladere lader det nu Portene være aabne, beklagende ethvert tabt Minut, vil det ikke miste noget kommende, og det hengiver sig, sparsom med Tiden, for at intet Secund skal henflyde unnydt, ganske til sin Lidenstabs. Hun søgte sig ved den i Stilhed elskede Mands Side vist lige saa salig som han, og vilste sig uforstilt og med sin Lidenstabs hele Flamme saa at hun neppe holdt det for nødvendigt at undskylde dette besynderlige Sammentræf med Nødvendigheden, da hun ikke kunde finde nogen anden Wei til Redning end denne.

Men ved alt dette maatte Carrara, som ikke havde bemærket Bærernes Pusten, ikke blive lidet forundret, da Portechaisen holdt stille, og et høit: "Hvem der?!" fra Citadellens Vold vakte ham af hans salige Drømme, og han befandt sig ved Citadellens Porte, som strax aabnede sig paa hans Befaling. "J har grusomt skuffet mig!" hvidskede han til Constance, som med et inderligt Haandtryk og et sagte, "Imorgen!" søgte at trøste ham. Portechaisen lukkedes nu hurtigt og hans Lykke, hans Forhaabninger, hans Paradiis og hans Himmel drog med Fakkellands steds mere og mere fra ham, indtil han endelig til sine Soldaters Forundring traadte ind i Fæstningen over den nedladte Vindebro uden nogen Bedækning. Et bestaaet Eventyr, som det vel ogsaa virkelig var, antog de for at være Grunden til hans pludselige Komme.

"I Familien Carraras Kreds levede en allerede aldrende Adelsmand ved Navn Antonio Blancardo i megen Anseelse. Han var som Ungling traadt i Giovannos Bedstefaders Tjeneste, havde i alle Fejder og Slag fægtet ved Franz von Carraras Side, deelt Fangenskab med ham og været ham behjælpelig ved hans Flugt.

Der havde efter saa mangen prøvet Trostøb dannet sig et venskabeligt Forhold mellem ham og Fyrsten af Padua, hvilket ogsaa gik over paa hans Søn; thi Giacomo elskede den gamle Maud, trods hans mange Særheder og uboielige Væsen, som sin anden Fader. Derfor havde ogsaa Fyrsten af Padua medgivet sin Søn i Verona ham for at han skulde vaage over ham, og i vigtige Tilfælde understøtte ham med sine Raad.

Blandt Antonios forskjellige Besynderligheder fremtraadte to meget sælsomt. Han flyede ganske det kvindelige Køn, undgik enhver Samtale med en Kvinde, og endog naar det lod sig gjøre, ethvert Selskab, hvor han troede at træffe dem. For sin unge Ven, som ikke deelte denne Afsky med ham, søgte han at male Kjønnene med de forreste Farver og befyldte Kvinderne, lige fra Stammesmoderen Eva til Johanna af Neapel, for alle de Ulykker, som havde ramt Verden. Dette forandrede kun lidt Giacomo Carraras Ansættelse, især da han syntes at have mærket, at den Gamle, naar han troede sig ubemærket holdt sit sunklende Die længe og deeltagende paa mangen guddommelig Skikkelse, saa at det endog undertiden

syntes at blive vaadt. Den gamle Mands anden Besynsderlighed var, at han vel kun engang om Dagen gik til Messen, men ofte laae hele Timer i Stilhed paa Knæ og hørvede under varme Taarer sit Hjerte til Gud, medens han alligevel hadede Præstene, næsten mere end Dvinderne. Kun med Modbydelighed gik han til Skrifte, og tilstod sine Benner aabent, at han hver Dag skriftede sine Synder for Gud, men aldrig sagde Præstene hvad der trykfed hans Hjerte. Iøvrigt var han trods Dvinde- og Præstehadet, og trods sin vedholdende Beden, virksom i enhver Forretning, en deeltagende Ven, en drivtig og tap- per Krieger.

Giacomo Carrara, omendstjændt allerede i de mandlige Aar, og begavet med Aand, Mod og Kraft, foretog intet, uden at have raadført sig med sin faderlige Ven, saa forskjellige endog begge sædvanlig vare i deres Anskuelser; thi Carrara elskede Dvinderne og fandt det bekvemmere at staae sig godt med Guds Tienere end med Gud selv. For Antonio havde han ingen Hemmelighed, og saaledes var denne ogsaa den Æneste, hvem han om Morgenens gjorde bekjendt med det der om Natten havde ført ham saa tidligt og alene hjem.

Antonio rystede betænkelig paa Hovedet ved denne Fortælling, lod sig vise det af Gondolieren erholdte Brev og istemmede Constances Mening, at Advarslen var velmeent, og Brødrene della Scale ikke til at troe. Han raadte Giacomo, til ikke at gaae ud uden Pantser og tilstrækkelig Bedækning, og derfor især undgaae alle natlige Eventyr; "thi," tilføiede han, "al Ulykke kommer fra

dette Kjen! — jeg advarer Eder ogsaa for Constance Peralta, denne tro Tilhængerinde af della Scala, som, naar jeg noie overveier det, kun kunde opoffre sit uplettede Rygte, sin stolte Kulde, for noget vigtigt; thi, unge Herre, I maa ikke være saa taabelig at troe, at Eders Gnde har forvandlet, den kolde, stolte Skjonne. Hun er en Sirene, som vil smedde Eder i sine Vænger, indvikle Eder i sine Garn.”

Carrara smilede rigtignok herover, men kunde dog ved rolig Estertanke ikke skjule for sig selv, at Constances saa pludseligt forandrede Opførsel mod ham, var ham paafaldende, og en lille Mistanke, som han dog ikke lod sig mærke med for Antonio opsteeg hos ham. Denne raadslag nu med ham, hvad der var at gjøre og raadte ham at anstille sig syg de første Dage, og tillige undskyldte sin hurtige Bortfjærelse fra Selskabet i Gaar ved en pludselig Sygdom. Saa tungt det endog blev Carrara, i denne Tid, da Himlen havde aabnet sig for ham, at indelukke sig i sit Værelse, lovede han dog endelig at følge Antonios Raad. De besluttede ogsaa at underrette Fyrsten af Padua om det Foresaldne, og under hvilket som helst Paaskud sende en af Brødrene della Scale til Padua, hvor han, opholdt ved mangeslags Forretninger, skulde tjene saalænge til Gidsel, indtil Alt nærmere havde opklaret sig.

Det blev ham meget let at iværksætte dette. Endnu samme Dag kom Bruno della Scale for at erkundige sig om Carraras Befindelse og tillige underrette ham om at han paa nogle Dage vilde gaae til Padua, for der

at undskyldte sig hos Fyrsten, fordi han endnu ikke var færdig til ham ved Vicenza med den lovede Hjælp.

Han havde neppe forladt den tilsyneladende Syge ferend Antonio bittert smilende raabte: "Nu troer jeg næsten at Brevet, Gondolen, og Alt er anstiftet af Constance selv, for passende at fremføre Katastrophen; at hun selv lokkede Eder til sig i Portechaisen, lader mig ikke mere tvivle om, at Alt var nøie overlagt for ganske at trække Eder Strygen over Hovedet."

"Og hvorfor bragte hun mig hertil og ikke til sin Bolig?" spurgte Carrara, undskyldende sin Elskende.

"Haab og Forventning ere stærkere Bænder end Mættelse," svarede den Gamle. "Det vide Dvinderne lige saa godt som Fristeren og udøve den endnu bedre end han. Enken Peralta lod Brevet skrive, sendte Gondolen, og anvendte Kjærlighedens Hyklerie, dette gamle, aldrig opbrugte Huusmiddel, til at lokke kjærlighedsyge Narre med, til Eders Fordærvelse."

"Har hun maaſkee ogsaa anordnet dette Intermezzo i Taarnet?" spurgte Carrara spottende.

"Vel muligt!" svarede Antonio. "Det skulde maaſkee være et Forsøg paa at befrie sig fra Eder paa en nemmere Maade.

En Tjener traadte ind i samme Diebiik og bragte sin Herre et Brev, som denne med Hæftighed aabnede, gjenleste det hurtigt og sagde derpaa til Antonio: "Turde jeg handle saa uretfærdigt mod en Dame, at betro en Tredie hendes Hemmelighed, saa vilde I, min gode An-

toni holde Eder for overbevist om, at Constance Paralta, er uskyldig i Alt det som I har anklaget hende for."

"Saa viis mig i Guds Navn Brevet, og I begaaer ikke nogen Uretfærdighed, naar hun derved bliver retfærdiggjort i mine Øine!" meente Antonio. "Jeg er en Stum, en Død for en Kvinde's Hemmelighed, omendstjondt jeg forsikkrer, at en Kvinde ikke længer end en Maaned kan bevare en Hemmelighed; deres Gladderagtighed meddelex det til en Veninde under Tausheds Segl, denne en Anden, og saaledes bliver det snart til en offentlig Hemmelighed.

Under denne Tale havde han udskraft Haanden efter Brevet, som Carrara, maaskee for at berolige sin Samvittighed, vel ikke gav ham, men uden Modsigelse lod ham tage. Antonio læste nu:

"Naadige Herre!"

Endog nu kalder jeg Eder saaledes, thi siden i Gaar, da mit Hjerter aabnede sig for Eder, er I virkelig bleven min Herre. Ak! siden i Gaar er Stoltthed og Mod veget fra mig, og jeg staaer for Eder som en svag, elskende Kvinde. Gud give, at Eder's Hjerter aldrig vil lade mig angre min Svaghed, Eder's Længsel efter at see mig er vist lige saa stor som min, omendstjondt jeg maa frygte, at en ny Verden har aabnet sig for mig, hvilken vel ofte lukkede sig for Eder. Men lad mig blive i Bedraget, hvis min Troe, min Tillid er Bedrag! Naar I altsaa deler min Længsel, saa beder, saa besværges jeg, berolig Eder, kom hverken idag eller imorgen til mig, ikke før end jeg uden Frygt kan slutte Eder i mine Arme. Jeg er

siden i Gaar, kommet paa Spor efter meget, vær forsigtig og gaae ikke ud alene.

"Hvor tungt det er for mig at bede Eder derom, kan I vel føle med mig, men jeg maae heller forsage Alt, end vide Eder i Fare!"

"Lev vel! Gid Gaardagens Aften maa udbrede et saa venligt Lys over Eders Fremtid, som den har udbredt over min. Den har for Fremtiden laant mit Liv sit blide Maanefkin, sit straalende Stjernelands; gid ingen Sky maa formørke det, gid det aldrig maa forsvinde. Lev vel, tænk paa mig.

Constance."

"Nu, ved Gud, et artig lille Brev!" sagde Antonio og laae det sammen, man skulde næsten troe, at det indeholdt Sandhed. Men det være nu som det vil, Forsigtighed er nødvendig, og naar I ikke kan lade den Daarskab fare, og som en blind Urhane flyver i Nattet, saa maa jeg dog, saa modbydeligt det endog er mig, staae Vagt og være beredt paa Eders Beskyttelse."

I tre Dage holdt Antonios Bonner Carrara hjemme, men den fjerde Dag sneeg han sig da det begyndte at mørknes, langt fra ledsaget af Antonio og en Mængde Beværnede, til Constance, og denne Vandring fortsatte han fra denne Dag af næsten daglig.

Fyrsten af Padua, sandsynlig ved Antonio underrettet om Alt, endog om Sønnens Kjærlighedseventyr, advarede, bød Forsigtighed, og havde under mangeslags Paaskud holdt Bruno della Scala tilbage i Padua, thi mistænkelige Efterretninger om at della Scalaerne vare fjendte

lige findede imod ham vare ogsaa komne for hans Drex. Saaledes havde Antonio tilstrækkelig Aarsag til Befymring, tilstrækkelig Grund til at skjænde paa Dvinderne, thi Signora Peraltas Huus laa paa den anden Side af Etsch, og Carrara maatte for at see hende vandre over Broen i den affides liggende Deel af Staden. For at afhjælpe disse Ubegyeligheder og ganske leve for den Elskede, besluttede den skjønne Enke at forlade sin pragtfulde Bolig og drage ind i en yndig Villa, som laa tæt ved Floden Etsch. Her kunde de ubemærkede see hinanden, en Gondol paa Etsch, som flød ved Citadellets Fod, kunde bringe ham til hende, og den nære, af hans Soldater besatte Port yddede ham betydelig mere Sikkerhed, end han trods Antonios Forsigtighed havde fundet i det affidesliggende Dvarteer,

4.

En Maaned var allerede henrunden siden hiin Aften, da Kjærlighedens Himmel havde aabnet sig hos Carrara, og fra Dag til Dag, fra Time til Time, vidste Constance stedse at ufolde mere Ynde, og knytte det Baand uopløseligt, med hvilket hun holdt den unge, lidenskabelige, elvers stedse ubestandige Mand fængslet; han vandrede daglig, ledsaget af sin tro Antonio, til Willaen, endnu oftere svømmede hans Gondol over Etsch's Bølger til den Elskede, hvorved ogsaa Antonio ledsagede ham med Bevæbnede. Allerede i flere Dage havde Carrara kun bestøget Gondolen for at tilbringe Timerne hos Constance i en Kjærlighedsruus, og hertil bevægede ham vistnok noget,

som paa Veien til den Elskende vel ikke skulde have bevæget Manden, nemlig en ubekjendt Sangerinde, der i en af de mange ved Floden liggende Villaer, hvergang naar Carraras Gondol seilede forbi, sang med en yndig Stemme til Luthen. Sangen var skøn, Indbildningskraften malede Sangerinden endnu skjønnere, og saaledes bleve i Begyndelsen, naar Gondolen kom Signoraens Opholdsted nærmere, Aaretslagene stedse langsommere, men nu holdt den allerede stille, og Carrara havde vist gjerne i hele Timer hørt paa den hulde Sang, hvis ikke den egenfindige Sangerinde, som kun lod sig høre, men aldrig see, ofte pludselig havde afbrudt Sangen, og ikke begyndt den igjen.

Saa ofte de nu holdt stille ved det af Ahorn beskyggede, venlige Huus, smilede Antonio. "Allerede igjen et Net, som man har udkastet for at fange Eder!" sagde han spottende, "nu, i Guds Navn; deler Eders Hjerte sig, saa kan I vel i en Tidlang lade Eder henrive af det uden at det skader Eder, og I vil da desto snarere undgaae den dobbelte Slynge. Qvinder ere stedse en Gift for Manden og saaledes maa og saaden samme Modgift fordrive Giften." Men da han dog tog Sagen alvorligere end han talede om det, saa sendte han Speider end for at erfare, hvem den Fremmede var, og han erholdt snart Efterretning. Sangerinden var en Datter af en adelig Florentinerinde, hvis Fader var forfulgt af det herskende Parti og død i Venedig. Moder og Datter havde draget sig tilbage til Verona, for her at leve affondrede fra Verden; Rygtet gjorde Datteren til en fuldendt Skjønhed.

Antonio, som ret af Hjertens Grund havde Enken Peralta, fordi han stedsse regnede hende til della Scalas Parti, der endnu ikke stod retfærdiggjort for ham, og fordi Constance desuden var flere Aar ældre end hans Myndling og dette syntes ham at være en gal Ting ved Kjærligheden, saa fattede han den Beslutning, at række Giacomo Skaalen, for at drage ham fra den snu Enke. Han frygtede Enkens hule Aand, hendes Characters Fasthed saa meget, at han hellere havde seet sin unge Ven i den listigste Bolerisses Hænder, end i hendes. Da han kjendte Carrara for godt til ikke at vide, at han ikke kunde være foruden et Kjærlighedseventyr, saa holdt han det ogsaa for ikke at være mod sin Pligt, at lade ham indsyfle sig i et nyt. Han meddeelte ham derfor sine Eftersretninger, som ogsaa strax opvakte det Dnske hos Giacomo, i det mindste at see den unge Dame, for at straffe Rygtet for dets Usandhed og overbevise sig om, at Constances Skjønhed fordunklede den ubekjendte Sangerindes Skjønhed.

Men at gøre et Skridt — thi det var kun Nygjerigheden, som opvakte dette Dnske hos ham — holdt han for strafværdigt; han bekjæmpede derfor sit Dnske og venskede af Tilfældet, hvad han ikke selv vilde fremføre, men omtalede ikke hos Constance Sangerinden med en eneste Stavelse.

En Aften, da vigtige Forretninger tidligere end sædvanligt kaldte ham hjem, og han i Constances Gondotgledede hjemad, var Tilfældet ham gunstigt. Han saae allerede langt fra en Dame paa Villaens Balkon, som hende

stunken i Tanker syntes at betragte Solens Nedgang. Han befalede Gondolieren at styre nærmere til Strandbredden og roe langs med Gaugerne; og førend Damen endnu bemærkede ham, fløi Gondolen tæt forbi Balkonen. Saa kort endog Diebliffet var, kunde han dog tydeligt kjende Sangerinden, thi at det var hende viste Luthen i hendes Haand. Det var en slank, nympheagtig Skikkelse, to tælende Vine flammede under mørke Bryn og den yndigste Mund, hvormed nogenfinde en Evadatter indbød til Kys, gav det hulde, friske Ansigt et udtryk af Skalkhed og Mildhed; Knoppen havde just udfoldet sig, hun var neppe 15 Aar gammel. — Carrara var allerede langt forbi, da hans Vine, endnu stedse vendte mod Haugehuset, kun saae den Yndige som et mørkt Punkt, indtil dette lidt efter lidt hensmeltede i Skumringen.

Han gjennemlæste flygtigt sin Faders Brev, som gjorde ham bekjendt med de Stridigheder, der forestod Fyrststen af Padua med Republikken Venedig, og som han gjerne vilde undgaae, naar det blot kunde bestaae med hans Tre. Lillige advarede han Sønnen for Brødrene della Scala, da han ikke længere havde kunnet opholde den som var i Padua, befalede ham at forstærke Besætningen ved Overpning og sende sin Broder Francesco noget Skjts til Vicenzas Beleiring. Alt dette læste han, gav Antonio Brevet, uden at sige et Ord derom, fastede sig paa en Stol og overlod sig til sine Drømme.

Antonio havde imidlertid gjennemlæst Brevet, og fandt det for vigtigt, til ikke at tale derom med sin unge

Ben; men han bemærkede snart, at dennes Tanker vare et ganske andet Sted. "Jeg kjenner ham allerede," tænkte han ved sig selv: "har noget grebet hans Sjæl, saa maa man overlade ham til hans stille Betragtninger, eller bevæge ham til Meddelelse, da han er som en ung, utæmmelig Hest, som man maa lade udraase, førend man bringer den i roligt Skridt igjen. Han taug og ventede at Giacomo skulde begynde at tale, men denne saae stedse til Vinduet, hvor han lidt efter lidt saae Aftenrødens Skin forsvinde bag Bjergene.

"Unge Herre!" brød endelig Antonio, som blev utaalmodig, Tausheden, "hvor ere Eders Tanker nu? Jeg vil vædde, ikke hos Eders Fader, ikke engang hos Constance Peralta, thi dertil funkler Eders flammende Dine for ungdommeligt, og Tanken paa denne aldrende Skjønhed kunde umulig sætte Eder i denne Henrykkelse. Hvad for en Dæmon af Dvinde har nu den Onde igjen kastet Eder i Veien? thi at det er en Dvinde, som besjæftiger Eder, det er jeg vis paa."

"Antonio!" raabte Carrara og sprang op, "seer Du Solens sidste Straaler?"

"Med mine gode Dine seer jeg dem, Herre!" svarede den Gamle. "Har I havt dem for Dine, saa har I vist tænkt paa Signora Constance Peralta."

"Tænk Dig denne Synkende, hvorledes den imorgen hæver sig af Volgesengen i ungdommelig, jomfruelig Skjønheds skjønneste Glands, hvorledes den i det Fjerne i Begyndelsen med mat Skin, derpaa stedse straalende, stedse glødende udbreder sit rosenfarvede Skjær, indtil den ende-

lig fremtræder i sin fulde Skjønhed. Saaledes var ogsaa hun. — Jeg kunde vel ogsaa ligne hende ved en Rosensknop, som stræber at udfolde sig for Vestenvinden, eller for Morgensolens Straaler, Bøgeret med sine hundrede Smaablade er halvt aabnet, et varmt Foraarspust og den Herlige staaer i fuld Glands for os. Men hvad er en Blomst, hvad er Blomsternes Dronning mod en saadan Skabning. En Storm og den er knækket, en heed Dag og den er visnet, en giftig Meeldug og Farvernes Skjønhed, Bladenes Floiel er borte."

"Kjære, unge Herre," tog Antonio, som meente at man for Alt i Verden ikke maatte afbryde en Eralteret naar man ikke vil see hans Phantasies Flugt i det uendelige, Drdet, "det forekommer mig, efter min Smule Erfaring, at Rosens Billede passer bedre end Morgenrødens, omendstjondt jeg ikke veed, hvem I sammenligner dermed. Solen stiger op i rosenrød, herlig Pragt, det kunde passe; at den igjen gaaer ned i vidunderlig Pragt — det passer ikke; en gammel Dvinde, som Døden kalder til Hvile, kan man ikke ligne ved Aftensolens gyldne Straaler, ligesaa lidet en ung Pige, hvis Blomstren Døden knækker. Men med Rosen er Lignelsen rigtig. — Den lukkede Knop hænger bekymret ved Stilkken, først naar det grønne Bladetag aabner sig, naar de første, rosenrøde Blade skinne igjennem, seer man velbehagelig og forhaabningsfuld hen paa den — har da den beilende Vestenvind, har Morgensolens Glød, har varme Nætter hævet Blade ne saa at de hvælve og udbrede sig, og bragt Knoppen til at udfolde sig, ja, da ligner den et yndigt Barn, som med

Længsel og Haab, med flakkagtige og dog længselsfulde Blikke, forvandler sig fra et yndigt Barn til Jomfru, for at flyve derfra som Sommerfugl. I seer, kjære Herre, jeg har læst Petrarkas Sonnetter og Canzoner, og studeret Dante, og kan ogsaa undertiden, men ikke ofte, tale poetisk. — Men for Alt i Verden, sig mig nu, om hvem I taler?"

"Jeg har seet Sangerinden!"

"Gaa," svarede Antonio, "nu saa svømmer I imellem Scylla og Charybdis. Men forglem kun ikke derover Fyrsten af Paduas Brev; I veed, at saa god en Fader han endog er, saa fordrer han dog streng Lydighed. Skal jeg lade Constablerne kalde, for at I kan raadsføre Eder med dem om Skytset; skal jeg beordre Capitain Pandolfo til Eder, denne berømte Selenverkauser, til hvis Fahne Krigerne trække, ligesom Gedehamse til en Honningsfiske? Vil I ikke træffe Anstalter, at Herrerne i Verona blive saa tæt omslyngede af vore Garn, at vi til enhver beleilig Time kan have dem i vore Hænder?"

"I har Ret, gode Antonio!" sagde Carrara efter nogen Eftertænkten, "først Livets Alvorlige, siden dets Spøg. Gaae, bereed Alt, at allerede imorgen de nødvendige Anordninger kan træde i Virksomhed."

"Jeg vil gjerne overlade Eder til Eders Drømme," sagde Antonio nu, "vil gaae, og saa godt jeg kan, foranstalte det Nødvendige. Afgjør kun imidlertid, om I vil blive Charybdis troe, eller kaste Eder i Sirenens Arme. Jeg troer, da jeg kjender Eders Bankelmødighed,

at I udstrækker begge Armene, griber efter Begge og vil ingen, eller meget mere ingen vil holde Eder fast."

Antonio syntes imidlertid at have Ret for Dieblisket, thi Carrara lod virkelig Begge, da Antonio havde forladt ham, den Elskede og det ny flygtige Syn glide forbi sig, hvor han da vistnok hos den Sidste maatte understøtte sin Phantasie. Naar den Elskede ikke mere er det Høieste, det Helligste for et elskende Hjerte, naar det begynder at sammenligne og overveier Skjønhed og Ynde med hinanden, saa er allerede den Nimbus forsvunden, som lænker Hjertet med faste, uopløselige Baaud, det nye Syn gaaer sædvanlig af med Selren over den gamle Elskelighed. — Saaledes var det vel endnu ikke i Carraras Hjerte. Den Ubekjendtes Sang havde vel lokket ham men det var dog kun en Stemme, som mere havde talt til Dret end til Hjertet, det havde kun været et saa flygtigt Dieblisk, hvori han havde seet hende, hendes Billede svævede i alt for ubestemte Omrids for hans Blikke, til at det skulde have kunnet opvække andet end en sandelig Ruus; Constance derimod traadte med al en hengivende Kjærligheds Tryllerie for ham, gjørende sin Ret gjældende ved tusindfold Schatteringer og saaledes besluttede han at blive Charybdis troe, omendskjendt han selv maatte sige, at Nysgjerrighed, Deeltagelse, og Gud veed hvad mere, ikke ganske vilde lade ham forglemme Morgensolens Straale, den udspringende Rosenknop.

5.

Medens Giacomo Carrara hengav sig til sin Kjærlighed til Constance, stod hans ældre Broder Francesco med Hæren for Vicenza, og ventede paa det nødvendige Skjts, for formelig at beleire den. Allerede fra utænkelige Tider havde Hadet mellem Padua og Vicenza forbitret de tvende Stæder mod hinanden, og derved blev det muligt for den ringe, mailandske Besætning at forsvare sig mod Fyrsten af Paduas Magt; thi Borgerne fægtede for deres Arne, og havde hellere overgivet sig til enhver anden Herre, end til den af sine Paduaner saa meget elskede.

Dette vidste Francesco godt; derfor havde han kun beleiret den, og affkjaaret den al Tilførsel, indtil der stode Midler til hans Tjeneste at angribe af al Magt. Men det var dog paa den Tid kun til liden Nytte; thi da enhver Stad levede i evig Feide med deres Naboer, og ingen var nogen Dag sikke paa at en eller anden lille Fyrste eller en erobresyg Naboestad paaførte dem Krig, saa maatte enhver Borger forsyne sig med tilstrækkelige Levnetsmidler idetmindste for et Aar. Dog det ned slog ikke Francescos Mod, han var den Mand, der syntes at være født for sin Tidsealder. Hans virksomme, dristige Aand kjendte ingen Fare, hans Standhaftighed ingen Hindring, det Uopnaaeligste var for ham det meest tillokkende, og hans alvorlige Sind søgte ikke andet end alvorlige Beskjæftigelser; derfor var han ogsaa Sjælen i alle hans Faders Krigsforetagender, og denne havde en høi Mening om sin

Yndlingsøn, Allerede nogle Aar gift med Eleonora Malatista, var Kjærlighedens lette Sandseruus bleven ham fremmed, og han foragtede enhver ømmere Følelse, som kunde have loffet ham fra hans alvorlige Bane. Sin Gemahlinde tro, hvis ædle, høimodige Charakter han maatte agte, var han kun mild og venlig hos hende, ellers overalt alvorlig og streng, især mod sin yngre Broder, hvem han oprigtig elskede som Broder, agtede som Kriger, men hvis Kjærlighed til Videnskaberne, hvis Gang til Fruentimmerne han ofte bittert og strengt dadlede, saa at Faderen stedse søgte at stille Brødrene fra hinanden.

Men andre og sværere Sorger trykkede endnu Fyrsten af Padua. Republikken Venedig, som hidtil havde rettet sit Blik hiinsides Havet og kun lidet paa det faste Land, ja endog rolig havde seet Viscontis stedse tiltagende Magt paa den hertugelige Stol i Mailand, fremvære, syntes pludseligt at have antaget en anden Politik og rettet sit Øie paa Fastlandet. Fyrsten af Padua, hvem de hidtil havde betragtet som en beskyttende Vold mod Familien Visconti, blev Republikken for mægtig, eller meget mere, hans Besiddelser syntes dem for vigtige og vare for loffende til at de ikke, da de vilde drage en egen Vold om deres Laguner, ikke skulde have søgt at ydmyge ham. Republikken greb villig Leiligheden, som Formynder for Erkehertuginde af Mailands Børn, til at blande sig i Carraras Anliggender, og fraraade ham Vicenzas Beleiring. Da denne Grindring ikke afholdt Fyrsten fra sit Forsæt, saa begyndte de at true, og Carrara, som ikke vilde forstyrre sit gode Forhold til Republikken havde næsten gi-

vet efter mod sin Billie, hvis ikke hans Søn Francesco havde virket med al den Indflydelse, som han ellers havde paa sin høimodige Fader og gjort ham vaklende i hans Beslutninger. Der blev sendt Gesandter til Venedig og Florenz, hist for at aflede Uveiret og slutte et forsonende Forlig i Florenz, her for at søge Hjælp i Tilfælde af Angreb.

I alle Tilfælde rustede Fyrsten sig for at bestaae den svære Kamp med Vre, det samme gjorde hans Svigersøn, Markgreven af Este; han tog den berømte Condottiere Maufredon Barbiono i Tjeneste, og stødte med flere Tusinde til sin Svigerfaders Hær, der nu stod deels for Vicenza, deels iagttog det snævre Pas mod Venedig.

I Leiren for Vicenza havde Franzescos virksomme Mand sat alt i Bevægelse; Skytset var ført hid fra Padua og Verona og Staden skulde om faa Dage besejres. Ulykkeligviis erholdt Franzesco samme Dag en Befaling fra sin Fader at sende Giacomo i Verona 1500 Mand, som skulde overrumple Peschira ved Gardasøen. Disse Troppers Graværelse benyttede de derom underrettede Venetianere saa godt, at de mod alle grundede Forlig i Stillehed kastede 250 Skytter ind i Vicenza, uden at Paduanerne bemærkede det, og ifølge en Overenskomst med Mailand toge Staden i Besiddelse.

Hvor studsede ikke Franzesco, da han den følgende Morgen istedet for Slangen, Viscontis Vaaben, saae den bevingede Love vaie fra Vicenzas Taarne, og strax derpaa kom en Trompeter uden videre ridende for hans Telt, og opfordrede ham i en fræk Tone, til at holde inde med

alle Fiendtligheder mod en Stad, som havde underkastet sig Venedig.

"Gaae tilbage, Elendige!" raabte den Forbittrede, "og kommer Du igjen uden sikkert Leide lader jeg Dig nedhugge."

Endnu samme Dag kom Trompeteren igjen, uden at der var blevet forlangt sikkert Leide for ham, og da Francesco foer haardt imod ham, svarede han med ægte republikansk Stolthed: "En Herr von Padun vover vel neppe, at lade en Trompeter nedhugge, som Republikken Venedig sender ham."

"At Du feiler, skal Du erfare!" svarede Francesco paa denne stolte Tale, gav sine Soldater et Tegn, og i samme Dieblisk laae den Frække nedhugget for hans Fødder. Liget lod han bringe tilbage til Vicenza.

Denne raske Gjerning forbittrede Venedigs stolte Herrer, og uagtet Florentinernes Forestillinger besluttede Senatet Krigen, om den endog ikke udbrød aabenbar.

Men dette undgik ikke Carraras Skarpblik, thi han var trods Sløret, som bedækkede enhver af Signoriets Beslutninger, underrettet om Alt, og saaledes traf han hurtigt alle Forholdsregler til sit Forsvar.

"Enten gaaer Huset Carrara under i denne Feide, eller det bliver Herre af Lombardiet!" sagde Francesco til sin Fader. "Stolende paa det Sidste, ville vi handle med fast Lillid."

Men Fyrsten deelte ikke Sønnens faste Haab, og troede endnu stedse at kunne afvende Uveiret med Ore.

Imidlertid havde Giacomo Carrara ligeledes været virksom i Verona. Det hemmelige Foretagende paa Peschiera havde udfordret mangen en Anordning, som havde berøvet ham Tid og Leilighed til oftere at see Florentinerinden. En eneste Gang havde han overrasket hende paa Balkonen, hvor hun dog hurtigt lod Sløret falde. Constance havde han daglig besøgt, men saa dyrebare hun endog var ham, saa maatte han dog tilstaae at, naar han sad i fortrolig Samtale ved Siden af hende, var den skønne Florentinerindes Billede spæret forbi ham.

Toget til Peschiere afbrød paa nogen Tid hans bevægede Hjertes Bakken. Han havde, da man kun kunde vente et lykkeligt Udfald ved den største Taushed, maattet forlade Verona, uden endog at kunne sige Constance et Levvel. Kun faa Krigere af Besætningen havde fulgt ham, thi de nyhvervede Folk og den Afdeling som var stødt til ham fra Leiren for Vicenza, vare tilstræffelige til dette Foretagende, saa at Ingen anede, at Carrara havde forladt Staden.

Constance bedrøvedes, da den Time slog, paa hvilken han pleiede at besøge hende, og han ikke kom. Det skæete saa sjældent, at han ikke var hos hende en Dag, og da havde han stedsse sendt hende Bud, og ladet sig undskyldte, men i Dag kom han ikke, der kom ikke engang et Brev fra ham for at trøste hende, men da han ogsaa udeblev den følgende Dag; drev Betsymringen hende til at

sende Bud til ham. Budet havde maattet give Brevet til en Tjener, men ikke faaet Herren i Tale; hun sendte en Anden, som noie skulde erkjendige sig, om Carrara var fraværende eller syg; men da der foruden Antonio, som var blevet tilbage i Slottet San Felice, kun var Faa som vidste af Herrens Fraværelse, saa erholdt hun hellerikke nu nogen anden Beseed, og hendes Skinsyge var opvakt. Hun lod enhver Tilgang til Citadellet omhyggelig bevogte den hele Nat, men endog den følgende Morgen erholdt hun ingen Efterretning, der var ingen Sjæl gaaet ud eller ind gjennem den fast tillukkede Port. Først den tredie Dags Aften, da den vellykkede Indtagelse af Peschiera ikke mere var nogen Hemmelighed, fik hun en Skrivelse fra Giacomo, hvori han undskyldte sig over sin lange Tausshed, gjorde hende bekendt med det Foresaldne og lovede snart at vende tilbage til Verona. Men endog dette Brev, saa meget det end maatte forjage hendes Mistanke, beroligede hende ikke ganske, det var skrevet hende for roligt, der talede for lidt Eidskab af det, og den gode Signora betænkte ikke, at Manden, omgivet af Krigere, beskæftiget med Anordninger for at beholde sin vigtige Erobring, ikke kan sukke og kurre som i Kjærlighedsrusens sødeste Limer.

Antonio havde hellerikke været fri for Ubehageligheder i Giacomos Fraværelse. Havde han end, nogle af Signora Constances Bude undtagne, været uden Berørelse med Fruentimmer, saa havde dog Skjæbnen prøvet hans Taalmodighed paa en anden Maade. Pater Stefano, en Franciskanermunk, var nemlig sendt fra Fyrsten af

Padua til Verona, for der at overtage det i den Tid af Ordensbrødrene i Italien hyppigt forvaltede Spion-Embedet. Den fra Venedig erholdte Efterretning, at Brødrene della Scala underhandlede med Republikken mod ham, maaske ogsaa Meget, som han havde erfaret af sin Søn, havde bevæget ham dertil. At Pateren vilde være saavel hans Søn, som dennes Mentor ubehagelig, vidste han i Forveien, men bekymrede sig kun meget lidet derom, da han ikke kjendte nogen dygtigere Mand til deslige Forretninger, end Pater Stefano.

Antonio, ikke fornægtende sin Fordom mod Alt, hvad der bar en Hætte, modtog Pateren koldt, næsten frafødende. "Hvad er Eders Forretning hos os?" spurgte han ham, og denne svarede, uden at ville bemærke det Uvenlige som laae i dette Spørgsmaal: "Signor, kun Kjærlighed til den unge Herre førte mig hertil fra Padua. Jeg vilde besøge min fordums Elev, og, hvis Næden byder det, ved mine Formaninger føre ham tilbage paa den rette Vej.

"Min gode Pater, Giacomo Carrara tæller fem og tyve Aar, blandt hvilke der allerde findes mange ærefulde og staaer nu i Spidsen for et vigtigt Foretagende. En saadan Mand er vel i Dialecticen taknemmelig mod sin gamle Lærer for erholdte Lærdomme, men vilde denne fornye Underviisningen, saa vilde han vistnok kun høste megen liden Tak; derfor raader jeg Eder at spare Eders Formaninger til Skriftestolen, gaae til de Enfer, hvis Stand blive dem besværlige, tag saa meget I vil, her er Eders Formaninger ødslede i Luften."

"Naa, naa, Signor!" tog Pateren Ordet og et trædt Smil afbrød Udtrykket af den Salvelse, som han mestersk lig forstod at give sit Ansigt, "hvis I, som den unge Herres Mentor, taler alle Eders Formaninger i Veir og Vind, saa beklager jeg Eder."

"Mine komme fra Hjertet og finder derfor ogsaa en god Plads i Hjertet; men Eders — har I ellers intet at gjøre i Verona?"

"Meget! — Men jeg er ikke beordret til at berette Eder det."

"Ah, vistnok noget, hvortil der behøves en fin Næse, en Sporhunds første Egenkab!" faldt Antonio ham i Talem.

"Vel muligt!" svarede Franziskaneren. "En Sporhund er ogsaa et tro, sit Herre nødvendigt Dyr."

"Hundesjæl!" brummede Antonio hen for sig, og befalede derpaa, at man skulde bringe Wiin op, men kun eet Bæger, thi med en Munk drak han aldrig, og da Winen og Brødet var blevet baaret op, sagde han: "Spiis og drik, thi Eders Bug er dog Eders Afgud!" Derpaa bortfjernede han sig.

"Synder!" mumlede Stefano, idet han tømte Bægeret, "eller meget mere Nar, der forekommer sig selv at være en wiis Mand, og som allerede en Lvindekjole og en Munkeskutte kan bringe i Harnisk og stille fra sin Smule Wiisdom."

Antonio havde neppe forladt ham, førend en Tjener traadte ind, saa sig mistroisk omkring i Værelset og der-

paa paa en fortrolig Maade, dog kun med sagte Stemme hilkede Munken, som takkede ham med et nœisom Hovednik.

"Hvad Nyt gives der i Verona?" spurgte Stefano, sættende det nyligt tomte Bæger bort.

"Ikke meget, ærværdige Herre! Den unge Herre sværmer fra Blomst til Blomst; snart er det en stolt Enke —"

"Jeg veed det allerede."

"Nu vil han sandsynligviis falde i en Florentinerindes Næt."

"En Florentinerinde? Hvorledes kom hun her?"

"Familien er forviist, Faderen er død i Venedig og Moder og Datter ere her."

"En forviist Florentinerinde? Nu, det var ikke saa ilde!" sagde Munken hen for sig. "Paa hvilken Fod staaer den unge Herre med hende?"

"Saa vidt jeg veed, paa slet ingen," svarede Tjeneren, "thi hidtil har kun hendes Sang ved Forbiseilen i Gondolen, loffet ham, og kun engang har han seet Signoraen."

"Hvor boer hun?"

"I et Landsted ved Gtsch."

"Kan Du føre mig til hende?"

"Hvorfor ikke. Til Huset meget godt, men neppe ind i det."

Faderen stænkede den sidste Biin af Solvanden og slurfede den ned i langsomme Drag, men Vinen var dengang mindre Aarsag til, at han kun nippede til den, end fordi han var hensjunken i dybe Tanker. Pludselig

syntes han at være enig med sig selv og satte Bageret igjen for sig. "Hvad bestille Herrerne della Scala?" spurgte han derpaa.

"Den Ene ligger endnu stedse syg af et Fald, som han har gjort, den Anden sniger sig, siden han er kommet tilbage fra Padua, om som en Barulv."

"Og Veroneserne?"

"Hænge endnu stedse med Trost og Hengivenhed ved de indpodede Grene af deres gamle Herrers Bastarder."

"Altsaa af dem er der kun lidet at haabe for os, Silippo?"

"Intet — slet intet!"

"Desto bedre," sagde Munken med besynderlig Livlighed og styrkede den sidste Rest af Vinen ned."

"Hvorledes mener I det, Ærværdige?" spurgte Huset Carraras Tjener forundret.

"Hvorledes jeg mener det?" svarede Munken, og hans Ansigt var hurtigt igjen i de behørigs Folder. "Derfor jeg endog vilde forklare Dig det, Silippo, saa forstod Du det dog ikke. De Stores Politik gaaer ofte meget besynderlige Veie, derhen naaer Din Forstand ikke."

Silippos Ansigt udtrykkede hans Uvillie ved disse Ord, og han kunde ikke beholde Svaret paa sit Hjerte. Naar jeg da virkelig har faaet en saa liden Portion naturlig Forstand, ærværdige Herre," spurgte han noget fornærmet, "hvorfor bruger I mig da til alleslags Ting, ved hvilke man i Sandhed maa bruge sin Smule Forstand?"

"Kom, til Florentinerinden!" afbrød Stefano ham, afbrydende Samtalen.

"Til Vands eller til Lands?" spurgte Filippo, endnu ikke forsonet.

"Til Lands! meente Pateren og kastede sin Hætte over, "gaae nu langsomt foran; ere vi paa Stedet, saa bliv et Dieblisk staaende, og gaae saa Din Vej."

"Som I befaler, ærværdige Herre!" svarede Tjeneren. "Jeg vil snige mig langsomt foran, for at I ret kan have Tid til nøie at betragte Alt til højre og venstre og træde anstændigt ind. Kom kun!"

De vandrede nu, efterat de havde San Felice bag ved sig, i Dæmringen ud af Porten, som villigt aabnede sig for Tjeneren i Carraras Livree, gik derpaa paa mennesketomme Vele forbi Villaerne, der med deres brogede Haver omgave den skummende Etsch, som en duftende Krands. Ingen Sjæl mødte dem, de Huse, som laae afsides fra Gaden ved Strandbredden, vare som uddøde, kun hist og her vilste sig et enkelt Lys, som ved det frembrændende Maaneskjinn, skinnede mat. Nu stod Filippo stille ved en Gitterdør, saa sig om efter Munken og da han saa ham tæt bag ved sig, gik han igjen tilbage og spurgte ham i Forbigaaende: "Skal jeg her vente paa Eder, ærværdige Herre!"

"Gaae i Fred, min Søn," svarede Munken, "Herrens Tjener behøver Dig ikke!"

Filippo gik; Munken blev et Dieblisk eftertænkksom staaende, derpaa hævede han Jernklinken og bankede paa. En Mand, som syntes at være Gartner, kom strax

og da han saae Manden i Hættten, aabnede han og spurgte efter hans Begjæring.

"Jeg ønsker at tale med Signora!" svarede Stefano sættende sig paa en Græsbænk, "vær saa god og spørg om jeg kan blive indladt paa denne usædvanlige Tid."

Gartneren gik og vendte snart tilbage til ham med Ben om at følge.

Paa den korte Vej til Huset svævede Stefanos Dine overalt omkring; intet undgik en Mand af hans Slags. Haugen var uden Pragt, men pleiet med Omhyggelighed, Huset, hvori han nu traadte ind, var vel lille, men smagfuldt. En hvælvet Forsal, gjennem hvois Buevindue en sparsom Lysning trængte ind, bød den Indtrædende vederkvægende Kjølning, ellers var der intet, ikke engang en Stol til at sidde sig paa, intet andet end to i Fordybninger staaende Statuer gave Diet et Hvilepunkt. Munken fik hellerikke lang Tid til Bemærkninger, thi den midterste Dør blev snart aabnet; en Pige, maaskee for nympheagtigt klædt i Stefanos Dine, traadte ud.

"Vil I ikke træde ind, ærværdige Pater?" sagde hun, "følg mig kun."

Munken fulgte, idet han betragtede den yndige Pige med gjennemtrængende Blikke, i hvilke mere udtalede sig Velbehag end Ubillie, ind i en lille, med Malerier udsmykket Sal, hvor en Matrone kom ham imøde fra et Sidesgemak. "Hvad er Eders Begjæring, ærværdige Herre?" sagde hun til ham.

"Herrens Belsignelse udbrede sig over dette stille Huus og dets Beboere!" svarede Stefano med Salvelse.

"Tilgiv, ædle Dame!" vedblev han derpaa, efterat Signoraen havde takket ham derfor med et mere stift end fornemt Hovednik. "Jeg hørte ved min Ankomst i denne Stad, at I var fra Florenz og een af de Ulykkelige, som Patraseri har fordrevet fra Eders Fædreneftad. Uden at kjende Eders Navn er jeg overbevist om, at I vist hører til Ghibellinerne?"

Et kort Ja var det hele Svar. "Men hvad fører Eder til mig?" tilføiede hun hurtigt.

"Deeltagelse, og skal jeg tilstaae det, tillige Nysgjerrighed. Jeg er ogsaa født i Florenz. Skjæbnen, som kun altfor ofte træffe os arme Ordensbrødre, førte mig til Lombardiet, men lod mig dog i Benedigs Laguner, paa Bachiglionen, i Padua, ved Strandbredden af Etsch, beholde Længselen efter Arnos blidt rullende Bølger. Hvad der kommer fra Florenz er mig agtværdigt; og hvad der kan give mig Efterretning om de ædle Slægter, er mig dyrebart."

"Og derfor —"

"Kommer jeg til Eder, Signora, for at indgyde Eder Trost i Eders Forvisning og bede Eder give mig Efterretninger om Mine. Jeg er omendkjøndt kun en fattig Franziskaner af Minoriternes Orden, af Familien —"

"Jeg deler ikke Eders Hengivenhed for Florenz, "afbrød Signoraen ham rast. "Ikke født i Florenz, har den Uret, som man har tilføiet min nu hos Gud hvilende Egtesfælle, ikke kunnet vinde min Kjærlighed til denne Stad, men min Datter deler den maaskee med Eder.

Træd ind i hint Værelse, der vil I finde hende." Hun viste herved hen til en aaben Dør. "Jeg skal strax igjen være hos Eder!" sagde hun derpaa og forlod den forundrede Stefano.

Men han blev ikke længe i denne Forundring; Datteren var dog Maalet for hans Komme. Han stred hen til det aabnede Værelse og traadte ind. Hvad han fandt her, satte ham endnu i mere Forundring, end Florentinerindens besynderlige Opførsel. En ung Dame, mere phantastisk end rigt klædt, thi hendes hele Paaklædning tilhørte vel mere Dwindelune end Tidens Skik, sad skjodesløs, med den venstre Arm hvilende paa en Pude, paa en Sopha af carmoisinrødt Floiel, som i Skumringen og ved det gjennem det høie Vindue straalende Maanestien, udbredte en særdeles Trylleynde over hendes hulde, venlige Ansigt. Læt ved hende stod paa et høit Postament en Vase med duftende Blomster, som sikkert misundte de simple Asters, der endnu friske og i broget Farveblanding vare flættede mellem hendes dunkle Lokker. Pateren blev ved dette Syn forundret staaende ved Døren, og kunde neppe freimstamme sit: "Lovet være Jesus Christus!" Den unge Dame takkede med en kort Hovedryksten og nedlod sit Hoved i samme Stilling, idet hun, uden at ville det, saa saa tillokkende med sine venligt talende Dine paa den Studsende, at den gode Pater, ikke tilstrækkelig bevæbnet mod et saadant Syn, uvilkaarlig gjorde Korsets Tegn.

"Træd kun nærmere, fromme Herre!" raabte hun ham leende imøde. Jeg er hverken den onde Fiende eller

en Aand fra Helvede, som I behøver at slaae Korsets
Tegn for!"

"Slaae Eders Dine ned, Signora!" bad nu Pater-
ren, som vel følte at han i dette Dieblik var kommet ud
af sin Rolle; thi jeg kan ikke vende Dinene fra Eder, og
i Eders Blik, saa fromt det endogsaa synes, ligger der
dog noget djaevlisk, saa det forekommer mig, idet jeg seer
paa Eder, at jeg er Sanct Antonius i Drakenen."

"I feiler, fromme Herre, der er I vel ikke!" tog
Signoraen Ordet, hævede sig med en let Bevægelse fra
sit Sæde og viste den endnu mere Forundrede en slank,
hyppig Skikkelse, saa at neppe en af de Nympher, som
bortførte Hylas kunde have havt den skønnere. "Hvad
er Eders Begjæring?"

Munken fastede endnu et fast, gjennemtrængende Blik
paa Skikkelsen og Pigens yndige Ansigt, indsugede endnu
engang rask og begjærlig de skønne Træk, ligesom en
Tørstig, der kaldt fra det fulbe Bæger styrter det raskt
ned, og fandt nu Kraft nok til at give sit Ansigt Sal-
velse og sine Ord Fromhedens Tone.

"Jeg hørte," begyndte han og syntes ligesaa Ugebyl-
dig at monstre Pigens enkelte Skønheder, som han for
saa Dieblikke siden med Forundring og Begjæstring havde
betragtet det Hele, "at en Dame fra Florenz var her
med sin skønne Datter, og begjærlig efter at erholde Ef-
terretninger fra min Fædreneftad forsomte jeg intet Die-
blik at begjæve mig hertil."

"I hvis Verinde kommer I?" afbrød Signoraen

ham, og i hendes Mine laae en Blanding af Stoltthed og Skalkhed.

"I hvis Verinde?" gjentog Munken forundret.

"Nu ja, ærværdige Herre! Mener I, at jeg kunde troe, at blot Nysgjerrighed og Deeltagelse for Eders Fædreneftad førte Eder hertil? I Verona lever der mangen en Kjøbmand, som kunde give Eder nærmere og sikrere Efterretninger dersfra end vi; uden Hensigt er I ikke her."

"Ja saa maa jeg vel friste," tog Pateren Ordet, og hans Dine saae listige, ja næsten frækt i Pigens Dine. "Ganske uden Hensigt er jeg ikke kommet her. Jeg hørte Eders Skjønhed berømme, og saaledes drog Nysgjerrigheden mig til at forsøge, om Rygtet, denne Basunblæser, havde talt sandt eller ikke."

"Nu?"

"Jeg fandt, at det dennegang ikke havde løiet, og medens jeg betragter Eder, vendte jeg min stille Bøn til Gud, at han vilde befale Tiden, ikke for tidligt at forstyrre disse hulde Træk, og bortføre Fristelser fra Eder; thi som en skøn Rose er I omgivet med Torne."

"Som vil stikke den Frække, der nærmer sig!" afbrød hun ham hurtigt, vendte ham Ryggen, tog sin Luth, greb nogle Accorder, trallede en Sang og lod den lumst grinende Munk staae, uden videre at bekymre sig om ham.

"Veed I allerede den Nyhed," sagde denne ligegyldig, "at Herr Giacomo Carrara er ved Stormen paa Peschiara blevet farligt truffet af en Falkonettfugle og døde deraf?"

Bed disse Ord sank Luthen af Pigens Haand, hendes muntre Trallen forstummede, og i de mod den stjernefulde Himmel rettede Dine svømmede en Taare.

"Ja, han er død en skøn Heltedød!" vedblev Pateren. "Han er til at misunde, thi nu er han fri for denne Verdens Elendighed."

Pigen greb nu med Hefstighed Luthen, foer gjennem Strængene med sin skønne Haaud, kastede den derpaa med Uvillie bort, og hele Udtrykket i hendes Ansigt var forandret, ikke et Aandepust af Melancholie, kun Uvillie udtalede sig i det.

"En indre Stemme sagde mig strax, da jeg saae Eder staae ved Døren, som en lurende Ræv, at I ikke vilde bringe mig noget glædeligt!" raabte hun til Pateren."

"Skønne Florentinerinde!" afbrød Munkens med lumsk Smilen Udbrudet af hendes Fortrydelse, "græm Eder ikke, I har ingen strandet Plan at beklage. Herr von Carrara lever, imorgen drager han feierrig ind i Verona.

"Munk!" foer Florentinerinden, hvem Skjæbnen endnu ikke havde lært at lægge Lomme paa sine Lidenstaber, heftig op. "Hvem giver Dig Magt til at drive et saadant kjæft Spil med mig? Hvorledes understaaer Du Dig til ved Bedragerie at ville udforske mit Indre?"

"Signora," sagde Stefano betydningsfuldt smilende, "endnu har jeg ikke kastet noget fast Blik i det og heller ikke udforsket noget. Jeg veed i Sandhed ikke, om Eders Smerte gjaldt en skuffet Forventning eller om den kom fra Hjertet.

Men det veed jeg," tilføiede han med et triumpherende Smil, "at hverken I eller hiin Matrone, som modtog mig, er fra Florenz."

"Hvorledes?" afbrød hun Munken og saae saa stolt paa ham, saa han næsten blev forvirret.

"Signora, I fattes Florentinernes bløde Dialect; I taler, som om I var født her i Verona."

"Vel muligt, at jeg mangler Florentinernes Udtale!" svarede hun med Uvillie, men dog med Rolighed, "thi jeg har ikke seet Florenz siden jeg var to Aar gammel og er opdraget i Brescia, min Moders Fædreneftad. Men, Pater, hvem giver Eder Ret til at trænge ind i vort fredelige Huus og besvære Beboerne med Eders Nærværelse? I gjorde bedre, hvis I gik tilbage til Eders Kloster, bad, istedet for at spionere, og blev et Lam istedet for en Ræv, opløstede Eders Dine fromt til Himmelen, istedet for at lade dem hvile frækt paa mig, og lod os være i Ro her."

Hun vendte ham Ryggen og vilde gaae, men Munken holdt hende tilbage.

"Lad os skilles ad i Fred," sagde han, "Ræven er ikke saa let at narre som en kurrende Due; kan han være Eder nyttig, saa finder I en tro Svend i ham, som I kan stole paa."

Pigen ringede og fastede et foragteligt Blik paa Munken, som denne besvarede med et ligegyldigt Smil.

"Lys Pateren ud!" sagde hun til Pigen, "luk Døren efter ham og ryg i hele Huset. Lev vel Pater!"

Derpaa begyndte hun igjen paa en Barcarole, Ste-

fano bad Belsignelsen over hende og forlod med hyklerisk Smilen Huset og Gaugen.

Da han befandt sig paa Gaden, skreed han langsomt til Porten, derpaa blev han pludseligt staaende. "Serten Nar," brummede han hen for sig, "og saa skøn! Det var en Løkkemad for Herrerne i Venedig!"

Han vandrede nu lige til Franziskanernes Kloster.

7.

I Constances Villa syntes det idag at være en Festsdag; Blomsterkrandse omsluttede Husets Indgang, Blomsterkrandse prangede paa Forsalens Marmorvægge, i det Indre duftede Roser og Jasminer, og Drangerne glædede mellem det dunkle Løv, ligesom Maanen mellem Skyer. Hvad Pragtfuldt Palladset kunde frembyde, var opstillet i Dag, for at smykke Villaen; det var jo ogsaa en Glædesdag, den Dag paa hvilken Giacomo holdt sit Indtog i Verona, da han om Aftenen sikkert vilde ile til den Glæfede og i hendes Arme modtage Lønnen for hans Gjerninger.

Fremfor Alt var det Cabinet hvori Constance pleiede at opholde sig herligt smykket. De skønneste Blomster duftede her i etruriske Vaser, Bægge og Vinduer vare drapperede med nyt Floiel, og Enken Peralta syntes i dette lille Gemak ikke uden Hensigt at have udfoldet sin Rigdom. Men det meest paafaldende var et zierligt bearbejdet og stærkt forgyldt Staffeli, hvorpaa stod et, med et grønt Forhæng bedækket Maleri, en blomstrende Rosengreen boie

de sig ned fra oven af over Billedet, medens en høi, prangende Villie hævede sit hvide, duftende Bæger op mod det tilslørede Billede, som om dens glindsende Hvide skulde møde Rosens Rødme. Constance selv var kun simpel, men desto mere tillokkende klædt, og Længselens attraaende Blik, denne Smægten og dog fyrige Bønten gav hendes Ansigt Friskhed, Ungdomsblomstren og hiint Udtryk af roslig Lykke, som saa vidunderligt tiltrækker det mandlige Hjerte.

Saaledes sad hun fuld af Forventning paa sin Sopha; snart traadte hun ud paa Balkonen og saae over det belgende Vandspeil til Staden, og ved ethvert Fartoi som hun saae nærme sig, bankede hendes Hjerte stærkere; ethvert Nareslag, som førte Gondolerne forbi Willaerne, efterlod i hendes Hjerte Følelsen af skuffet Forventning. Den fulde Maane maatte speile sig nok saa yndigt i Floden, Syvstjernen maatte nok saa glimrende bade sig i gysende Bølger, hun agtede ikke paa det, lige saa lidet som paa den sagte, larmende Vestenvind, der legede med hendes mørke nedhængende Loffer; hendes Bine, kun rettede mod Verona, vare lukkede for Naturens Skjønheder.

Endelig saae hun langt borte en Gondol og hørte Roerkarlens Sang, som de hvergang i Nærheden af Willaen begyndte paa, naar de i Mørkningen førte deres Herre hertil. Constances Hjerte slog voldsomt, da hun overbeviste sig om at det var den længe ventede Gondol, og da Fartøiet holdt ved Trappen, hvor man pleiede at

lande, fik hun neppe saa megen Magt over sig, at hun kunde ile ham imøde.

Giacomo forlod Fartøiet, hans Tanker vare ikke saa faste rettede paa eet Punkt, som Constances. Da han venlig foer forbi Florentinerindens Villa, førte Hensigt eller Tilfælde denne paa Balkonen, og da han havde befaleet Gondoliererne at ro langsommere, kunde han i Dag see hende tydeligere end første Gang, omendstjondt hun i Dag, da hun saae sig bemærket, lod Sløret falde og bortfiernede sig. Hendes Billede ledsagede ham til den Elskedes Villa og forlod ham først, da Alt, hvad han saae omkring sig og hvad der festligt smykket mødte ham, erindrede ham om Constance og hendes Kjærlighed. Taknemmelig og vel ikke mere tænkende paa Florentinerinden i dette Dieblif, ilede han i hendes Cabinet og sank til hendes Bryst.

Der gives Dieblifke i det menneskelige Liv, hvor Jordlykken bliver til himmelsk Salighed, hvor Mennesket, lige meget, om med Ret eller Uret, forekommer sig at være en Gud, Dieblifke, som, trods deres himmelske Salighed, ingen Pensel kan male, ingen Pen beskrive, ingen ungdommelig Phantasie tænke sig. Saadanne Dieblifke henrandt for Giacomo og Constance og først da de vaagnede af deres Henrykkelse aabnede mange Spørgsmaale Hjerter og Mund, og mangel et deeltagende Død, mangen et sødt Kjærlighedsord gav Gjensynets Dieblif ny Salighed. Da bemærkede Giacomo først, hvor festligt Bærelset var smykket, og oplyst af det magiske Maanestien forekom alt dette ham, som om han var hensat i en Tryllehavn, hvor

Arabien's Duft omgav ham og Bølgerne's Brusen, Nat-
tergalens Fløiten, selv Synet af den yndige Fee, som
havde skabt alt dette Herlige, satte ham i en Tilstand, som
han ikke ønskede at ombytte med nogen i Verden. Da
faldt det tilslørede Billede paa Staffellet ham i Sinene.
"Hvad skjuler dette Billede, om hvilket Rosen og Lilien
saa villigt bøier sig?" spurgte han Constance. "Er det
maaskee Dit Billede, Elskede?"

"Var det det, hvor turde da Rose og Lilie smykke
det?" afbrød Constance ham, mere forundret end glad
ved hans Ord: "Var det mit Billede, saa snoede den
tro Epheu sig derom, og maaskee bøiede ogsaa den høflige
Aster sig der, hvor nu Lilie og Rose gløder. Nei, Ven,
det er ikke mit Billede. En ung, fra Florenz hertil vans-
drende Maler, som var mig anbefalet, har malet det til
Tak for den Understøttelse, som jeg gav ham. Dette
Billede skulder en forunderlig Omstændighed sin Tilværelse.
Engang talede vi om et Ideal af qvindelig Skjønhed, og
jeg forsikkrede, det maatte være Udtrykket af Hjertensgod-
hed som maatte udtale sig af fyrige Dine, af en yndigt
formet Mund og et Billede baade paa Uskyldighed og
Skalkhed, naar alt dette forenede sig i en Qvindes skønne
Ansigt, vilde det først ligne mit Ideal."

"Altsaa Skalkhed og Uskyld, Ild og Hjertensgodhed,
Lilie og Rose, sagde den unge Kunstner, rystende betæn-
kelig paa Hovedet. Nu, jeg vil forsøge om det lykkes
mig. Igaar bragte han mig dette Billede, stillede det
som I seer, med Blomster paa Staffellet, og jeg kan vel
ikke være skinsyg paa et Ideal —"

"Kunde I være det paa Virkeligheden?" afbrød Carrara hende.

"Ja, jeg elsker Eder med Flammeglod og er en Italienerinde! — Men lad intet Uvenligt formerke denne Dags Glæde. Tag dette Billede som en Gave af mig!" sagde hun nu, nærmende sig Staffeliets. "Jeg ønsker at I maa være saa tilfreds med Udførelsen som jeg er, og at Synet af Billedet maa overraske Eder." Ved disse Ord drog hun Forhænget bort og et høit: Ah! som Giacomo uvilkaarlig udstødte, kunde ikke lade Constance tvivle paa hans glade Overraskelse.

"Det er intet Ideal, udsprunget af Kunstnerens Phantasi, det er Sandhed! Disse talende Dine maa allerede med deres Flamme have opflammet mange Hjerter, disse Purpurlæber allerede have talt søde Kjærlighedsord. Her er Liv, flammende Liv, her —" Han standsede, hans Dine hvilede stedsse fyrigere paa Maleriet. "Ja, ja, det er hende!" raabte han pludseligt, forglemmende sig selv.

"Hvem er det?" spurgte Constance forundret.

"Nei, nei!" vendte han hurtigt om og lod som om han havde overhørt Constances Ord. "Him havde blonde Lokker og paa dette ruller brune ned over Alabasthalsen. Nei, nei!"

"Løs mig den Gaade, Herre!" afbrød Signonoraen ham, næsten mere i en befalende end bedende Tone.

"Hvilken Gaade, Constance? Mener I den Lighed som jeg finder mellem dette Billede og en ung Venetianerinde, en af min Moders Veninder?"

"Hvor længe har Eders Moder været død?"

"Allerede siden tolv Aar sørger jeg over hende —"

"Og saae I aldrig siden Eders Moders Veninde?"

"Undertiden i de første Aar efter min Moders Død, da min Fader var i Venedig. Men hvortil disse Spørgsmaal, Constance? Jeg forstaaer Eder ikke, kun det veed jeg, at jeg endnu blev Eder Tak skyldig for denne kjære Gave." Han trykkede hende ved disse Ord til sit Bryst og lukkede hendes Mund for ethvert videre Spørgsmaal.

Forhænget bedækkede igjen Billedet og Astenen henrandt under søde Kjærtegn, dog forekom det Constance, som om den Elskede i Dag var mere adspredt end sædvanligt; men hun indsluttede denne Bemærkning i sig selv, og berørte ikke mere Billedet og dets Lighed.

Da Carrara sad i sin Gondols Pavillon, med Billedet paa Staffellet for sig, nu drog Forhænget fra, og belyst af det matte Kjerteskín, betragtede de flammende Dine, lød just Florentinerindens smeltende Stemme ham imøde gjennem Natten. "Syng Barcarolen!" raabte han til Gondoliererne, "maaskee lokker Sangen hende frem — maaskee;" men Gondolen gled langtsomt over Floden, Pigen kom ikke, hendes Sang var forstummet, ogsaa Gondolienernes Sang holdt op. Det er hendes Billede, hende er det!" raabte han nu. "Dette Blik, saa venligt og dog saa glødende, denne fortryllende Mund, det er hende, kun hun kan smile saaledes. Har hun allerede smilet til mig?" spurgte han sig selv. "Og hvad skal jeg med Billedet? Hvorledes kommer det i Constances Haand, og hvorfor gav hun mig det? Det er mig gaadefuldt. — Vil hun prøve mig? Er hun for stolt til at frygte en Med-

beilerinde, selv en saadan? Uner hun, hvad der foregaaer i mit Hjerte, siden jeg saa Pigen?" Disse Tanker bevægede sig mellem hinanden og forarsagede ham en søvnløs Nat.

Den følgende Morgen kom Pater Stefano, hvem han som sin gamle Lærer og sin Faders Fortrolige modtog med Agtelse, omendskjøndt hans Nærværelse sjældent bragte ham noget glædeligt. Pateren var som han stedspleiede at være, i Begyndelsen underdanig, derpaa antog han i Samtalens Løb en steds vigtigere Tone, indtil endelig Carrara ved nogle alvorlige Ord førte ham tilbage til den passende. Samtalens Gjenstand havde hidtil kun været om Staternes almindelige Politik og Fyrsten af Paduas Forhold til Venedig og Markgreven af Mantua, nu spurgte Giacomo for at afkorte den: "Men hvorfor er I egentlig kommen til mig, Pater Stefano?"

"Jeg træder i en dobbelt Skikkelse for Eder, naadige Herre! først som Eders ædle Faders Gesandt —"

"Saa byder jeg Eder med Agtelse for Fyrsten af Padua velkommen."

Og, naar dette Orinde er udført, vil Eders gamle Lærer nærme sig Eder."

"Om jeg da kan byde Eder velkommen, vil Tiden lære og Eders Beskedenhed bestemme. Begynd altsaa, thi vigtige Forretninger kalde mig."

"I Gondolen, for at besøge Villaen ved Gtsch. Ikke sandt?" faldt Stefano ham vel dristigt i Talen.

"Munk!" truede Carrara, "deslige Orinder gav min Fader Eder ikke. Træd ikke udenfor Eders Skranker.

Saa rolig og ligegyldig, som om intet var foresat, begyndte Pateren, efterat han ydmygt havde bøiet sig for sin Herres Son og med Salvelse givet ham Betsignelsen, som forekom Carrara ganske overflødig: "Fyrsten af Padua, min naadige Herre, lader Eder sin Hilsen formelde, og advarer Eder ved mig, endnu engang for Brødrene della Scala. Han har nu erholdt sikker Efterretning om at de havde et Anslag for, om ikke paa Eders Liv, saa dog paa Eders Frihed, og have endnu ikke opgivet det; han kjender den, som advarede Eder, I maa være paa Eders Post, og ved Eders natlige Eventyr, om hvilke han er underrettet og som just ikke glæder ham meget — Giacomo bevægede sig utaalsmodig paa sin Stol, — stedse lade Eder ledsage af Signor Antonio. I skal ogsaa have et Die med Capitain del Vigno, og under hvilket som helst Paaskud sende ham med sine Folk til Leiren for Vicenza og i største Hurtighed hverve Mandskab til at forstærke Besætningerne i Verona og Peschira."

"Alt det er allerede besørget, Pater Stefano!" afbrød Giacomo ham. "Del Vigno staaer allerede i dette Dieblik for Vicenza. Filippo af Pisa har tilført mig 500 Landsedragere for Peschira, flere Hovidsmænd have lovet at støde til mig, og alt vil gaae godt, naar kun Fyrsten sender mig Penge."

"De kan dog ikke mangle Eder!" tog Stefano Ordet. "Verona maa have frydt Eders Kasser."

"Troer I at jeg kunde vinde fremmede Folks Hjerter for os ved ildpræksninger? Troer I at denne Stads Herrer, Brødrene della Scala, ville lade sig nøie med Brød-

krummer, som falde fra mit Bord. De betale Soldaterne Sold og mere forlanger jeg ikke af dem. De faa Penge som jeg foresandt i Peschiera, har jeg uddeelt blandt vore Krigere."

"Nu, naar det er saaledes," sagde Pater Stefano fortrydelig, "saa har jeg Befaling til at udbetale Eder de nødvendige Summer."

"Pater!" afbrød Carrara ham, "jeg har allerede ofte venligt bedet Eder at forglemme, at I engang var min Lærer, og at opføre Eder med mindre Anmaaselse imod mig. Gjentager I dette nok engang, saa sender jeg Eder tilbage, hvormeget jeg endog er vant til at agte min Faders Befalinger. En Franziskanermunk bør, om endog Fyrsten af Padua har skjænket ham sin Fortrolighed, være ydmyg, og saa høit jeg end agter og ærer Guds Tjenere, saa lidet vil jeg taale Eders Stoltthed."

"Naadige Herre! I udtyder stedse mine Ord og Handlinger feilagtigt!" undskyldte Stefano sig, og hans hele Væsen syntes forandret. "Skulde den gamle Lærer ogsaa engang forglemme sig og bruge et fortroligt Ord, saa maa I tilgive ham det. Hvad jeg gjorde i Henseende til Udbetalingen skeete paa Fyrstens udtryffelige Befaling."

"Godt! Vedbliv nu at meddele mig Eders Ærinde."

"Fyrsten lader Eder melde sin Sykonfning over Peschieras glørværdige Indtagelse — jeg tilføier min — og beder Eder om at sende ham de nødvendige Beregninger over Fæstningens Tilstand og Besætning, jeg er beordret til at overbringe ham dem."

"Det kan strax skee!" svarede Carrara, som maaskee

her faae en Leilighed til snart at blive fri for den besværlige Munk. "Alt ligger beredt." Han gik ind i sit Kabinnet, for at hente Papirerne.

Da Stefano var alene, saae han sig som sædvanlig speidende omkring i Værelset, og saae det paa Staffellet staaende Maleri, som Giacomo af gode Grunde havde ladet være bedækket. "Hvad mon dette er?" brummede han hen for sig, "vist igjen et kostbart Kunstværk, til hvis Anskaffelse Veronas Penge blive forødt." Han sneeg sig hen og løstede Forhængen. "Hellige Guds Moder!" raabte han, og lod det hurtigt igjen falde, Florentinerinden med sit djævelske Blik. Ere vi allerede komne saa vidt, Signora? Nu, saa forundrer Eders Stolthed mig ikke." —

I dette Dieblik traadte Carrara ind igjen, Forhængen sank fra Munkens Haand og hans Ansigt laae igjen i sine sædvanlige Folder; han modtog Papirerne og bukkede dydt, "Mit Erinde til Eder, naadige Herre, er nu endt, og jeg har kun det hos Brødrene della Scale at udføre. Jeg vil forsøge om jeg er listigere end Venedigs Forbundne."

"Nu, har I endt denne Forretning med mig, saa bebynder vel den gamle Vise om 'min Levemaade,' afbrød Carrara ham, som for Alt i Verden vilde være fri for ham, da en ganske anden Forretning kaldte ham. "Jeg vil spare Eder denne Uleilighed og selv i al Korthed gjentage det. Min Kjærlighed til Kunsterne og Fruentimmerne vil ødelægge mine Pengeaffærer, og Fruentimmerne ovenikjøbet min Sundhed. Saa forestiller I mig Franzesco,

min Broder, som et værdigt Exempel, indblandet den hel-
lige Moder, Sanct Franzesco og Sanct Giacomo, min
Skytspatron, med deri, og den hele Sermon er færdig."

"Intet af alt dette, naadige Herre, thi jeg svage
Menneske føler mig i Sandhed ikke værdig til i Dag at
holde en saadan Sermon. Jeg maa bøde for egne Syn-
der og tør derfor ikke laste Andres Svaghed."

"Stefano!" raabte Carrara, og loe høit, "er det
Eder, Mand med den salvelsesfulde Tone, med det from-
me, mod Himlen vendte Blik? Hvilken ond Fjende er
traadt Eder i Veien?"

"Hør mig, naadige Herre, og I vil tilstaae, Sanct
Antonius bestod ingen større Fristelse i Ørkenen end jeg."

Sagen syntes Herr von Padua for besynderlig til
ikke at opoffre nogle Minutter for at høre paa den; han
sød sig ned og, trods sit Hastværk, bad han Munken gjøre
det samme.

"Da I kjender min Forkjærlighed for Florenz," be-
gyndte denne nu, „saa vil det ikke undre Eder, at jeg
ved Efterretningen om at der ved Floden boede to for-
drevne Florentinerinder af Ghibellinernes Parti, strax
forføiede mig derhen." Giacomo blev opmærksom.
Jeg traf Moderen, en temmelig velnæret Matrone, som
snart viste mig ind i det tilstødende Gemak til hendes
Datter. Naadige Herre, hvad jeg der saa —"

"Nu, hvad saa I?" spurgte Carrara spændt.

"En Madonna, førend Englene hilsende hende, en Mag-
dalene, førend hun endnu havde nødig at gjøre Bod, den
Kjønne af de elleve tusinde Somfruer, førend de bleve hals-

huggede i Coln, kort sagt den skønneste Dvinde, som mit Die nogensinde saae —"

"Videre, videre!"

"Jeg saae tilfældigviis i hendes fyrige Dine, da jeg med from Rørelse sagde mit: Lovet være Jesus Christus! men jeg takkede Gud at denne Gilsen er saa kort, ellers havde jeg da kun kunnet tænke paa det Jordiske og maattet fremstamme den. Hun var venlig og fortrolig mod mig, og da jeg sad ved Siden af hende, følte jeg for første Gang, at der behøves en meget fast Tro, for at lukke sit Hjerte og sit Sind for det Indtryk, som en skøn Dvinde gjør paa os. Jeg tænkte paa Eder, undskyldte, saa mange ellers dadlede Daarskaber og bad, for at styrke mig, vel ti Ave Maria efter hinanden, medens hun taledes.

Carrara smilede, men hørte stedse mere opmærksomt til.

"Pigen vandt Tiltro til mig," vedblev Stefano, "talde om mangeslags og jeg syndige Menneſke fandt Behag i at see og høre paa denne yndige Skabning. Men lidt efter lidt gav Gud mig Styrke, saa at jeg blev Herre over min Daarskab og saae kun dødt Kjød og Been i Pigens venlige Træk, og kunde ret levende forestille mig, hvorledes Liden vilde trykke sit rynkede Stempel paa alle disse Undigheder, og Døden frembyde det Hele til Føde for Ormene."

"Det er at synde mod Skjønheden, Pater Stefano!" afbrød Carrara ham.

"Deri har I Ret. Men, naadige Herre, det er den bedste Modgift mod vor Phantasies Lillokkelser; tænk kun

stedse ved Synet af ungdommeligt blomstrende Kinder, et fyrigt Die, runde, skønne, elastiske Former, paa hvor snart Tiden forstyrrer alt dette Tænk Eder, naar I — hvorfor Gud og Sanct Giacomo bevare Eder — holder en skøn Kvinde i Eders Arme hvorledes hun, naar Døden overraster hende, vilde see ud om saa Dage og ikke mere henrykke Eder; tænk alt dette i en saadan svag Time og I vil helbredes og befries for en Synd. Den skønneste Piges Hoved bliver tilsidst et Dødningehoved, det skønneste Legeme med sine elastiske Former et klapprende Skelet."

"Si og lam ikke min Phantasies Vinger paa en saa lav Maade!"

"Nu, jeg fandt det Middel probat," vedblev Munken, "og kunde nu uden at saare min Samvittighed see paa det skønne Pigehoved, i hvilket jeg kun saa et Dødningehoved, betragte de fine Hænder, som rakte mig en lille Kurv med Frugter, og lod mig tænke dem som klapprende Dødningehænder, der udstrakte sig efter mig. Jeg havde igjen Mod og Styrke og Gud havde efter sin Barmhertighed givet den Baklende en Stav, paa hvilken han kunde støtte sig, jeg kunde nu som det hulde Lams fromme Hyrde rolig høre paa at det skrivtede mig sine Feil og Svagheder, uden selv at maatte bekjende mig til menneskelige Svagheder. Da erfarede jeg mangeslags."

"Og hvad?" spurgte Giacomo rask.

"Blandt andet skrivtede hun mig, at hun havde fattet Tilbøielighed til en ung Mand, som, omendstjondt over hendes Stand —"

"Hans Navn?"

"Det nævnede hun mig ikke og jeg holdt det for ubeskedent og tillige for ligegyldigt at spørge efter det. Hun har selv vovet at forraade ham sin Tilboielighed ved en Gave, men det havde maaskee været bedre, hvis hun ikke havde gjort det." Pateren standsede.

"Nu, kun videre!" raabte Carrara stedse ængsteligere, stedse mere spændt.

"Hun har foræret ham sit Billede."

"Hendes Billede?!" raabte Giacomo og sprang heftigt op. "Jeg takker Eder, Stefano, takker Eder! Men nødvendige Forretninger kalde mig herfra. Tilgiv og lev vel; jeg seer Eder vel førend I forlader Verona; Lev vel!" Med disse Ord styrtede han ud af Værelset og lod den Forundrede alene tilbage.

"Stak Sarantlen ham, eller hvad er der ellers mødt ham?" brummede Stefano hen for sig, traadte hen foran Billedet og drog Forhængen bort — Ja, ved Sanct Francesco, det er hende, Træk for Træk! Noget mere lignende saae jeg endnu aldrig! — Men hvad kunde bevæge ham saaledes? — At jeg vidste det? — Han driver jo ellers ikke denne Forretning saa hemmeligt, hvad brød han sig da derom? — At hun sagde det til mig? — Bah, var Du ikke Dine tredssindstøve Nar, var det maaskee noget andet! Men ved alle Helgene!" vedblev han derpaa, pegende paa Maleriet, "om jeg endog vilde, kunde jeg ikke tænke mig et Dødningshoved istedetfor disse yppige Former, disse listige og dog fromme Dinehuler. Var Eva saa stön som Florentinerinden, saa undrer det mig, at Satan loffede hende og hun ikke ham!" Han forse-

de sig her. "Thi kalder jeg mig Originalen tilbage, saa gaaer det mig ligesom den Tørstige, der ret levende drømmer, at han tog den skummende Pokal fra Skjenkebordet og satte den til sine Læber; han lader sig nøie med at slukke sin Tørst af Kilden. — Nu hvad er det da videre," mumlede han hen for sig, "naar jeg tænker mig det ret levende. Hvad der foregaaer i mit Indre, seer intet Menneske, naar det kun ikke staaer skrevet paa mit Ansigt."

"Munk!" raabte nu en raa Stemme tæt bag ved ham, han følte en djærv Næve paa sin Skulder og foer forskrækket sammen. "Beder Du her et Ave Maria for denne Helgen?"

"Værdige Herre!" svarede Stefano, og søgte at fattede sig, "jeg betragter dette Kunstværk."

"Ja, med flammende, begjærlige Blikke!" afbrød Antonio ham, thi ham var det som havde udrevet Munkens af hans Henrykkelse, "Pater, det var ikke Kunstværket, det var Evadatteren, for hvem I stod i Henrykkelse og sandsynlig mumlede en Bøn."

"Jeg tænkte, betragtende disse skønne Træk," svarede Stefano og slog Diet hyklerisk mod Himmelen, "kun paa Forgjængeligheden af alt Jordisk. Det Skønneste foregaaer, Tiden forstyrrer ogsaa disse Træk, dersom de tilhøre en Levende."

"Naar en Munk og en Kvinde, var det endog kun en afbildet, staae ligeover for hinanden, begynder sikkert Kampen, om hvem der bedrager hinanden. Gud bevare da en fra at være den tredje Mand. Adieu, ærværdige Herre, jeg vil ikke længer forstyrre Eder i Eders fromme

Betragtninger!" Med disse Ord forlod han Munken, der lumst saae efter ham.

"Kolde Sladderer!" raadte han derpaa og knyttede Næven, "under St. Markus's Blytage skal Du nok blive varm. Kommer Tid, kommer Raad!" Han besaae derpaa nok engang Billedet med flammende Blikke, fastede igjen Forhængen derover og forlod Gemakket.

8.

Pater Stefano begav sig nu til Herrerne della Scasias Slot, fordum de tydske Keiseres Borg. Han fandt Antonio her, vel ikke mere sengeliggende, dog med forbundet Hoved, Bruno derimod vel og munter; derfor vendte han sig især til denne, som, omendskjøndt den yngste, dog var den listigste og virksomste. Mange forskjellige Hensigter førte ham hertil, han vilde opnaae mange, ganske modsatte Maal.

"Jeg kommer," begyndte han, "fra Fyrsten af Padua, for at hilse Eder, I Herrer af Verona og erindre Eder om Eders Lovte, hvortil Eders Ord og Taknemmelighed forpligter Eder, nemlig at støde til Francesco Carvara i Leiren for Vicenza med 500 Ryttere og 200 Mand Godfolk. Flere Maaneder ere allerede henrundne og man har stedse forgjæves ventet Eder. I selv, ædle Herre, lovede ved Eders nylige Ophold i Padua, strax at træffe Anstalter, og saa vidt jeg veed, er ikke een Rytter færdig."

"Deri har I desværre Ret, ærværdige Herre!" tog Bruno Ordet, "men det er ikke vor Skyld, at vi ikke kan

opfylde vor Forpligtelse. Medens min Broder laa syg af et ulykkeligt Fald, opholdt Fyrsten af Padua mig i sin Stad, og hvorledes skulde jeg da træffe Anstalter? Da jeg kom tilbage hertil, fandt jeg ingen Penge, og I ved selv, uden Penge hverver man ingen Soldater; Giacomo Carrara har brugt dem til sit Tog mod Peschiera. Vi lønne her i Verona 1000 Ryttere og lige saa mange Fodfolk, for at bevogte os, og jeg skulde troe at det var nok for Verona."

Munken smilede. "Nok og dog for lidet!" svarede han og saae listigt paa den unge Mand, om hvem det gjaldede ham, at han begyndte at blive lidenskabelig, og følgelig mere aaben. "Harde I Herrer af Verona, uden Carraras Hjælp taget Verona fra Visconti og sat Eder i Besiddelse deraf, saa havde I som Forbundne Ret til at sige: Vi gjøre nok, at vi lønne Eder 1000 Ryttere og lige saa mange Fodfolk; men da I kun ved Fyrsten af Padua er kommen i Besiddelse af Eders Arv, saa er Taknemmelighed og enhver Opoffrelse Eders Pligt."

"Den har ogsaa Grændser!" svarede Bruno. "Vi ere kun denne Stads Herrer af Navn, medens Giacomo er det i Gjerningen. Overgiv os Sanct Felice, overlad det til os at sørge for Stadens Sikkerhed, og med Glæde drage vi med vore Folk til Vicenza."

"Paa hvis Befaling?" spurgte Stefano. "Vi adlyde Ingens Befalinger!" foer Bruno della Scala op. "Dog hvorledes forstaaer I det? Vil I maaſkee forkynde os Afhængighedens fremtidige Skjæbne?"

"Paa ingen Maade, Herre!" svarede Munken. "Men

den Svagere bliver ved ethvert Forbund, nogenlunde afhængig af den Stærkere, hvad enten han saa staaer i Forbund med Fyrsten af Padua eller Republikken Venedig."

Ved disse Ord saae Stefano Herr della Scala, som ikke kunde skjule en vis Forlegenhed, skarpt i Dinene.

"Naadige Herre!" vedblev Munkén, "jeg mener det godt med Eder. Eders Fader har ofte gjort mig godt, og Himmelen og den hellige Moder være lovet, jeg er et taknemmeligt Menneſke; derfor betaler jeg kun gammel Gjæld, naar jeg advarer Eder. Man veed, at I, paa den for omtrent en Maaned siden givne Fæst, vilde have fanget Herr Giacomo —"

"Munk!" afbrød Bruno ham truende, medens Antonio ogsaa blev urolig paa sin Stol.

"Jvre Eder ikke," vedblev Stefano, "ſkal jeg meddele Eder de nærmere Omſtændigheder, ſige Eder, hvorhen I vilde ſende ham ſom Gidsel! I, Herr Antonio, var rigtignok denne Nat beſkjæftiget med noget andet; I havde nær, omendſkjøndt fredeligere end Eders Broder, afgjort Sagen med Sværdet."

"Hvorledes mener I det?" ſpurgte Antonio op.

"Den ſkønne Dame fra Venedig, ſom i det yderſte Taarns runde Værelſe ventede Pigen, der førte Giacomo ſtedetfor Eder til hende."

"Var det Carrara, ſom jeg mødte paa Trappen, og ſom jeg takker for dette Saar?" raabte Antonio farvundet.

"Det var ham!" ſvarede Stefano. "I ſeer altsaa, at Intet er blevet ſkjult for Fyrſten af Padua, og at

jeg maaskee veed noget mere. Dog nok herom. Mit velmeente Raad er: Vær paa Eders Post, bliv ikke staaende paa den halve Wei; hvert Folk, drag til Vicenza, eller —"

"Nu?" spurgte Bruno, hvem Paterens Opførsel syntes gaadefuld.

"Dette Eller, dyrebare Herrer!" vedblev denne, og laae en vis Betydning i sin Stemme, "gjaldt ingen Truds- sel, men — Dog, I forstaaer mig vel uden videre Forkla- ring. Lev vel, I Herrer, Himlens Betsignelse ledsage Eder, hvilken Wei I end maa vandre!" Han bukkede og gik.

Brødrene saa længe efter ham. "Munken staaer i Pagt med den Dnde?" raabte endelig Antonio, "eller han staaer i Republikkens Sold. Men med alt dette har han Ret, jeg deler hans Anskuelser. En Wei maa vi mandigt betræde, enten blive vor Pagt tro og drage Cas- rara til Hjælp, eller handle fjendtlig mod ham og for- binde os med Venedig, og saaledes afkaste det trykkende Nag, som bliver kastet os paa Nassen fra Citadellet. Jeg stemmer for det sidste."

"Troer Du, at det andet Nag vil blive mindre trykkende?"

"Det ene føler vi allerede," svarede Antonio, "det andet maa vi først afvente."

"Du lader Dig lede af den ædle Venetianerinde, uden at vide det, Antonio!"

"Af min Vresfølelse lader jeg mig lede, ellers af In- gen. Men lader os rolig overlægge, og have det Løfte i

friskt Minde, som vi gav vor døende Fader, at intet skulde gøre os uenige, hverken Ergjerrighed eller Egennytte. Vi ville holde vort Løfte."

"Det ville vi!" sagde Bruno, rækkende Broderen sin Haand, vi ville ikke stille vor Skjæbne fra hinanden!"

De tvende Brødre havde efter deres Faders hurtige Død fælleds overtaget Veronas Regjering; men det Herredømme, som Carrara anmassede sig, om endog Giacomos blide Character gjorde det saa lidet trykkende, som muligt, blev dem med Tiden besværligt, da de for at bestaa de Paduanske Krigere maatte betyngte Borgerne med svære Paalæg, og al Magt laae i Carraras Haand. Dette undgik ikke Venedig, hvis Politik ikke lod Noget være upaaagtet. Den stolte Republik havde allerede længe nærret det Ønske at mætte sin Landebegjærlighed, ikke alene ved det adriatiske Havs Kyster, de vilde endog udbrede den i Lombardiets skønne Egne, og saaledes sikke deres Østad for ethvert Angreb fra Landsiden. De vare allerede trængte frem nordlig, men for at kunne gjøre det samme vestlig, laa Fyrsten af Padua med sine Besiddelser dem i Veien. Da han besad Padua med en betydelig Landstrækning mellem Etsch og Brenta, samt Stæderne Belluno og Faltra, holdt Verona besat, og var i Begreb med at indtage Vicenza, saa omsluttede han Republikken nordlig og vestlig. Ellers havde Venetianerne understøttet ham som en Muur mod Viscontierne, nu, da deres Magt syntes at være forbi, laae Fyrsten af Paduas Besiddelser dem for beleilige, for nær ved deres Laguner, til at de ikke skulde udstrække deres begjærlige Arme efter dem. Medens de lønnede

Spioner i Padua, ja endog ved Carraras Hofstat, laante de Mailands Gesandter et villigt Dre, havde sendt Gesandter til Vicenza, for at bevæge denne Stad til, med Mailands Tilladelse, at underkaste sig dem; hemmelige Gesandter vare ogsaa komne til Verona, for at bringe Herterne della Scala til at bryde Forbundet med Padua og formaae dem til at kaste sig i Senatets Arme.

Til dette Maal havde de ikke alene brugt Overtalelsens Middel, men ogsaa andre mindre ærefulde. Kjendende Antonio della Scalas sandselige Caracteer, havde de benyttet hans Tilboielighed til en skøn Venetianerinde, hvem det ogsaa snart lykkedes at drage ham paa deres Side; det var hende, som Antonio vilde besøge, da han mødte Carrara paa Trappen; hun havde foranlediget denne Fæst, hvortil Venedig havde givet Pengene, og anordnet alt, at Carrara, som var kommen ubekymret og kun med en liden Bevæbning, skulde som Gidsel føres til Venedig. Bruno, omendstjondt heftigere, virksommere, end sin Broder, var dog af et ædlere Sind, og havde i Begyndelsen holdt det for uværdigt, saaledes at krænke Gæstfrihedens Pligter; men ogsaa hos ham seirede Politiken endelig, maaskee mere en, om endog ubetydelig Krænkelse for hans Stolthed, som han, efter sin Mening, maatte taale af Carrara. Men da Giacomo var undgaaet den truende Fare, og hans Dpførsel mod Brødrene endnu var venlig og fortrolig, vaklede Bruno paa ny i sine Beslutninger. Men Pater Stefano drog Vægten til Venedigs Side, thi Brødrene kunde nu let forestille sig, at naar Fyrsten af Padua først havde fattet Mistanke,

og var underrettet om deres Underhandlinger med Republikken, saa var der ikke at tænke paa nogen sand Udsoning. Var det derfor Stefanos Dnske at stifte Venighed mellem Brødrene og Fyrsten af Padua, saa havde han naaet sit Maal.

9.

Medens Pateren spillede en saa tvetydig Rolle hos Herrerne della Scala, havde Giacomo Carrara beskæftiget sig med Florentinerinden. Han kunde ikke skjule for sig selv, at der var noget som drev ham hen til denne skønne Pige, men hvorledes komme der? Vilde han aflægge Moderen et Besøg, saa var han næsten fast overbevist om, at hun ikke vilde eller kunde tilbagevise ham, men han maatte paa en passende Maade gjøre dette offentlig, og hvorledes kunde han da skjule det for Signora Peralta? Og hemmeligt snige sig derhen, hvorledes turde han vove det hos en stolt Florentinerinde, uden at fornærme hende? Han havde allerede længe tænkt frem og tilbage, da han endelig troede at have fundet en Udvei.

Da det begyndte at mørknes besteg han, som sædvanligt ledsaget af Antonio og flere Bevæbnede, sin Gondol, for at seile til Peraltas Villa. Ingen vidste noget om hans Forehavende, undtagen den gamle Gondolier, som førte Roret. Gondolen stødte i Aftenstumringen fra Strandbredden, og gled ned ad Strømmen, hvis Speil i Dag intet Lufttræk bevægede. Aftenstjernen traadte allerede frem og hilsede stolt, trods sit blege Skin, den syn-

kende Sols sidste Straaler; Bildænderne droge i lange Rækker piilsnart til deres sumpige Reder og de muntre Gondolierers Sang lod glade gennem Aftenens Stilhed. "J har dog tabt meget," sagde Carrara til den gamle Antonio, som sad ved Siden af ham i Gondolens Pavillon, "ved at have Fruentimmerne. Det er dog dem, der binde os de skønneste Krands i Livet, og fylder os Beemodsbægeret med sød Vin. De ere de Engle, som Himlen sendte os til Trøst, til Opmuntring, for at gjøre os lykkelige; troe mig, Antonio, uden dem var denne Jord med sin straalende Sol og sine Blomsterhaver kun et øde Paradis og Natten med sit blide Maaneskien og Stjernehvælvingen ikke Andet end en mørk, ved en mat Lampe oplyst Hule.

"Kjære, unge Herre!" svarede Antonio smilende, "med hvilke Dine betragter J denne Verden, hvorledes forhaaner J ikke Guds herlige Skabning, siden J troer, at den gyldne Sol laaner sine Straaler af et Par fyrige Dvindeoline. — Ikke alene Roserne, som de byde os, have Torne, enhver Blomst, som de binde i deres Krands, har dybtfaarende Braadde. Med lystne Blikke sætte de Eder Krandsen paa Hovedet og glæder sig ved Blodet, som drypper ud af Saarene. J troer de ryste Malurten ud af Bægeret og kredentse Eder en qvægende Drik; de gøre de en Gaft deri, som beruser Eder, og naar J har udsøvet Rusen, saa smager J først alt for bittert, at de rakte Eder Malurt, som de for et kort Dieblif forsøbede. Ja, de ere de fristende Engle, som Himlen sendte paa Jorden, for at vi skulde drømme os et Paradis, og naar

vi vaagne finde et Helvede. Tro mig uden dem var Jorden et evigt Paradiis og Natten blev aldrig til en mørk Nule."

En høi Bragen afbrød Antonios Apotheose over Dvinderne. "Hvad var det?" raabte han, sprang op og styrtede ud, medens Giacomo smilende og rolig blev siddende. Roret var gaaet istykker ikke langt fra Florentinerindens Villa, og Gondolen var derfor nødt til at lægge an ved Terrassen.

"En fatal Begivenhed, som længe vil opholde os her," sagde Carrara, "Kjedsommeligheden og Utaalmodigheden vil dræbe mig, førend Gondolieren kommer tilbage fra Staden med et andet Fartoi. Jeg troer det er bedst at vi bede de fremmede Damer om Tilladelse, til at træde ind hos dem saalænge. Hav den Godhed, kjære Antonio, at gaae derop, og spørg, om man kan betræde det Helvede hvori disse Fristelsens Engle bo, og vogt Eder for dem."

Antonio smilede medlidende. "Jeg vil gaae for at opfylde Eders Ønske og dristigt udsætte mig for Fristelsen. Maa man vælge mellem tvende Ubehageligheder, saa hælder jeg hellere til Ungdommens Side; de Gamle ere endnu mere indviiede i Helvedes Kunst." Han gik, som det syntes ikke uvillig, og vendte snart tilbage. "Sirenen er jo Originalen til det Billede, som staaer paa Staffellet i Eders Gemak," sagde han med Ironi. "Har I tilforhandlet Eder Copien mod Originalen, der, som det synes, venter Eder med Længsel?" Uden at svare no-

get derpaa, sprang Giacomo ud af Gondolen og ilede op ad Trappen.

Signoraen modtog Herr von Padua i Forsalen, og efterat han havde gjort nogle Undskyldninger, og hun havde sagt ham noget Forbindtligt, aabnede hun Døren, førte ham ind i den lille Sal, bad ham tage Plads, og den skønne Pige bragte Forfriskninger. Signoraen lod det være sig meget magtpaaliggende at underholde sin fornemme Gæst, som dog slet ikke syntes at bemærke det, men var meget adspredt, og haabede hvergang Døren blev aabnet at see den hulde Sangerinde træde ind. Men et Minut henløb efter det andet, og omendstjøndt Gondolieren, der skulde hente et andet Fartoi, havde den hemmelige Befaling at blive borte saa længe som muligt, saa maatte dog Carrara befrygte, at han kom tilbage, uden at han havde seet denne skønne Pige.

Signoraen var endnu i fuld Samtale og først ved sin Lyfskning til Indtagelsen af Peschiera, da Carrara brød sig en Bane. "Signora," sagde han, afbrydende hende, "allerede flere Gange saae jeg, naar jeg i min Gondol seilede forbi Eders Villa, en ung Dame staaende paa Balkonen, meget ofte horte jeg mellem Vandets Brusen hendes vndige Stemme; er hun Eders Datter, o, saa tillad, at jeg maa bringe saavel Skionheden som Kunsten min Hylдинг."

"Omendstjøndt min Datter aldrig viser sig offentlig, men lever meget indgetogen, tør jeg vel ikke være Herr von Paduas Dnske imod." Hun reiste sig op ved disse

Ørd, aabnede en Sidedør og raabte: "Beatrice! Herr Giacomo Carrara ønsker at tale med Dig!"

Giacomo var staaet op tillige med Moderen og fulgt hende; han befandt sig just ligeover for den aabnede Dør, da Beatrice kom, og høitrødmende bøiede sig for ham. Kun to Gange havde han flygtigt seet det hulde Ansigt, det af Constance erholdte Maleri, havde vel givet hans Indbildningskraft et nyt Sving, men hvad han nu saae, overgik langt hans Phantasi, thi den meest slanke og dog yppige Gratiesskikkelse, som han nogensinde havde seet, stod for ham; et Die, som vel kun et Dieblis ved Hilsenen havde seet paa ham, da hun ned slog det og de lange, mørke Dienhaar bedækkede det, lod ham ahne en Himmel, en Mund, som ikke behøvede at aabne sig, for at være veltalende og lokkende, alt dette saae han nu i friskt, ungdommeligt Liv for sig. Saaledes stode de taus ligeover for hinanden og det syntes, som om hendes Dine stedse vilde blive sænkede, og hans evigt heftede paa hende.

Endelig afbrød Moderen denne Stillehed. "Vil I ikke igjen tage Plads, naadige Herre?" sagde hun til Carrara, "I maa ikke saa hurtigt berøve os den Forvielse at see Eder hos os; bliver Iiden Eder lang? naa Beatrice synge Eder en florentinsk Sang?"

"Signora!" svarede Giacomo, "der behøves ikke Sang til at være henrykt. Naar Signoraen ikke sparede paa sine mørke Dines Blik, vilde de vise mig et Speil, hvori jeg vilde opdage en Trylleverden."

Uvilkaarlig eller med Billie slog nu Beatrice sit mørkebrune Dje op og mødte Carraras. "Herre, I smigrer en Pige," læspede hun ængstelig, "som ikke er vant til Smiger, og hverken forstaaer at takke Eder eller unddrage sig for den."

Hun sagde dette med saa megen Ængstelighed, men dog saa venligt, at Giacomo virkelig troede at see en Trylleverden i hendes Dine da han, idet Moderen just blev kaldet ud, endnu sad taus og hensunken i hendes Beskuelse, ved Siden af hende. Men han betænkte sig snart, at han bedre maatte benytte de Minuter, som Lykken bød ham. Kun to Gange var jeg saa lykkelig at see Eder," begyndte han, "hver Aften seilede jeg her forbi og lyttede til Eders melodiske Sang, men kun to Gange kunde jeg see Sangerinden, og det endog kun for saa Diebliske."

"Jeg lever meget indgetogent, naadige Herre!" svarede hun rødmende.

"Men dette behøvede dog ikke at hindre Eder fra undertiden at vise Eders hulde Ansigt," vedblev han. "Hvorfor var I saa haard imod mig? I vidste dog at det var mig, min Gondol, mit Livree kjender Enhver, I unddrog Eder altsaa med Billie for mine Blikke —"

"Hvorfor skulde jeg —" stammede hun.

"Det veed jeg rigtignok ikke, men hver Gang min Gondol kom forbi Eders Villa, og jeg ikke saae Eder, følte jeg min længselsfuldeste Forventning skuffet."

"Har Eders Gondol ført Eder et skuffet Haab imøde?" spurgte hun mindre ængstelig og hendes Dine skuede

skalkagtige frem under de mørke Dienhaar, "Hvorhen forte den Eder, naadige Herre?"

Nu blev Carrara forlegen, endelig sagde han med en Stemme, som skulde være utvungen, men dog endnu stedse forraadte nogen Forlegenhed: "Jeg seiler hver Uften til Signora Peralta, der forsamlе Kunstnere og Lærde sig og hvad fortrinligt Verona kan opvise af Mænd og Qvinder."

"Naadige Herre," afbrød Beatrice ham smilende, "Rygtet siger, at Signoraen siden hun har forladt Staden og er flyttet ind i sin Villa, lever meget indgetogent og kun seer Herr von Padua hos sig."

"Rygtet lyver," svarede Giacomo hurtigt, "og her i Verona, hvor jeg kun er Gaa en velkommen Gæst, lyver det saa meget mere og fjærere paa min Regning. Ja, undertiden finder jeg vel Signoraen alene, men for det meste har hun dannet en meget udmærket Kreds omkring sig. Der lærte jeg for nogen Tid siden at kjende en ung Maler, en i sin Kunst meget erfaren ung Mand — jeg troer det var Eders Landsmand, Signora!"

"Saa?" afbrød Beatrice ham spændt.

"Han fortalte mig, at han for kort siden havde malet en ung Florentinerinde," Beatrice rødmede, "som ganske havde været Idealet af hans glødende Phantasi. Desværre, tilføiede han: malede jeg det til en Gave for en Lykkelig, som jeg kun derfor kan misunde. Kjender I maaskee Eders Landsmand?"

"Maaskee!" svarede Pigen, endnu stedse forlegen, og kastede et usikkert Blik paa Carrara, hvilket syntes at

spørge ham: Spørger Du eller er det Alvor? "Kaldte han sig ikke Pietro Pisano?"

"Det forekommer mig, at han heed saaledes!" svarede Carrara, og tog Pigen skarpt i Dinene, som forlegen eller modvillig med nedslagne eller listige Dine, sad lige elskværdig ved Siden af ham.

Da rev den med Antonio indtrædende Moder hende ud af den pinlige Forlegenhed. "Herre!" sagde han til Giacomo, "Pepo er kommet med Gondolen, Alt er færdig til Afreisen."

"Strax!" svarede Carrara fortrædelig. "Var I maaskee den skønne Florentinerinde, som lignede den unge Mands Ideal?" spurgte han halv sagte, vendende sig til Beatrice.

"Det kunde være muligt!" svarede denne i samme Tone.

"Og hvem var den Lykkelige, for hvem I bestemte det?" spurgte han, drevet af Hastighed og Ekinsyge.

"Maleren har sagt Usandhed!" svarede hun rast, vendte sig om, tog en lille Kurv med Frugter og bød Antonio dem med venlig, skalkagtig Smilen. Fruentimmerhaderen betragtede Pigen noie, tog, uden at agte derpaa, nogle Figener af Kurven og takkede, dog saaledes, at man kunde see, hans Aand var adspredt."

Anstændigheden bød nu Giacomo at bortfjerne sig. Han undskyldte sig hos Moderen, for at han saalænge havde faldet hende besværlig og blev særdeles fornøiet, da denne indbød ham til oftere at besøge hendes Villa med sin Nærværelse, derpaa nærmede han sig Beatrice. "Ma-

leren har sagt Usandhed?" spurgte han rask, medens hun nede for ham. Men hun svarede ikke et Ord, hendes Mund taug, men et Blik af hendes skjælske Dine, sagde mere end tusinde Ord.

Paa den korte Tour til Peraltas Villa var Carrara taus, endog Antonio, som dog, naar han havde været blandt Fruentimmer, fandt tusinde Ord til at lase dem med, var ordknap i Dag, og i denne Stemning landede de ved Peraltas Villa.

Carraras Adspredelse undgik ikke Constance, hun iagttog ham uden at spørge, kun yttrede hun sin Forundring, over at han i Dag var blevet saa længe borte. Han gjorde hende bekendt med sit Uheld, at han maatte gaae i Land og oppebie en anden Gondols Ankomst.

"Dg hvor steeg I ud?"

"Der hvor Uheldet traf os, ved en lille Villa." —

"Hvem beboede den?" spurgte Constance hurtigt.

"Saa vidt jeg kunde mærke, en flygtet Dame fra Florenz." Hun modtog os meget venligt.

"Dg hvorfor sendte I ikke Bud til mig, for at hente min Gondol som dog var nærmere?"

"Fordi jeg ikke vilde ængste Eder!" svarede han med Handsnærværelse. "Det er et venligt Opholdssted denne lille Villa," vedblev han ligegyldigt, "ikke af stort Omfang, men stor og anstændig nok til Bolig for en Forbrevet."

"Har I seet Datteren?" begyndte Constance Samtalen paa ny, som et Dieblik var standset.

"Jeg saae hende."

"Hun skal være skøn."

"Gjenkald Eder det Maleri, som I har foræret mig; hun har en talende Lighed med det, og det forekommer mig," tilføiede han skarpt betonende, "at det ikke er noget Bærk af den unge Malers Phantasi, Florentinerinden har sadt for ham."

"Saa maa hun være meget skøn!" sagde Constance, halvt til Giacomo, halvt for sig selv.

"Hvem som ikke kjendte Constance Peralta, vilde vist holde hende for en Skønhed."

"Sie, Carrara!" afbrød Enken ham, "I veed at jeg ikke kan lide saadant Smigreri. Det gjør mig ondt, hvis I troer, at jeg var stolt af denne ringe Ynde. Livindens Skønhed er en Rose i Storm, ethvert Luftpust tager et Blad med sig, enhver henspunden Time gnaver paa dens Blomster. Hvor ikke Mand og Hjerte skjænker den uforgjængelige Ynde, der vil Tiden let og sikkert forstyrre Skønheden."

Hun afbrød nu rask Samtalen, men den alvorlige Stemning hvori den havde sadt hende, blev tilbage; Giacomo var endnu stedsse adspredt, og saaledes slog Adskillelsens Time i Dag tidligere og mindre ubehagelig for Begge end sædvanlig.

Ogsaa paa Tilbageveien vare Giacomo og Antonio ordknappe; de stode Begge ved Roret og syntes kun at have Sands for Nattens Skønhed. Den var høitidelig og mørk, i Vesten droge mørke Skyer frem, medens Stjernerne paa den mørke, blaaagraa Høvelvings østlige Deel forgjæves sendte deres funkende Lys, for at opklare Mør-

ket. Ingen Wind bevægede sig, den ellers saa voldsomme Etch stod rolig gjennem Krandsen af sine duftende Gauger. Hift og her flagrede endnu et eensomt Lys fra en Villa, eller en Kjærlighedsfang led sagte og smeltende gjennem den tause Nat. Neppe hørligt gjennemskjær Gondolen det rolige Bandspeil, og foer pilsnar forbi Beatrices Villa, hvor intet Lys mere flagrede, ingen Kjærlighedsfang mere trængte sig til den Lyttende.

"Mon hun vel tænker paa mig?" mumlede Carrara, hen for sig med Blikket nok engang vendt mod Villaaen.

"Gud give, at hun ikke tænker paa Eder!" sagde Antonio ligesaa uvilkaarlig, men dog saa høit, at hans unge Ven kunde høre det. Han hørte det ogsaa, men spurgte ikke hvorfor, og taug.

10.

Ankommen til Slottet Sanct Felice, traadte Antonio mod Sædvane endnu sildig om Aftenen i Carraras Gemak, hvor denne stod eftertænkende ved Vinduet og saae ud i de mørke Skyer.

"Giacomo!" begyndte den Gamle, og den hjertelige og veemodige Tone hvori han talede, overraskede Carrara, jeg har endnu aldrig bebyrdet Eder med Bønner, idag er jeg nødt dertil.

"Tael, gode Gamle!" svarede Carrara og greb hans Haand. "J synes bevæget, synes at være i en Stemning, som er mig fremmed hos Eder. Hvad ønsker J, hvad

kan I ville, som jeg ikke med Glæde skulde gjøre for Eder?"

"Gaae aldrig-igjen til Florentinerindes Villa."

"Antonio!" foer Carrara op, mere overrasket end fortrydelig.

"Tænkte jeg ikke nok," sagde den Gamle og Uvillie fortrængte hans Udtryk af Beemod, "at naar en Kvindes Ynde ligger i den ene Vægtstaaal og den gamle Vens bløddende Hjerte i den anden, saa er Ynden vægtigere, og det fjederlette Hjerte bliver upaaagtet drevet i Veiret."

"Antonio!" afbrød Carrara ham, "fortjener jeg disse haarde Ord? Gives der, min Fader undtagen, nogen Mand, som jeg agter høiere end Eder? Hænger jeg ikke ved Eder med en Søns Kjærlighed, hører jeg ikke paa Eders Raad?"

"Gaa her ogsaa paa mine Bønner. — Gaae ikke mere til Florentinerindens Villa!"

Giacomo betænkte sig et Dieblif, derpaa sagde han, idet han fortrolig laae sin Haand paa Antonios Skulder: "Min faderlige Ven! I seer igjen Fare for mig, hvor der ingen er. Træng ikke mere paa mig med Eders Bøn, ellers vilde jeg komme til at give Eder et Lovte, som jeg maatte angre, som jeg ikke kunde holde; og hvortil vilde det nytte? See paa dette Englebillede," vedblev han, efterat han havde trukket Forhængen bort fra Beatrices Billede, "see disse Træk, kan man modstaae dem?"

Antonio svarede ikke.

"Kan I blive kold og ligegyldig ved dette Syn?" vedblev Carrara og vendte sig til Antonio, som intet

mindre end kold og ligegyldig stod og betragtede Maleriet, med hvert Dieblisk blev hans Træk mere bevæget hans Ansigts udtryk veemodsfuldere.

"Gaae ikke oftere til Florentinerindens Villa!" raabte han derpaa pludselig, trak Forhænget for Maleriet og traadte rast til det aabne Vindue.

Carrara var forundret, han havde aldrig seet Antonio Blancardo i en lignende Stemning, aldrig seet den alvorlige Mand saa bevæget. "Antonio, hvad er det, hvad bekymrer Eder, hvad frygter I for mig?" spurgte han paatrængende, "udtael Eders Kummer, giv Eders Spørgsmaale, Eders Frygt Ord, vær vis paa min Deeltagelse, vær vis paa at jeg vil gjøre Alt hvad der staaer i mine Kræfter for at berolige Eder."

"Saa gaae ikke oftere til Florentinerinden!"

"Og hvorfor ikke? Siig mig, hvorfor I forlanger det saa hemmelighedsfuldt, maaskee —

Blancardo kastede et Blik mod Himmelen og trykfedede den knyttede Haand til sit Hjerte. "Ja!" raabte han derpaa, "af Kjærlighed til Eder vil jeg aabenbare, hvad der var skjult i mange Aar. Tiden kunde jo kun lindre mine Saar, helbrede dem formaaede den ikke! Sæt Eder, Herre! Hør rolig og deeltagende paa mig. Jeg hæver Sløret for en mørk Forgangenhed, jeg har intet glædeligt at berette Eder."

"Otte og tredive Aar ere henrundne siden den Tid, og Tiden har afbleget Farverne," begyndte han nu. "Otte og tredive kummerfulde Aar ere henrundne og jeg er endnu ikke bleven Herre over dette Hjerte, det martrer mig

endnu med sin Banken, og i al den Tid tilkjæmpede jeg mig intet andet end jeg lærte at skjule min Smerte og Svaghed for Andre. Men til Sagen!

Jeg var i den prangende, mandlige Krafte Alder, da jeg drog med Eders Fader, dengang en opblomstrende Ungling, til Hertug Galeazzo Viscontis Hof i Mailand, hvorhen vigtige Forretninger kaldte ham. Han var endnu ung, livsglad, og elskede Kvinderne som I; Kjønnet var mig ligegyldigt, jeg frygtede det og advarede ham ofte, men han drillede mig for min Ligegyldighed og mit Had; i dette Punkt kunde vi ikke enes.

En Eftermiddag kom han hjem i sin Bolig, og hans Tjenere bære et pragtfuldt, med Sølv indlagt Staalharnisk, som en berømt mailandsk Vaabensmed havde forfærdiget. Alt var saa kunstigt forarbejdet, at jeg, omendkjøndt jeg godt kjendte de mailandske Vaabensmedes Dulighed, dog studsede over dette Arbejdes Siirklighed og Skjonhed. I kjender Rustningen, i Slag bærer Fyrsten af Padua den endnu.

Efterat jeg længe havde beundret den, sagde han smilende: "Antonio, saa skjon denne Rustning end er, saa er den Din, hvis Du ikke finder noget skjonnere i denne Vaabensmeds Huus end dette Pantser og denne Hjelm. Kom imorgen med mig og finder Du ikke hvad jeg har lovet Dig, saa er Rustningen Din. Jeg fulgte ham den følgende Dag til Vaabensmeden, som udbredte hele sit Forraad af Vaaben for Fyrsten af Padua; jeg fandt mangan et godt Sværd, mangan en kostelig Hjelm, men dog intet Skjonnere, end Franz von Carraras Rustning. Jeg

tilstod ham dette uden Omsvøb, men han smilede, kjøbte et kostbart Sværd, som han forærede mig, og idet Baabensmeden strøg Pengene til sig, bad han Fyrsten om ogsaa i Dag at bevære hans Hauge med sin Nærværelse, og ikke forsmaae en mailandsk Baabensmeds Skjænk. Jeg var forundret da Eders Fader modtog dette Tilbud, som syntes mig noget frækt, og jeg maatte følge ham ned i Hagen, hvor han, som en gammel Bekjendt tog Plads under en skyggefuld Platane og taledes med mig om ligegyldige Ting indtil det behagede Mesteren at beværte os.

Men her sad vi ikke længe, førend vi hørte en Raslen bag en Rosenbusk. "Giv Agt, Dvindehader!" raabte Eders Fader smilende, og jeg saa en Pige, med en Bækk med to Bægere paa, træde frem og komme hen til os. Vidste Mennesket ofte, hvor mægtigt det kommende Dieblik virker paa hans hele Liv, saa vilde man med Forsædelse see det nærme sig. Jeg forfærdedes ikke, da den skønne Pige, som hilsende Fyrsten venligt, men kun agtede lidet paa mig, satte Bækken paa Bordet og rakte Eders Fader et Bæger. Drik, naadige Herre! sagde hun med en Stemme, hvori der laa en sød Trylles for mig: drik, og naar I mener det godt med mig, saa gjør det paa min Sundhed. Hun nippede af Bægeret og kredentsede Fyrsten det, som tømte det og saa paa Pigen men flammende Blik. Mine Dine hvilede ogsaa paa det yndige Bæsen; det var mig, som om jeg saa Paradisets Porte aabnede, jeg Arme kunde ikke træde ind i den himmelske Blomsterhaage, ikke nærme mig den Eva, som med aldrig seet Unde stod lokkende for mig."

"Kan Antonio sværme?" afbrød Giacomo ham smilende ved disse Ord.

Oldingen svarede kun med et alvorligt, uvilligt Blik paa dette ham saarende Spørgsmaal. "Herre!" sagde han derpaa, "skal jeg vedblive, saa afbryd mig ikke igjen. Giacomo rakte ham venligt Haanden og den Gamle vedblev:

"Har Du vundet Rustningen, Antonio? spurgte nu Eders Fader, da Pigen med lette Skridt svævede gennem Rosenhækken. Ikke sandt, den bliver i mit Rustkammer? Er ikke Baabensmedens blomstrende Datter tusindgange skønnere end det kolde Staalpantser?

Jeg svarede ikke. Pigen, omendstjondt borte, stod endnu stedse for mig, jeg saae hende endnu skalkagtig betragte Eders Fader, saae endnu hendes slanke Lemmers Symmetri, jeg var hensjunken i Tanken om hende.

Pigen synes at være af en fyrig Natur, vedblev Fyrsten smilende, jeg haaber at vinde hende.

Gud forbyde det! afbrød jeg ham; thi denne Tale af Fyrsten gav mig ogsaa Mælet igjen, men han meente, at Naturens skønneste Værk ødelagdes, tidligt eller sildigt af sig selv, den skønneste Rose blev afblomstret, ligemeget om ved Storm fra Norden eller Pust fra Vesten. Jeg taug, og en svær Kummer vedblev for Fremtiden at nage paa mit Hjerte.

Dette undgik ikke Eders ædle Fader. Antonio! sagde han en Dag til mig, den Bark, som har omgivet Dit Hjerte, er endelig bristet; Baabensmedens Datter har bevirket dette Under, Du elsker Pigen. Jeg bejaede det.

Frygt ikke for mig, jeg vil ikke forhindre Din Lykke, jeg vil ikke være Stormvinden, som knækker denne Rose. Forsøg Din Lykke, anhold om hendes Hjerte, og troer Du det gøres nødigt efter Dit strænge Sind, da ogsaa om hendes Haand; Staden Mailands første Waabensmeds Datter er i Sandhed ikke for ringe for en Adelsmand. Jeg har, siden Du førstegang saa hende, kastet et dybt Blik i Dit Hjerte, og har derfor ikke siden den Tid seet Pigen. Jeg greb Fyrstens Haand og vilde trykke den til mit Hjerte, men han sluttede mig i sine Arme. Det Offer, som jeg bringer Dig, Antonio, sagde Eders ædle Fader, er kun ringe mod Din tro Tjeneste, det bliver mig ikke saa tungt; gaae kun trostelig Din Lykke imøde."

Jeg gik min Lykke imøde; den simple ved Fyrsten af Paduas Side neppe bemærkede Antonio blev venligt modtaget. Den gamle Waabensmed glædede sig, saa ofte jeg kom, og Beatrice —"

"Harde hun ogsaa dette fortryllende Navn?" foer Carrara op.

"Hun heed ogsaa Beatrice, hun, som jeg med hver Dag syntes at blive kjerere og dyrebare, og som gjorde mit Ophold i Mailand til en Himmel. Tænk jeg paa hin Tid, saa forekommer det mig steds, som om jeg gjennem mit Livs Nat saa et fjernt Maanestien, der belyste min mørke Wei med sit magiske Lys; det var mit Livs Lyspunkt, skjønt, men forgængeligt.

Da forlod Eders Fader Mailand, utilfreds med Hertugen; mig lod han blive tilbage, for at besørge sine Forretninger. Jeg erkjendte hans Godhed og benyttede

min Tid. Daglig var jeg om Beatrice, daglig saae jeg ny Ynde opblomstre hos hende, ny Talenter udfolde sig; Fyrsten af Paduas Yndling, Ven, fandt maaskee mere Gehør end Antonio Blancardo; jeg anholdt om hendes Haand, den blev mig ikke nægtet."

Antonio stod op ved disse Ord og traadte hen for Florentinerindens afflorede Portrait, saae længe paa det, og Erindringen maa have virket velgjørende paa ham, thi med et forklaret Ansigt forlod han det og satte sig igjen ligeoverfor Carrara.

"Min Stjerne gik under!" vedblev han derpaa, og den Glæde, som havde omstraalet hans Ansigt, var vegen for en stille Sorg. "En Krig mellem Padua og Mailand udviklede sig, og jeg maatte forlade Mailand, førend jeg kunde føre Beatrice til Alteret. Adskillelsen var mig tung. Jeg overlod min Forlovede til den eneste Vens Omsorg, som jeg der forlod, nemlig min Skrivtefader, en Franziskanermunk, som var mig meget forpligtet, og som jeg selv havde indført i Baabensmedens Huus. Med det høitidelige Løfte om evig Trostkaab skildtes jeg med et tungt Hjerte fra hende, og gik til Padua. Krigen var kort, Venedig traadte op som Mægler, og efter nogle Maaneders Traværelse vendte jeg tilbage til Mailand i min Herres Forretninger, for endelig at tomme Bøgeret fuldt af saligt Haab.

Det var Aften, da jeg kom dertil. Neppe var jeg steget af i mit Herberge, førend jeg i Skumringen ilede til min Beatrices Bolig. Allerede langt borte hørte jeg den slittige Mesters Hamren i Værkstedet, saae de sprud-

lende Gnister i den rygende Gæse; men stærkere end Sammenslægtens Slag bankede mit Hjerte, mere glødende end Gæsens Gnister foer Blodet gennem mine Karer, et nyt Haab omsvævede mig med hvert et Fodtrin, ethvert Øieblik bragte mig min Lykke nærmere.

Har I vel nogenstinde følt, Herre! naar alle Længsler, al Længsel, ethvert Ønske trænger Eder til et Maal, og I efter lang Venten og Længsel hæver Foden for sidste Gang, for endelig at naae det forventede Maal? Det er en salig, himmelsk Følelse, det er Haabets Underblomst, hvorefter man griber; det er smerteligt, frygteligt smerteligt, naar den undslipper os.

Jeg traadte ind i Værkstedet, hilste de fra tidligere Tid Velbekjendte og spurgte efter Mester Filippo. Isteffor Svar pegede man taus paa Døren til hans lille Værelse ved Siden af Værkstedet, jeg aabnede den, og fandt den engang saa kraftige Gamle bleg, hentæret, med Hovedet støttet paa Armen, siddende i sin Lænestol. Jeg studsede ved dette Syn, han hævede Diet, saae mig. — Ogsaa dette endnu! raabte han, skjulte Ansigtet i sin Haand, og mumlede til mig, istedet for at byde mig velkommen: Fly Ulykkens Huus, Herre! I finder ikke, hvad I søger!

Og Beatrice! raabte jeg med bævende Stemme, frygtende den hulde Piges Død.

”Søg hende ikke mere hos hendes Fader!” svarede han dump hen for sig.

Skal jeg søge hende i Graven? spurgte jeg, ventende det Skrækkeligste.

"Søg hende paa Hertugen af Mailands Slot, hvorefter hun frivillig drog — og nu beder jeg Eder, kjære Herre, forlad mig, forlad dette Rummerens Huus, thi Synet af Eder gjør mig ondt og lader mig føle min Ulykke dobbelt."

Jeg forlod den gamle Mand, efterat jeg havde gjort mig bekendt med de nærmere Omstændigheder. Min Ven — o, hvem er vel en Præst's Ven — denne Guds Mand, hvis Forældres Liv og Guds jeg reddede i Stormen for Cremona, hvem jeg selv havde bevist Velgjerninger, da han som Spion for Galeazzo var sendt til Padua og der tagen til Fange, denne Mand havde lokket Beatrice ved gyldne Dvertalelser og lokket hende til Hertugen."

Antonio var alt for bevæget, til at kunne forfatte sin Fortælling, han taug og et dybt Suk præssede sig af hans Bryst.

"Men sig mig, Antonio!" begyndte Giacomo, efter en almindelig Taushed, visende paa Maleriet "hvad har hiin Beatrice, hiin Wolerske tilfældes med dette Englebillede?"

"Meget, saare meget," svarede den Gamle hurtigt, "samme Skikkelse, samme Træk, det samme Udtryk af Skalkhed og Hjertensgodhed, og Gud give! ikke samme Hjerter."

"Og alene for denne Liigheds Skyld advarer I mig for hiin Pige?"

"Liigheden er for stor til ikke at lade mig stjelpe for Eder. Saadan en Kvinde, som Himlen gav en Engels Skikkelse, men en Dævels Hjerter, lænker os med usøn-

derrivelige Baand; jeg har følt det. Siden den Tid ere flere Aar henrundne førend mine Saar lægedes, og Synet af Pigen opriver dem paa ny og vækker den smerteligste Grindring. Men hun skal ikke afkræfte mig, ikke tilintetgjøre mit Had; jeg vil være Mand og haane al Grindring. God Nat, Herre! Gud bevare Eder for Kvinder og Præster!"

Med disse Ord forlod han Giacomo, der, endnu med Blikket heftet paa Maleriet neppe havde bemærket hans Bortgang. "Nei!" sagde han, da den Gamle allerede længe havde været borte, "Nei! et saadant himmelsk Ansigt kan ikke bedrage!"

11.

Medens den yndige Florentinerinde fik saa mangen et Hjerte i Verona, endog den gamle Antonios Hjerte til at banke stærkere, havde Forholdene med Venedig dannet sig meget alvorlige. Republikken forlangte Ophævelsen af Vicenzas Beleiring, som Hertugen af Mailand havde aftraadt den, og efter lang Underhandling, som Pater Stefano førte i Venedig, saa Fyrsten af Padua sig nødt til, uagtet hans Søn Francesco fraraadte ham det, at bringe dette Offer. Men denne Eftergivenhed gjorde kun Republikken endnu mere anmassende, og en vanevende Fordring efter den anden indtraf i Padua. Fyrsten indsaae nu, at kun Sværdet kunde afgjøre det; han traf de nødvendige Foranstaltninger, hervede Krigsfolk, tog flere berømte Condottierer med deres Skarer i sin

Tjeneste, sendte sine tvende yngste Sønner og sine Skatte til Florenz og søgte Hjælp der.

Med disse just ikke glædelige Efterretninger og med en betydelig Sum Penge, kom Pater Stefano paa denne Tid til Verona. Hans Komme var sjelden Giacomo velkommen, thi for det meste var han Dverbringer af ubehagelige Efterretninger eller bittere Bebreidelser fra Faderen. Men denne gang var det anderledes. Udsigten til en Krig, hvori Giacomo var tiltænkt en betydelig Rolle, var ham mere velkommen end den vel skulde have været. Den Befaling at bringe Veronas Besætning til 6000 Mand, de nødvendige Penge, som gav ham Midler til at iværksætte dette, lod ham for et Dieblisk forglemme Constance, ja selv Beatrice, og med ungdommelig Letsind indgjød han Antonio Mod, der ansaa en Feide med Veronedig, som uheldbringende for Familien Carrara. Giacomo foruroligedes ogsaa af de fornyede Advarsler, som Fyrsten af Padua havde meddeelt sin Søn i en Skrivelse, der sluttedes med de alvorlige Ord: "Førend jeg skulde frygte for at see dit Blod flyde, min elskede Søn, for maa della Scalas Blod flyde."

Giacomo gysede ved den Tanke, at de tvende unge Adelsmænd skulde bløde for en blot Mistankes Skyld, men Antonio, saavelsom Franziskanermunken, der denne gang hvilket sjældent skeete, var af eens Mening, fandt i Fyrstens Ord kun den vise Beslutning som Klogskaben bød.

Stefano havde denne gang foruden sit Grinde til Giacomo endnu meget i Verona at gjøre. Han begav sig først til Herrerne della Scala, havde en lang Sam-

tale med dem, og førend det endnu begyndte at skumre, sneeg han sig til Florentinerindes Villa. Moderen modtog ham venligt, underholdt sig en kort Tid med ham, derpaa førte hun ham til Datteren, som modtog Munken med næsten mere Ringeagt end den førstegang, og uforbulgt viste ham, at han ikke var hende velkommen. Men hvad hjalp dette hos en Paatrængende, især hos en paatrængende Munk! Saa længe Moderen var tilstede, syntes hun kun lidet at bekymre sig om Datteren; men da Hiin forlod Værelset, rykkede han sin Stol nærmere til Beatrices, og begyndte nu at tale med hende i en fortrolig Tone, som med en tidligere Veninde.

"Vær ikke bange for mig, skønne Signora," vedblev han, uden at bryde sig om Florentinerindens ringeagtende Blik og spottende Mine, "frygt ikke i mig Fyrsten af Paduas Ven og Fortrolige, jeg er en af Eders, og hvem der kun engang saa Eder, maa ligge i Eders Lænker, følge Eder som Eders Skygge."

"Pater!" afbrød Beatrice ham, og hendes store, mørke Dine hvilede forskende paa Stefano, "jeg forstaaer Eder ikke."

"Saa maa dette gøre Eder mine Ord forstaaeligere," sagde han og tog en lille Kiste frem af Ermet paa sin brune Rutte, "den som har omfået Eder til en ædel Florentinerinden, sender Eder dette."

Forundret saae Beatrice snart paa den med Gløiel overtrukne Kiste, snart paa Munken som aabnede den.

"See kun, Signora," sagde han modbydeligt smilende, "see denne Snor ægte Perler; var det muligt, saa vilde

de end mere høre Eders Svanehals's Hvidhed; tillad Dverbringeren, at han slynger dem om Eder, og idets mindste erhverver sig den Løn at turde berøre Eders Skjønne Nakke med sine Fingerspidser."

"Lad dem kun rolig ligge i Vesten," svarede Beatrice, paa hvem en skarp Jagttager kunde mærke, at hun havde fattet en rask Beslutning. "Min Tak og den Tilladelse at turde bede for mig, være Eders Løn. Dog, min gode Pater," begyndte hun fortroligt, "da I synes at være indviet i min Hemmelighed, saa sig mig dog, hvorledes Tingene staae, ere de rykkede frem og er det afgjørende Dieblif nær?"

"Skjønne Signora," svarede Stefano og rykkede sin Stol endnu nærmere, "Alt ligger i Eders Haand, trækker I Nettet til, saa er han fangen."

"Jeg?" spurgte Beatrice forundret. "Forklar Eder tydeligere."

"Imorgen, maaskee allerede i Dag," svarede Pateren, "naar den kurrende Due ligger for Eders Fodder, naar —"

Moderens hurtige Indtræden afbrød Stefanos Tale. "Herr von Padua traadte netop med nogle faa ledsagere ind i Haugen, tør han finde Eder her?" spurgte Moderen.

"Ikke for Sanct Franzescos Kindbeen!" svarede Stefano hurtigt, idet han allerede hørte Giacomos Stemme i Forsalen. "Hvor skal jeg skjule mig?"

"Der, bag i hiin Alkove!" sagde den gamle Dame, som aabnede Døren til denne Helligdom, omendstjondt Beatrice kun mod sin Villie saae Munken smutte ind i

fit Sovegemak. "Tab ikke Fatningen," hviskede Moderen til hende, "og kom for at modtage Herr von Padua i Salen." Men det var for sildigt for at modtage ham der; Giacomo traadte allerede, undskyldende sig, at han kom uanmeldt, i Beatrices Værelse.

Beatrice rødmede ved hans Komme, saae snart ængstelig paa Alkovedøren, snart paa Moderen, som med synlig Forlegenhed bød Herr von Padua velkommen, og bad ham træde ind i Salen.

Omendstjondt Giacomos Sjæl kun var beskæftiget med Beatrice, saa var dog Begges Forlegenhed ham paafaldende. Han nærede Mistanke til den indstændige Indbydelse, takkede og meente dette Værelse var for skjønt til ikke deri at tilbringe de saa Dieblikke som det var ham forundt at opholde sig her. Han saae sig noget mistroisk omkring i Værelset, og just da Moderen bortfjernede sig, sandsynligviis for at skjule sin Forlegenhed, faldt hans Blik paa den aabne Kiste. Han tog den, betragtede Perlesnoren, betragtede Beatrice, og hendes stærkt blussende Kinder undgik ham ikke. "Perler betyde ellers Taarer!" sagde han, "men disse synes at have en anden Betydning."

"Nei, dyrebare Herre!" afbrød Beatrice ham lidenskabelig, "de betyde ogsaa Taarer, og jeg vil aldrig smykke mig med dem."

"Og hvorfor ikke? Kommer de ikke fra kjære Hænder?" spurgte Giacomo skarpt betonende.

"De komme ikke fra kjære Hænder," svarede hun allerede mere fattet. "Det er sørgelige Levninger af for-

svundet Velstand, og derfor erindrer de mere om Taarer end om Glæde. Men, naadige Herre, I seer saa besynderlig paa mig, som om I vilde spørge: Hvad feiler Eder? I synes mig saa alvorlig. — Hvis jeg ikke feiler, saa har I sagt mig, at I elsker Musik og har allerede ofte lyttet til min Sang; tillader I det, saa vil jeg gjerne synge Eder en lille Sang til Udspredelse. Hør, jeg beder Eder, mere paa Ordene end paa Stemmen!" Hun greb, uden at oppebie Giacomos Svar, Luthen og sang:

Spørg mig ei, hvad Kan vel drive
Denne Belgen i mit Bryst?
Ne, der verler Smerte, Lyst
Hos hver Jordefødt i Live,
Elfskov kun kan Glæde give,
Parret med den største Smerte,
Bær den kun, mit stakkels Hjerte.

Taal og haab og seg at følge
Hvad der qualte, angstet' Dig,
Bli'er det uundgaaelig
Nu, saa Du i Glæder følge,
Eller villigen Du følge
Skjæbnen, af hvis mørke Stemme
Du Dit Lod nu skal fornemme.

Er det kastet — hvorfor tie,
Hvorfor denne Qual da bære?
Skal det engang afgjort være,
Vil jeg ham min Sjæl dog vie,
Ikke om min Elfskov tie,
Fra mit Forsæt ei forsage
Støder han mig end tilbage.

"Støder han mig end tilbage, saa vil jeg dog beskytte og advare ham for Faren!" raabte hun lidenskabelig, men med dæmpet Stemme, kastede Luthen ved Siden af sig og hvilede taktfuld Hovedet paa den skønne Arm; hendes Dine saae stolt paa Jorden, og den hele Skikkelse syntes at være uden Liv. Giacomo havde lagt nøie Mærke til alt hvad hun havde sjunget, det syntes som om Diebliffet havde indgivet hende Ordene og han troede at have forstaaet Sangerinden. Var det Ord fra Hjertet eller Sirenesang? Disse Tanker gjennemkrydsede ham, da en Varmen i Alkoven vakte ham og Beatrice af deres Grublen. "Sællige Marie!" raabte Pigen og ilede til Alkoven, hvorhen Giacomo fulgte hende; men pludselig vendte hun sig om. "Kom paa Altanen, Herre!" tilhvidskede hun Giacomo, men han, kun Dine og Drer rettede paa Alkoven, nægtede at følge hende. Et høit Suk, som syntes at komme fra en Mands Bryst, førte ham til den lukkede Dør; han rev den op, og Pater Stefano laae, bløddende af et Saar i Hovedet, for ham.

"Hjælp mig, Herre!" stønnede den Ulykkelige, "ellers er jeg dødsens!"

"Hvorledes kommer I her, her i dette Gemak, der, som jeg seer, er Signoraens Sovestue?" spurgte Giacomo, og reiste ham op.

"For Eders Bedstes Skyld er jeg her!" stønnede Pateren sagte. "Spørg ikke længe, men ophold Eder heller ikke længere her, jeg kan ikke mere beskytte Eder; før mig bort."

Studsende ledede Fyrsten sin gamle Lærer til en Stol, hans Dine søgte Beatrice, som var traadt ud paa Altanen og saae ned ad Floden Etsch. "Signora!" spurgte han, nærmende sig hende, "jeg beder Eder, forklar mig denne Gaade; hvorledes kom Munken i Eders Sovegemak?"

"Hvorfor skulde jeg endnu tie?" svarede Beatrice, og hendes Dine hvilede lidenskabelig paa Giacomo.

Skal det engang afgjort være,
Vil jeg ham min Sjæl dog vie,
Ikke om min Elskov tie,
Fra mit Forsæt ei forsage
Støder han mig end tilbage.

"Tael i Prosa, Signora!" afbrød Giacomo hende omsindtlig — "tael Sandhed!"

"Sandhed?" svarede hun, "læser I ikke den i mine Blik, Herre, saa staaer jeg ikke til at hjælpe."

Da led hans Gondolierers Barcarole; han traadte overrasket ud paa Balconen, thi han havde ikke bestilt sin Gondol herhen; men paa samme Tid traadte ogsaa Antonio ind i Bærelset. Da han saae den blødende Stefano, foer han tilbage. "Altsaa er der dog alligevel faldt Blod?" sagde han, "Gud være lovet at det er Munkesblod!" Derpaa vendte han sig til Giacomo. "Naadige Herre!" sagde han fuld af Urefrygt, "jeg beder Eder om at følge mig."

"Følg ham," hvisttede Beatrice til Herr von Padua, "det er til Eders Vel."

"Siig mig, Antonio," spurgte nu Giacomo, som

ikke kunde komme sig af sin Forundring over de mange Begivenheder, som var mødt ham i den forløbne Time, "sig mig, hvad er der skeet, hvad betyder alt dette?"

"Hvad Munken med den blødende Pande har her at bestille, veed jeg ikke. Men hvorfor jeg beder Eder om at følge mig, det skal I faae at vide, naar vi ere i Sanct Felice; kom kun, kjære Herre!"

"Følg ham!" bad Beatrice endnu engang og kyskede Giacomos Haand, "jeg beder, jeg besværger Eder!"

"Nu, lad saa være!" sagde Herr von Padun efter en lang Kamp, "lev vel, Beatrice; jeg overgiver Pateren til Eders Omsorg. Lev vel, Gud give, at jeg ikke maa tage Feil af Eder."

"Jeg troer det ikke!" sagde Pigen med Ild, "troe godt om mig og I feiler ikke!" Herpaa fulgte hun ham ind i Salen. Her greb pludselig Antonio hendes Haand. "Staaer Du endnu til at redde, Pige, saa kom til mig!" raabte han bevæget, "jeg vil være Din Fader, hvis Du fortjener det. Men kun da, hører Du?!"

Pigen smilede blidt som en Engel og nikkede glad med Rokkehovedet. "Jeg kommer naar det er Tid!" Med disse Ord kastede hun endnu et fyrigt Blik paa Giacomo og gik tilbage til sit Værelse.

12.

Da Mændene steg ned i Gondolen, befalede Giacomo at ro til Peraltas Villa. "Herre!" bad Antonio,

der er Eders Liv maaskee i lige saa megen Fare, som paa Florentinerindens Villa; kom til Sanct Felice."

"Jeg er ingen Dreng, som Ammen fører ved Ledesbaandet, hvorhen det behager hende," svarede han fortrædelig. "Kan I give mig Oplysning om det, som er hædet mig? Kan I sige mig, hvorledes Pateren er kommet i Beatrices Sovegemak, hvorledes han har faaet det Hovedsaar? Kan I forklare mig den Sang, som hun sang for mig? Saa vil jeg vende om, hvis ikke, saa gaaer min Vej til Villaen; Skinsygen seer skarpt; der haaber jeg at faae Oplysning. Antonio taug. "Kun en Time, kun en kort Time bliver jeg der, saa er jeg Eders paa Sanct Felice. Er I nu tilfreds?"

"Jeg er Tjeneren, I Herren! jeg maa adlyde!" svarede den Gamle.

"I er fornærmet over min Bægning at følge Eder. Men tilstaae selv, Antonio, hvem der med Længsel saae denne Pige i Dinene, og troede at see Kjærlighedens Junker deri, den kan ikke fatte andre Tanker, end Tanken paa hende, for ham er hendes Besiddelse det Høieste paa Jorden."

"Gud bevare Eder derfor!" sagde den Gamle beveget. Men I har dog Eders Folk hos Eder og Pantseret under Eders Klædning."

"Sørg ikke derfor, gode Antonio!" beroligede Giacomo ham. "I veed, at jeg gaaer aldrig ud paa Eventyr uden det."

"Blid," vedblev den Gamle, "jeg frygter at I alle

rede imorgen maa fuldføre Eders Faders Befaling, og tage Brødrene della Scala til Fange."

"Sie, tie, tael kun ikke nu om saadant Skrækkeligt. Endnu staaer Munkens blodige Hoved for mig, og kun hendes Billede skal staae for mine Blikke, kun om hende vil jeg høre, kun forklare mig hendes Sang. Jeg vil bedrage mig, eller vaagne af mit Bedrag."

"Som I vil," svarede Antonio mørk, "om en Time erindrer jeg Eder om at tage bort."

De steg nu ud ved Peraltas Villa, Constance kom dem som sædvanligt imøde og førte Giacomo til sit Gemak, medens Antonio i Dag traf endnu flere Forsigtighedsregler end ellers.

Ved første Blik, som Giacomo kastede paa Constance, saa han, at hun havde grædt og var endnu meget bevæget. "Hvad er der mødt Eder?" spurgte han deeltagende.

"J kommer fra Beatrice og spørger endnu?"

"Godt, at I nævner hende?" sagde nu Giacomo.

"Jeg kom i Dag for i Særdeleshed at tale med Eder om den ædle Florentinerinde." Constance smilede bittert næsten ondskabsfuldt. "Det forekommer mig," sagde han, stærkt betonende sin Tale, "som om man søger at indvikle mig i flere Garn paa mangeslags Maader; Florentinerinden er mig gaadefuld."

"Elsker I hende?" spurgte Constance og bragte ved dette Spørgsmaal Giacomo af sin Fatning.

"Om jeg elsker hende? Jeg kender hende kun altfor lidt," svarede han stammende.

"O, Kjærligheden, Giacomo, ligner desværre Skjønheden i Alt. Dens Foraarsdage ere de lykkeligste, Tiden gnaver flittigt paa dens Blomster, og den er borte endnu hurtigere end Skjønheden. Men det forekommer mig som Adskillelsens Time slaaer i Dag for os for steds. Jeg vil derfor med et elskende Hjerte fremkalde den, og endogsaa nu bevise Eder, at jeg, trods min Svaghed, dog er Eder værdig."

"Et deelt Hjerte tilfredsstiller ikke min Kjærlighed, min Stolthed; Foraarsblomsten, som man vliste Eder, berøvede den allerede Afblomstrede Duft og Glæde; I faldt i Nættet og var fanget. Jeg kunde have advaret Eder, men jeg stolede i Begyndelsen for meget paa mig selv, ogsaa paa Eder, og da jeg saae, at jeg havde bedraget mig, var jeg for stolt til at ville udrydde Eder af Bedrageriet. Jeg vidste, strax efter at jeg uden mit Vidende havde givet Eder Beatrices Billede, at I lod Eders Gondol ro langsommere, naar I horte Sirenens Stemme, jeg vidste, at Pater Stefano, Eders Fortrolige, havde været hos Pigen, at I havde besøgt hende og taug. Var det Stolthed, Skinsyge eller Kjærlighed, som berøvede mig — jeg taug. Men nu, da min Taushed kan bringe Eder Fare, befaler mit taabelige Hjerte mig at tale. Hiin ædle Florentinerinde, hør det, Førsten af Paduas Søn, hiin Beatrice, for hvis Fødder I vil udaande Eders Liv, er en stakkels Forældreløs fra Brescia, som Signora Montalda, den stolte Venetianerinde, tog til sig af Medlidenhed, er den samme Pige, som holdt Eder for Antonio della Scala, og paa hiin for mig saa skjæbne-

fulde Aften førte Eder op ad Taarnets Vindeltrappe til hendes Hersterinde. Den ædle Florentinerinde staaer i Vene-tianerindens Tjeneste, denne igjen i sin Republiks Tjeneste, og i denne Piges Arme skulde I blive et Offer for denne Stats Politik. — Forstaaer I nu de Toner som lokkede Eder? Føler I nu, hvorfor Constance Peralta var for stolt til at kæmpe med en saadan Medbeilerske om Eders Besiddelse? Hiin Engel i qvindelig Skikkelse, der kunde fortrylle en vellystig Munks Hjerter, endog den gamle Antonio's og Eders Hjerter, er en lav Pige, bestukket med Penge for at overlevere Eder til Banditter eller Røver. For en saadan elendig Priis har I mistet mig."

"Constance?" raabte Giacomo sonderknust, "taledes I Sandhed?"

"Sandhed, som jeg vil bekræfte med mit Liv."

"Tilgiv da —"

"Tilgiv? Ja, Giacomo, jeg har allerede tilgivet Eder; jeg vidste jo, at Mandens Kjærlighed savner den ædle, troe, qvindelige Natur. Min Advarsel kan vise at jeg endnu vil Eder vel og være Eder nyttig for Fremtiden, hvor jeg kan. Men var I svag nok til ikke at kunne sonderrive det Næt, som den ædle Florentinerinde har kastet over Eder, da — ja, Giacomo — da træder Gud istedetfor Benskab; thi det jeg kalder Kjærlighed er Bestas rene, hellige Flamme, er den engang udslukket, saa kan kun Døden igjen antænde den."

"I har Ret, kun Døden, kun Blod!" sagde Giacomo

mo alvorligt. Afskedstimen slaar for i Dag, hvem ved maaskee for stedse?" —

"Sikkert!" afbrød Constance ham. "Lev vel! Jeg takker Eder for den herlige Drøm I lod mig drømme, omendstjondt I grusomt har vakt mig af den."

Han vilde omfavne hende, men hun viste ham stolt tilbage. "Fra nu af staaer Beatrice mellem mit og Eders Bryst. Lev vel!" Hun bortfjernede sig og lod ham være alene.

"Til Florentinerindens Villa!" befalede Giacomo, da han betraadte Gondolen, til Antonios Forsærdelse.

"Hvad vil I der, Herre?" spurgte den Gamle ængstelig. Vil I paa ny begive Eder i Fare?"

"Jeg maa have Visshed, om der boer en Engel eller en Djævel!" svarede Giacomo mørk. "Kom med mig, Du skal være Vidne og Dommer."

Snart landede begge ved Villæen. Med raske Skridt gik Giacomo, ledsaget af to Tjenere med brændende Kjerter foran sig, thi intet Lys skinnede gjennem de i Maane, skinnende flammende Ruder; Antonio omgav Huset med Bevæbnede, derpaa fulgte han hurtigt. Det var aabent, Dorene vare lukkede heelt op, men ingen menneskelig Sjæl kom dem imøde. De gik over Salen, men overalt samme Stilhed; Giacomo aabnede sagte Beatrices Værelse; der sad hun, indsovet paa en Sopha; Maanen som belyste hende, dannede et Tryllelys, liig et Helgenstjens, om hendes boiede, loffede Hoved. Giacomo tilvinkede Tjenerne at blive; kun Antonio traadte ind med ham. Den Sø-

vende vaagnede ikke, hendes Søvn var saa blid, saa rolig, som et yndigt Barns Søvn.

"Saaledes sover ikke nogen Synderinde!" sagde Giacomo sagte til Antonio. "See kun hvor rolig hendes Ansigt er, og hvilke klare Drømme der end omgøgler hende, maae vi dog vække hende. "Beatrice!" raabte han nu, gripende hendes Haand, "vaagn op!"

"Jesus Maria!" skreeg Pigen, sprang op fra So-phaen, kastede hurtigt de nedfaldne Pokker tilbage og stirrede forskrækket paa Giacomo. "Ak, er det Eder, naadige Herre! Gud være lovet! Jeg tænkte nok, at I dog engang endnu vilde komme her; men iil nu hurtigt herfra og tag mig med Eder til Sanct Felice; den Mand der vil jo være min Fader."

"Edle Florentinerinde!" begyndte Giacomo.

"O, kald mig ikke saaledes, naadige Herre! jeg er ikke af Adel, men en Ulykkelig. Tag mig med Eder af Medlidenhed, om I ikke kan det af Kjærlighed. Men iil kun hurtigt herfra, overalt sniger der Mordere omkring, for at gjennembore Eders Bryst, og nu ogsaa mjt. Til, thi de komme med Magt, Eders ledsagere kunde være for svage; men bestig ikke Eders Gondol, de vente Eders Hjemkomst paa Gtisch, gaa langs Strandbredden — iil til Sanct Felice og tag Beatrice med."

"Hun har Ret!" sagde Antonio til Herr von Padua, som endnu stedsse var tvivlraadig om hvad han skulde gjøre. "Kom, Pige, giv mig Din Haand og følg mig; paa Sanct Felice skal Du finde Beskyttelse. Kom, Herre, her er intet at forsømme."

Giacomo fulgte, med Diet hæftet paa Pigen. Gondoliererne førte Gondolen tilbage, som iøvrigt intet uheld mødte; Giacomo naaede ligeledes Citadellet uden Eventyr.

13.

Da Beatrice betraadte Giacomos Bærelse, sukkede hun dybt. „Hellige Guds Moder!“ sukkede hun derpaa, „hav Tak, at Du har reddet os, at jeg — er her hos ham.“ Derpaa syntes hun et Dieblisk at overlægge noget, hævede pludseligt det bøiede Hoved, som om hun havde fattet den rette Tanke. „Min Skjæbne er afgjort, mit Lod bestemt — uforanderligt! — I, min naadige Herre!“ vendte hun sig nu til Giacomo, som, hængslet i hendes Betsuelse, betragtede hende med megen Deeltagelse, „og saa I, ærværdige Mand, der, trods Eders mørke Alvor, handlede saa kjærligt imod mig, vil spørge mig: Hvem er Du, ulykkelige, er Du en ond, eller en god Mand? Al? jeg er en stakkels, forladt Forældreløs, ved onde Mennesker bragt tæt til Afgrunden, for hvilken, Gud være lovet, mit Indre bævede og over hvilken min Kjærlighed bævede mig. Eder skulde jeg fordærve, Herre, denne ringe Gode, som Naturen gav mig, skulde jeg bruge til at lokke Eder og siden jeg saae Eder, vilde jeg kun bruge den til at vinde Eder, mine Arme skulde omfavne Eder, for at man derved kunde paalægge Eder Lænker, og siden jeg saae Eder, vil jeg kun omfavne Eder, for evig at trykke Eder til det tro, elskende Hjerte. Nu veed I Alt.

Venedig, Brødrene della Scala ere Eders Fjender, Eders Liv, Eders Frihed ere i Fare i Verona."

"Og Constance Peralta?" spurgte Giacomo hurtigt.

"Jeg troer, hun elskede Eder redelig og har intet Samqvem med Eders Fjender."

"Og hvem er Du?" spurte Antonio nu.

Pigen syntes overrasket af dette Spørgsmaal, hun betænkte sig et Dieblif, derpaa sagde hun: "Jeg har ikke kjendt min Fader, kun min Moder erindrer jeg mig — hun døde ung — jeg var otte Aar gammel, da jeg grædende stod ved hendes Liigkiste.

"Dit Navn?" spurgte Antonio videre.

"Beatrice."

"Din Moders Navn?"

"Franceska."

"Saa nævn mig dog Din Families Navn."

"Naar Stormen sufer i Drangeffovens Kroner med deres gyldne Frugter," begyndte hun med Beemod, "river Blomster, Blade og Frugt fra hverandre, og driver dem mellem hinanden langt, langt bort, hvorledes kan da det visne Blad, saavel som Blomsten kjende det Træ, hvorfra det udsprang; saaledes visner det uden Hjem, og Længselen efter den Stamme, som udfoldede det, bringer det ikke tilbage til denne. Jeg kjender ikke min Fader, min Moder nævnede mig aldrig hendes Families Navn, og min Bedstemoder tog fort efter min Moders Død Hemmeligheden med sig i Graven."

"Og veed Du intet om Din Moders Familie?"

"Min Bedstemoder var en Mailænderinde, Datter af en riig Baabensmed, som forstødte hende for en Forseelse."

"Anelse, Anelse!" raabte Antonio og præssede Pigen med en saadan Hefstighed til sit Bryst at hun skreg høit og vilde sno sig fra ham. "Sørg ikke, Barn!" raabte den Gamle dybt bevæget, "jeg vil være Dig en tro Fader, Du skal ikke bøde for fremmed Synd!" Han kyskede hendes Pande og bortfjernede sig for at skjule sine Taarer.

"Og I siger mig intet, naadige Herre?" sagde hun nu, trædende hen til Giacomo. "Jeg troede dog, at I havde meget, ret meget at sige mig. Har jeg feilet? Har den stakkels Forældreløse saa hurtigt tabt det Værd, som den ædle Florentinerinde havde for Eder? O, saa havde det været bedre, at jeg med Hengivelse havde oppebiet min Skjæbne i Villæen."

"Tag ikke Feil af mig, Beatrice!" svarede Fyrsten, venligt gribende hendes Haand. "Dit hulde Ansigt, Din skjønne Skikkelse, forekommer mig endnu stedse som Skabelsens Herligste."

"Søgte Eders Dine kun Beatrice, udtaler Eders Mund kun hvad de seer, ikke hvad Eders Hjerte føler?"

"Pige?" sagde Giacomo blidt og med Skaansel, "giv Hjærterne, som denne Aftens Begivenheder har bedrevet, Tid til at fatte sig. Men forklar Dig, at ogsaa Du igjen kan staae reen for mig. Svar mig nu."

"Gjerne, Herre!"

"Hvorledes kom Stefano til Dig?"

"Det er anden Gang, at den Paatrængende trængte sig ind hos mig mod min Villie."

"Bragte han Dig Eften med Perlesnoren?"

"Ja Herre."

"Til hvilket Diemeed?"

"Jeg troer, til Eders Fordærvelse."

"Han? Umuligt, Beatrice, tael Sandhed."

"Jeg holder ham for en Spion fra Venedig, desuden for Eders Fjende!"

"Hvorledes kom han i Dit Sovestue?"

"Den Dvinde, som maatte spille min Moders Rolle, havde seet Eder komme, hun vidste intet andet Sted at skjule ham. Her drev Nysgjerrigheden ham til at staae op paa en Stol og kige igjennem Glasvinduet, som oplyser Alkoven, for at belure os; han styrtede ned og saarede sig selv."

"Og hvad skeete, efter at jeg havde bortfjernet mig?"

"Den af mig improviserede Sang havde forraadt Munken mit Hjerte, han og hun frygtede for, at Antonio skulde vende tilbage med bevæbnet Magt, og jeg forraade Eder Alt, derfor besluttede de hurtigt at forlade Villaen og tage mig med. Jeg maatte adlyde dem, men undveeg undervejs, ilede til Sanct Felice og blev ikke indladt. Da greb jeg den fortvivlede Beslutning at vende tilbage til den mennesketomme Villa, og haabede, om I end ikke vilde lande der, dog at kunne kalde Eder, og saaledes at redde Eder."

"Og under saadanne Omstændigheder, omgivet af saadanne Farer kunde Du slumre rolig?"

Beatrice rødmede og taug.

"Hvorledes var det Dig muligt at sove, da Du kun ængstlig kunde vente mig og Din Skjæbne?"

"Herre! jeg sad eensom og forladt i Maanestinet. Hvorpaa kunde jeg tænke — paa mig, paa min Skjæbne? Nei! mine Tanker, mine Ønsker, alle mine Forhaabninger vare kun hos Eder, og saaledes byggede jeg mig et Trylleslot for Fremtiden, lukkede Dinene, tænkte paa Eder, tænkte — og ligesom ellers Sønnen fremfører Drømmene, saaledes bragte nu Drømmene mig den blide Slummer; jeg havde en søn Drøm."

"Hvad drømte Du?"

"At jeg døde for Eder. — Men slip mig!" raabte hun, snuende sig af hans Arme, da han stormende holdt hende omfavnet. "Jeg har aabnet Eder mit Hjerte med det Svagheder og Kjærlighed, det var ikke ædelt, om I benyttede min Tilstaaelse paa en saadan Maade. Skal jeg synge Eder en Sang?" afbrød hun ham hurtigt, "jeg har ikke forglemmt min Ruth, eller skal jeg kalde paa Antonio?"

"Lad kun være!" sagde Giacomo, holdende hende tilbage. "Hvortil behøve vi Antonio? eller troer Du ogsaa her at kunne udøve Din Tryllekraft over mig?"

"Den hellige Moder skænke mig Kraft dertil?" raabte hun begejstret, "og Eder det Edelsmod, ikke at benytte en Piges ulukkelige Stilling til hendes Fordærvelse, som elsker Eder med usigelig Længsel, for hvem I er Alt i denne Verden!"

"Og hvad kunde jeg da endnu være Dig?"

Hun foer forskrækket sammen. "Hvad I endnu kan være mig?" gjentog hun, udtalende ethvert Ord langsomt. "Naar Stormen angriber en Rose, saa knækkes den og den maa visne, men den smigrende Vestenvind bøier den sig venligt imøde og lader sig villigt gynge af den, den knækker den ikke med sit blide Pust og den visner ikke før Tiden. — Vredes ikke, Herre!" sagde hun rast, da Giacomo, sandsynlig følgende dette Billede, var bleven alvorlig. "Uden Agtelse var Kjærligheden jo kun Vinens perlende Skum, ikke den vederqvægende, kraftige Drik."

Med disse Ord rakte Giacomo hende venligt Haanden, som hun lidenskabelig kyskede. "Jeg takker Eder Herre!" sagde hun med neppe hørlig Stemme, "jeg følger, at I har forstaaet mig, den hellige Moder være lovet derfor!" Hun ilede nu hen til den indtrædende Antonio. — "Har I sørget for Eders Barn, Fader?" spurgte hun ham.

"Ja, Beatrice," svarede den Gamle, "Kastellanens Kone vil tage Dig i sin Beskyttelse; kom, følg mig."

"God Nat, Herre," raabte Beatrice, kastede endnn et sjælfuldt Blik paa den Grublende, og forlod Værelset med Antonio.

14.

Denne Nat var endnu riig paa Begivenheder. Speidere, som Antonio havde udsendt, for at udspeide det Nærmere, kom tilbage med den sikker Efterretning,

at Villaen, hvori Beatrice havde boet, var om Aftenen blevet omgivet af Bevæbnede og to Fartøier vare i Beredskab for at angribe Giacomos Gondol, hvis Anslaget i Landhuset ikke lykkedes. Desuden havde Giacomo allerede tidligere faaet Efterretning om, at Krigsfolk i smaa Hobe og tildeels ubevæbnede, nærmede sig Verona fra alle Sider. Antonio troede derfor ikke at turde forsømme noget Dieblik, og bestemte endelig Giacomo til, uagtet denne modsatte sig i sit Indre, at tage Brødrene della Scala fangne. Et Antal Kysserer og Fodfolk rykkede i al Stilhed ud af Sanct Felice, forenede sig med nogle i Staden liggende Krigsfolk, omringede Brødrene della Scalas Slot, trængte uden betydelig Modstand ind, og fangede de tvende Brødre. Paa samme Tid havde Antonio sendt Bud hen i Klosteret Sanct Francesco, for at indbyde Pater Stefano til Sanct Felice; men han erholdt det Svar, at Stefano var ikke om Aftenen vendt tilbage til Klosteret, og man vidste ikke, hvor han var. Antonio var af den Mening, at Munkene skjulte ham i deres Kloster og Giacomo gav desaaarsag de nødvendige Befalinger til i Stilhed at bevogte dette.

I Slottet della Scala fandt man tilstrækkelige Beviser for Sammensværgelsen mod Fyrsten af Padua. Vænedig holdt Krigsfolk i Beredskab, som tilligemed Borgene i Verona vare tilstrækkelige til at holde Paduanernes Besætning i Tømme. Men i Særdeleshed skulde man bemægtige sig Giacomos Person, og dræbe ham, dog kun ifald han gjorde Modstand. Men i alt det For-

refundne fandtes intet, som kunne have anklaget Pater Stefano; hans Navn var intetsteds nævnet.

Giacomo undgik at see Brødrene della Scala, og sendte dem endnu samme Nat, under en stærk Bedækning, til Padua. Antonio paatog sig at bringe dem derhen og give Fyrsten de nødvendige Oplysninger om Stefano, men især for at indhente hans Befalinger, da nu et offentligt Brud med Venedig syntes ham uundgaaeligt.

Den følgende Morgen kom hele Verona i Bevægelse ved den Efterretning, at de elskede Herrer vare førte fangne til Padua. Borgerne rottede sig sammen, nogle kom endog bevæbnede paa Torvet, og det syntes at ville komme til alvorlige, blodige Dptrin; men snart adspredte Krigerne de Sammenrottede og Giacomo blandede sig imellem dem, talede venligt med dem og opfordrede dem til at vælge Nogle af deres Midte, som han vilde fremlægge Beviser for, at kun Selvopholdelsen havde nødet ham til dette Skridt. Han lovede dem ogsaa at udvirke hos Fyrsten af Padua, saameget det stod i hans Magt, at han handlede mildt mod de Fangne, og naar den første Storm var forbi, sende dem tilbage igjen i deres Midte. Folket havde kun liden Tro til Fyrsten af Paduas Naade, dog beroligede Giacomos Ord dem, thi de elskede ham for hans Mildhed, og da de ikke følte sig stærke nok til at drive Soldaterne ud af deres Mure, gik de knurrende, men rolige hjem. Denne gang var Uveiret draget forbi.

Antonio fandt ikke Fyrsten af Padua stemt til Mildhed. Han havde for stærke Beviser for, at Brødrene

della Scala havde forbundet sig med Benedig imod ham og tragtet hans Søn efter Frihed og Liv; ethvert Hensyn, som han vel ellers havde taget mod den mægtige Republik, syntes ham under disse Omstændigheder overflødig og han besluttede at opoffre disse tvende, unge Adelsmænd for sin Politik og sin Hævn.

Antonio, som kun alt for nøie kjendte Fyrstens alvorlige, faste Charakter, havde strax i Begyndelsen frugtet dette, og det havde været en ligesaa stærk Grund, som den Mistanke han havde kastet paa Pater Stefano, til at han i dette farlige Dieblis alene havde overladt Verona og Beatrice til Giacomo og selv ført de Fangne til Padua. Hvorledes studsede han ikke, da han saa Demer efter sin Ankomst traadte ind i Fyrstens hemmelige Gemak for at raadslaa med ham, og traf Pater Stefano der i Samtale med Francesco Carrara. Overrasket af Munkens Frækhed studsede han i Begyndelsen og var uvis, om hvad han skulde gjøre, men fattede sig hurtigt og bad Fyrsten indstændigt at forunde sig en hemmelig Samtale, førend der blev noget besluttet om Brødrene della Scala.

"Hvad I har at sige mig, Antonio!" svarede Fyrsten, "kan I frit sige mig i min Søn og denne ærværdige Paters Nærværelse; for dem har jeg ingen Hemmeligheder, altsaa tael aabent."

"Saa maa jeg tie!" svarede Antonio, "thi Eders ædle Søn Giacomo bød mig kun at sige det naar I var alene, naadige Herre."

"Og jeg, Eders Herre, befaler Eder strax at sige mig det, i disse Mænds Nærværelse."

"Jeg maatte handle imod min Pligt, hvis jeg opfyldte Eders Befaling; jeg vil, jeg maa tie, og da I kender min Trofskab, min ofte prøvede Lydighed, saa vil I være overbevist om, at jeg kun for Eders Vel, paabyrder mig Eders Brede. Tilgiv mig, Herre, tilgiv en gammel Tjener, hvem I ved Gud kan stole paa!"

"Til Sagen!" afbrød Fyrsten ham, som ikke mere vilde trænge paa ham, "lad os nu raadslaa, om hvad der er at gjøre med Brødrene della Scala; siig os Eders Mening først, Antonio!"

"Jeg stemmer for Mildhed," begyndte denne. "Ikke alene fordi det passer sig bedre for en ædel Fyrste end Strængshed og udbreder en himmelsk Glæde om hans Throne, men ogsaa fordi efter mit Skjønnende Klogskaben befaler det. Med deres elskede Herrers Død ere Veroneserne vore erklærede Fjender, saa længe de leve, ere de os en sikker Borgen for Veronas Rolighed."

"Og Din Mening, Francesco?" vendte nu Fyrsten sig til sin Søn.

"En raft Død, naar vi først ved Pinebænken har lært deres Forhold til Venedig at kende, befrier os for en langvarig, piinlig Underhandling med den stolte Republik, som vi kun hidtil har eftergivet alt for meget."

"Eders Dom er haard Herre," tog Antonio Ordet, "skal der flyde Blod, hvortil da Pinebænken?"

"Gode Gamle!" svarede Francesco, "i denne bevægede Tid duer ingen halve Forholdsregler. Det Skrække-

ligste er skeet i Italien og det Sædvanlige fører aldrig til Maalet. Vi gaa store Begivenheder imøde; en Kamp med Venedig er en Kamp paa Liv og Død, og sender Florenz ikke Hjælp, saa gjælder det næsten kun at gaa ærefuldt under. Maa vi ikke gribe ethvert Middel, endog det haardeste? Forestaaer der os ikke det samme Lod, som de taabelige Mænd, der fastede sig i Venedigs Arme, hvor de i det høieste kunde vente, at Republiken under Omhedsforsikkringer vilde saa længe trykke dem til det kolde haarde Bryst, indtil det sidste Mandedræt undslap dem, den sidste Flække var tabt? O, jeg kjenner Signorie, disse stolte Rjebmandssjæle, der beregne Alt efter deres Nytte og hvem intet er ærværdigt uden deres Gevinst!"

"Rad os tie derom, Francesco!" afbrød Fyrsten ham fortrydelig, da han i Sønnens Ord troede at finde en Bebreidelse for sig selv, "meddeel os nu Eders Anskuelse, ærværdige Fader," vendte han sig til Stefano.

"Saa lidet det endog passer sig for en Guds Tjener at udtale en Bloddøm, saa befaler dog min Hengivenhed for Huset Carrara mig at give mit Raad, førend der kommer Gesandter fra Venedig for at byde over deres Liv. Et afflaaende Svar til Republiken, som vist vil tale for de Fangne, vil kun endnu mere opægge deres Stolthed, derfor stemmer jeg for en hurtig Død."

"Munk!" foer Antonio op.

"Rolig, Antonio," afbrød Fyrsten udbruddet af hans gamle, tro Tjeners Brede, "jeg veed, I elsker ikke Stefano —"

"Gud være lovet, nei!"

"Og saaledes er Eders Dom tvungen. I seer, Antonio," vedblev Fyrsten roligere, "disse Tvende ere af samme Mening som jeg, og saaledes kan Eders Ord ikke dennegang finde Indgang hos mig. Brødrene della Scala maa døe og det endnu i denne Nat! — Spild intet Ord mere, Antonio," vendte han sig til denne, som vel endnu havde meget at erindre, "Sagen er afgjort, og lad os derfor tale om andre Ting! — Krigen med Venedig anseer jeg som uundgaaelig, derfor vil jeg raadslaa med Eder, som en erfaren Kriger, og med min Son, om hvad der er at gjøre."

"Saa lad Munken træde ud," afbrød Antonio Fyrsten, "hvad skal Rutten her, naar Talen er om Kamp og Slag?"

"Antonio!" sagde Fyrsten bebreidende.

"Ja, Herre! hvad behøver Pater Stefano at høre derpaa, naar Talen er om Krigsfolk? Det ængster kun hans fromme Sind. Lad ham gaa ud."

"Han bliver!" befalede Fyrsten alvorlig og fortrædelig.

"Nu," sagde Antonio med Ild, "saa give Gud mine Ord Kraft, at de maa trænge ind i Eders Inderste og I maa erkjende dem for Sandhed! Hvad jeg vilde sige Eder, kun Eder, siger jeg nu frit og aabent i den Elendiges Nærværelse: Munken er en Forræder!"

"Beviis!" foer Fyrsten af Padua op.

"Breder ikke, Herre!" faldt Stefano med tilsyneladende Rolighed og hyklerisk Smilen ham i Talen, "ikke

ond Willie, kun Ønsket at befordre Eders Bedste, fører den ædle Herre til Overlæse. Lad ham sige hvad han beskylder mig for, og jeg vil staae ham til Ansvar."

"Saa tael!" befalede Fyrsten.

"Hvorfra har I faaet det Saar paa Eders Pande?" vendte Antonio sig nu med truende Stemme til Munken.

"Da jeg for at beskytte Eders ædle Søn, sneeg mig i Bolerfens Villa"

"Bolerfke?!" foer Antonio op, "o, var Du Glendige saa reen for Synd, som denne Ulykkelige!"

"Forglem ikke min Nærvarrelse!" advarede Fyrsten.

"Da jeg for at beskytte Eders Søn havde skjult mig i Villaen, slog en leiet Morder mig, som laa skjult i samme Bærelse; Eders ædle Søn reddede mig."

"Hvem gav Dig Øsken med Perlesnoren?" spurgte Antonio videre.

"Herre, hvorledes skulde en fattig Franziskanermunk komme til deslige Klenodier?"

"Hvem gav Dig Øsken, som Du tilbød Pigen i den taknemmelige Republiks Navn?"

"Eders Sver synes at forvirre Eders Sind, Herre!" sparede Munken med kold Rolighed, jeg, Republiken Venedigs svorne Fiende, hvad Fælledsskab kunde jeg have med den? Hvem har berettet Eder det?"

"Beatrice!"

"Gode Herr Antonio, sagde Stefano med et medlidende Smil, "har en Bolerfskes Ord mere Værd for Eder, end en Ven af Huset Carrara's i saa mange Nærprovede Trost, saa beklager jeg Eder."

"Har I, min naadige Herre, dennegang givet ham det Ordre at gaa til Brødrene della Scala, og underhandle med dem?" spurgte nu Antonio Fyrsten.

"Nei!" svarede denne.

"Og dog var han mere end to Timer hos dem," vedblev Antonio.

"Jeg vilde udforske dem —"

"Pater!" faldt Francesco ham utaalmodigt i Tælen, "hvoreledes kunde I, min Faders Fortrolige, haabe at udforske saadanne kloge Mænd, som de tvende Brødre, da de vist vilde være paa deres Post mod Eder?"

Munken blev forlegen.

"Nu," vendte Francesco sig til Fyrsten, "da jeg selv endnu har meget, Krigsvæsenet angaaende, at bringe i Orden, for behørig at kunne fremlægge Eder Alt, min ædle Fader, saa vil jeg kun alene af denne Marsag bede Eder, om at opsætte Forhandlingen til denne Aften."

"Som Du ønsker det, min Søn!" sagde Fyrsten, gjættende Franzescos Hensigt, "kom igjen til mig, naar det begynder at skumre, ærværdige Herre, og I ogsaa, Antonio, og bring et forsonligt Hjerte med.

"Vend strax tilbage," hviskede Francesco til Antonio, da denne anbefalede sig og bortstjernede sig med Stefano.

"Fader, jeg troer ikke den Munk, har ikke længe troet ham; han har solgt sig til Republiken Venedig," begyndte nu Francesco at bryde Tausheden.

"For at mistænke en gammel Tjener, en prøvet Ven,

behøves Beviser, Francesco," svarede Fyrsten, "Du vilde aldrig Stefano vel."

"Nei, Fader, han er en Hykler!" — Men jeg vover ikke at modsiges Eder, kun gjør jeg Eder det Forslag at lade det Modsatte ske af Alt, hvad der bliver besluttet i denne Aften. Gjør da Benedig Anstalter, for at forekomme det, som bliver besluttet i Aften, saa har I den sikke Overbeviisning at Munken har forraadt Eder."

I dette Dieblif traadte Antonio ind. Fyrsten gjorde ham først flere Spørgsmaal, angaaende sin Søn Giacomo, derpaa erkyndigede han sig om, hvem den Pige var, som Munken havde kaldet en Bolerke, men Antonio, Dvindehaderen, en Engel. — Den Gamle berettede nu Alt, og da Fyrsten erfarede, at Beatrice frivilligt var gaaet med dem til Sanct Felice, mærkedes hans Pande. Enten er Eders Mistanke grundet, eller I herbergerer Satan i Eders Midte. Vær forsigtig med Pigen og troe hende ikke for meget, jeg vil gjøre det Samme med Munken."

Om Aftenen, da de Tre igjen havde forsamlet sig hos Fyrsten, forestillede Francesco sin Fader, hvorledes det forholdt sig med Krigshæren, som han angav for meget ringere end den virkelig var, gjorde Faderen det Forslag at besætte de Passet som førte til Polesina med saa Folk, men med Hovedhæren, hvortil den største Deel af Veronas Besætning skulde støde, paa ny beleire Vicenza. "Min Tre fordrer dette!" vedblev han, "allerede engang maatte jeg med uforsrettet Sag drage fra denne Stads Mure, giv mig Leilighed til igjen at udslibe Skaaret."

Fyrsten modsigde i Begyndelsen, men indvilligede endelig, Antonio var af samme Mening, kun Stefano meente, at ved Vicenzas Beleiring vilde Krigen blive uundgaaelig, han haabede endnu stedse at tilbageholde Uveiret ved smaa Dpoffrellser.

"Saa forsøg det endnu engang!" afbrød Fyrsten ham, "gaa imorgen til Venedig, underhandel om Freden, ethvert Dffer som jeg med Gode kan bringe, vil jeg gjerne opfylde. Smidlertid vil vi anordne alt det Nødvendige til Vicenzas Beleiring, for at vi strax kan skride til Beleiringen, naar Signoriet, som jeg frygter, forkaster mine Forslag." Pateren bortfjernede sig, efterat han endnu havde talet meget med Fyrsten om det Dffer, som denne havde i Sinde at bringe.

"Jeg fatter næsten ogsaa Mistanke," begyndte Fyrsten nu. "Kun synes det mig gaadefuldt hvorfor han stemmede for Brodrene della Scalas hurtige Død."

"Høitærede Fader!" tog Franzesco Ordet, "det forkommer mig meget begribeligt. Han stemmede i Nanden for den landebegjærlige Republik; det er ikke Padua alene hvorefter Venedig udstrækker sine begjærlige Arme, Verona, det hele Gebet indtil Etsch det vil have, og da kan intet komme beleiligere, end at vi ved Herrerne af Veronas Død letter dem Spillet."

"Herre," tog nu Antonio Ordet efter Franzesco, "jeg vil blive enhver Munks Ven, enhver Qvindes Tjener, naar ikke Munken er en Forræder. Giv Agt, om han bestaaer Prøven, om ikke Venedig i kort Tid for-

stærker Vicenzas Besætning og sammentrækker sin Hær ved Polesina, hvis Paa de troer kun at være svagt besatte. Vær paa Eders Post og hør kun denne Gang paa min Advarsel, hvis I ikke vil følge mit Raad, at stjæle Brødrene della Scala Livet.

Fyrsten laa Advarselen paa Hjertet men han fulgte ikke Raadet. Endnu i samme Nat rullede Brødrenes Hoveder, trufne af Skarpretterens Dre, fra Blokken, og Nemesius rystede haantsmilende sin evigtflammende Fakkell over de blodige Hoveder. Antonio reiste, oprigtigt beklagende Unglingene, den tredie Dag derefter til Verona.

15.

For Kjærligheden er tre Dage undertiden en Evighed men ogsaa ofte Secunder, for de Lykkelige forgaa de hurtigt men med Sneglegang snige de sig forbi den Ulykkelige. Tre Dage ere et vigtigt Tidsrum, der hvor et Øieblik kan virke afgjørende for det hele Liv, og Antonios Traværelse i tre Dage havde forandret saa meget paa Sanct Felice. Uden Betyrning for sit Pleiebarn var den gamle Mand reist til Padua, han havde overgivet hende til Cassellanindens Omfarg, havde med faderlig Alvor talt til hende, og hun havde med Haand og Mund lovet at følge hans Lære og Raad, og da han nu om Aftenen vendte tilbage til Sanct Felice og traadte i Giacomos Bærelse, fandt han, trods Advarsel og Raad, Beatrice, med Armen slynget om Giacomos Nakke, staaende for hendes

Billede. Begge vare saa fordybede i Beskuelsen, at de ikke bemærkede den gamle Mands Komme.

"Med hvilken Længsel saa jeg ikke endnu for saa Dage siden dette Maleri," sagde just Herr von Padua, "det var Alt, hvad jeg kunde kalde min Eiendom af Dig, Du yndige Væsen, og jeg svalgede i min Phantasies Billeder som en Beruset, hvem man tilbyder den klare Kilde istedetfor kostelig Vin. Nu er Du min, nu holder jeg Dig omslynget med mine Arme, jeg trykker Dig fast til mit Bryst og føler hele den drømte Salighed tusindfold skjønnere virkeliggjort. Hvad mangler os endnu til vor Lykke?"

"Ewigheden," svarede Beatrice, bøiede sit Hoved blidt ned paa hans Skulder. "Lykken naaede mig saa hurtigt, ligesaa hurtigt kan den igjen forlade mig. Mændenes Kjærlighed skal være ustadig, ligesom Sommerfuglens Vinger, Pigens Blomstertid er saa kort, kun saa Dage pranger Rosen blandt sin grønne Bladkrone, og hvor længe hænger den ikke visnet, før Stormen ganske tilintetgjør den. Mændenes Kjærlighed hænger kun ved den Blomstrende, men staaer ligegyldig ved Siden af den Visnende."

"Hvorfra disse Erfaringer, Beatrice?" spurgte Giacomo bebreidende.

"Hvorfra? Ak, veed jeg, kan jeg gjøre Regnskab for, hvorledes jeg for kort Tid siden har faaet saa mangeslags Tanker og Følelser. Jeg veed ikke engang, hvorledes Kjærligheden sneeg sig i mit ubevogtede Bryst. Tanken

paa Kjærlighed, enhver Tilboielighed var mig modbydelig siden jeg tjente den stolte Venetianerinde ved hendes forskjellige Eventyr. *Nej*, aldrig havde jeg dengang troet at kunne elske en Mand, elske saa hengivent. Men maa jeg ikke frygte," vedblev hun bævende, "maa jeg ikke være bange for min Skjæbne?! Tænker jeg paa den uheldige *Constance Peralta*, saa griber en usigelig Angst mig. Tre Dage ventede hun nu allerede, og *I* kommer ikke, hendes taarefulde Bine vende sig mod *Etsch*, ethvert Aareslag bringer hende Gaabet, enhver forbiseilende Gondol betager hende det igjen. Jeg kan levende tænke mig, hvorledes hendes Stoltthed vaagner, hvorledes hun vil blive Herskerinde over sin Lidenstkaab og dog ikke formaaer det. Jeg beklager hende, det maa være en trostesløs Tilstand at see sig saa forladt."

"Det glædede Dig vel, hvis jeg gik derhen for at afdørre hendes Taarer?" afbrød *Giacomo* hende med frygtsomme Ryk.

"*I* spørger mig om det glæder mig? Ja, *Giacomo*, gaa hen, gaa derhen endnu i denne Aften, og kan *I* afdørre hendes Taarer, saa gjør det, jeg vilde glæde mig derved, men vend tilbage til mig igjen."

"Underlige Pige," sagde *Giacomo*, "hvorledes skal jeg forklare mig det?"

"At Slangen forførte Eva og hun igjen den første Mand til Synd!" raabte *Antonio*, som ikke længere formaaede at tilbageholde sin Brede.

De Elskende fore forstrækkede fra hinanden og *Giacomo* sagde fortrydelig: "Jeg elsker ikke denne Maade at

blive hilset paa, ikke engang af Eder, Antonio." Men Beatrice sank med det Udraab: "Min Fader, jeg er saa lykkelig, saa usigelig lykkelig!" til den gamle Mands Bryst.

"Lykkelig troer Du at være, Glendige — Ulykkelige!" sagde Antonio forundret og stødte hende heftigt tilbage. "Kalder Du mig Fader? Staaer Du som en reen, Skyldfri Pige eller som en Skyldig for mig?"

"Som en Lykkelig staaer jeg for Eder, Antonio, lykkelig ved Kjærlighed!"

Den Gamle vendte hende foragtelig Ryggen. "Jeg beder Eder, Herre!" bad han Giacomo, "enten at bortfjerne denne Pige, eller gaa med mig til Eders Kabinet, for at jeg kan meddele Eder Eders ædle Faders Befalinger."

"Herre," afbrød Beatrice, holdende ham fast ved Haanden, og hendes Blik hvilede særdeles medlidende paa den gamle Mand, saa at han maatte vende sine Dine bort, "Kjærligheden har vel aldrig gjort Eder lykkelig, ellers kunde I umulig være saa haard imod mig."

Erindringen vaagnede ved disse Ord i Antonios Sjæl, et Suk trængte sig uvilkaarligt frem. "Den har aldrig gjort mig lykkelig, Ulykkelige!" sagde han bevæget. "Dig rakte den ogsaa et gyldent Bæger, fyldt med Gift."

"Med Gift? Hellige Gud!" raabte hun og en Purpurrodme farvede hendes Kinder; dette var ikke undgaaet Antonio.

"Kom, Herre!" sagde han, rivende sin Haand fra

Beatrices, som endnu stedse holdt den fast. "Fyrsten af Paduas Befalinger taaler ingen Dvsættelse."

Giacomo fastede et Blik fuldt af Kjærlighed paa Pigen og fulgte Antonio i Kabinettet.

Da Beatrice var alene, traadte hun hen for sit Billede og betragtede det opmærksomt. "Ligner jeg dette Billede," sagde hun stille hen for sig, "o, saa ønsker jeg kun, at jeg evig maa ligne det, at dette Die stedse bliver saa venligt, denne Mund saa smilende. Men — jeg følte mig for saa Dieblikke saa lykkelig og nu — nu svømmer jo allerede Taarerne i Dinene, og Munden maa klage, istedetfor at juble. Men Mod, kun Mod, Du har jo hævet Dig fra Glendigheden, Du er jo hans, tør leve for ham, handle, og naar det maa være saaledes, ogsaa dø!" Hun tog Luthen, fastede endnu et flygtigt Blik paa Billedet og forlod Værelset, satte sig dervaa paa en Balkon, som ragede ud over Etsch og overlod sig til sine Drømme.

16.

Antonio, som en ubeskrivelig Angst havde grebet i Dag, affortede sin Beretning saa meget som muligt, og Giacomo studsede, da han saae den gamle, ellers saa findige Mand, forlade sig saa hurtigt og saa uroligt. Antonio ilede gennem de pragtfulde Gemakker og fandt sig snart i det lille Værelse i det nordvestlige Taarn, som Kastellanen havde indrommet Beatrice. Neppe var han traadt derind, førend han lukkede det efter

fig, og efter et kort Overlæg, om det ogsaa var rigtigt han handlede, begyndte han at gennemsege Alt, for at finde en lille Kasse af brunt Træ, hvilken, saavidt han kunde erindre, Beatrice omhyggelig havde taget med fra Villaen. Han fandt den intetsteds og havde næsten tabt Haabet, da han i en Vinduesfordybning bemærkede et lukket Gjemme, hvis Nøgle han intetsteds kunde finde. Uden at betænke sig længe, drog han sin Dolk, aabnede den med Magt og fandt, hvad han søgte; Kassen blinkede ham imøde. Han aabnede den, og begjærlig, som en Røver gennemseger sit Bytte, fremtog han, Stykke for Stykke, hvad den indeholdt.

Det Første, som han fandt, var en fint forarbejdet gylde Kjæde, meget forsigtig indviklet i det Halve af et Silketørklæde. Ved Kjædens Laas fandt han en Seddel, hvorpaa en qvindelig Haand havde skrevet: "Gave af Herr Antonio della Scala." Læst ved denne Kæde laa en Snor smaa Perler af ubetydelig Værdi, og ligeledes derved en Seddel, hvorpaa man af samme Haand læste de Ord: "Af min Herkerinde for en stræffelig Tjeneste, som jeg skal yde hende; gid Perlerne ikke maa blive til Taa- rer." Under den laa en simpel Guldring, tilligemed en Seddel, hvorpaa der stod: "Af Maleren Pietro; Ringen vil faae en Betydning." Under Ringen fandt Antonio en skøn forarbejdet lille Kasse med den Paaskrift: "Fra Herr Bruno; af, kunde jeg træffe det Hjerte, som den er bestemt." Hun aabnede den, og en Dolk af det fineste Staal, hvis Greb var fortræffeligt og kostbart udarbejdet, blinkede ham imøde. Antonio gysede ved Synet heraf,

men endnu mere da han fandt en lille Krystalflaske, paa hvis vedhængende Seddel en fremmed Haand havde skrevet: "Si Draaber virke i saa Minutter."

"Var Du den Gift, som før farvede hendes Kinder saa røde?" raabte han. "Nu godt, vi vil gjøre et Forsøg dermed. Og hvad er der mere," mumlede han for sig selv, da han vedblev sin Undersøgelse. "Haar af min Moder," læste han. "Ha! I har faaet en god Plads imellem Gift og Dolk! — Og dette," vedblev han, "dette?" Han læste: "En Lok af min Bedstemoder." Hans skjælvende Haand aabnede en lille, sammenrullet Pakke, og en kastaniebrun Lok rullede ham imøde. Længe betragtede han den med Beemod, da faldt hans Bine paa Navnet: Beatrice, som stod skrevet paa Bladet. "Ja, jeg kjender disse Træk, de ere af hendes Haand, dette er en af de skønne Lokker, hvormed jeg saa ofte legede i Haugen, naar Maanen, trængende sig igjennem de grønne Grene, bestraaede dem. Ja Pigen er hlin Beatrices Datterdatter, er en af de Stores Boleriske, ligesom hun. — Slægtens Forbandelse!" raabte han nu smerteligt, "hvorfor forfølger Du de uskyldige Offere fra Led til Led? Skjæbnens Forbandelse, hvorfor vækker Du mig af min Søvn, hvorfor bortmeier Du det Græs, som den medlidende Lid lod vore over Graven?" Han saae stift hen for sig, pakkede det udtagne tankeløst ned i Kassen, kun Phiolen med Giften, den skarptsløbne Dolk og hans Beatrices Lok tog han med sig, sagde derpaa mørk hen for sig: "Altsaa Dolk og Gift for Giacomo? — Den

Skjændige!" og sneeg sig med et tungt, veemodigt Hjerte tilbage til sit Gemak.

Der kastede han sig i en oprømt Stemning paa en Stool og overlod sig til sine Tanker. Men han skulde ikke længe være overladt til sig selv. Døren aabnede sig og Beatrice traadte frygtsom ind. Antonio var overrasket ved Synet af hende. "Hvad vil I her saa sildig om Aftenen?" raabte han til hende med raa Stemme, som just ikke var egnet til at indgyde den Frygtsomme Mod. Men denne barske Stemme frembragte en ganske anden Virkning paa Beatrice, den gav hende Mod og hun traadte mere tillidsfuld hen til Antonio.

"Herre," begyndte hun, "thi saaledes maa jeg tale til Eder, da jeg ikke mere tør kalde Eder Fader. — I har forhen krænkert mig meget og jeg føler, at det er nødvendigt for min Ro, at I faaer en bedre Mening om mig. Her derfor godhedsfuld paa min Tilstaaelse, og fordøm mig, hvis I saa kan det."

Antonio vinkede, at hun skulde sætte sig.

Beatrice vedblev: "Jeg mistede tidligt min Moder, ved hvis Tab jeg græd bittre Taarer, et Aar sildigere bortrev Døden min Bedstemoder, og jeg troer, Gud berøvede mig ikke meget ved hende." Høi Glød farvede Antonios Ansigt. "Som en stakkels Forældreløs, kun opholdende sig ved Naboernes Mildhed, stod jeg en Morgen udenfor Døren til den lille Hytte, som vi havde lejet, og græd; da gik Signora Montaldo forbi, saa mig, det grædende Barn rørte hende, hun erkyndigede sig om mig og erfarede min sørgelige Skjæbne. Jeg maatte

følge hende, hun bragte mig i et Kloster, lod mig opbringe der, og var indtil den Tid min ædle Belgjørerinde. I forrige Aar tog hun mig til sig fra Klosteret. Jeg var i hendes Huus halvt hendes Selskaberinde, halvt hendes Tjenerinde og saae snart i mine nye Forhold, som, sammenlignede med Klosterlivet, i Begyndelsen forekom mig meget behagelige, Meget, som ikke forhøiede min Agtelse for min Belgjørerinde; jeg maatte ofte række en hjælp som Haand til hendes Eventyr, ofte see mig udsat for de Mænds Efterstræbelser, som omsværmede Signoraen. Var det, at min Herskerindes Levemaade indgjød mig Æstelhed, var det Stolttheden, som, Gud være lovet, aldrig har forladt mig, aldrig vil forlade mig, jeg gjennemfreed den farlige Bane uden Feil, og vilde endog undertiden mit naturlige, glade Sind, mit opvakte Gemyt lokke mig, saa lod dog en rigtig Følelse mig finde den sikke Middelvei, at behage Mændene uden at ville behage, og alligevel holde dem i deres Skranker.

I denne Tid var det," vedblev Beatrice efter en Pause, "at jeg ved en Fest, som Brødrene della Scala, gav, maatte overtage det mig saa dybtkrænkende Hverv at føre Antonio della Scala til min Herskerinde i Taarnet. I veed, at jeg mødte Giacomo Carrara istedetfor ham, veed at jeg erkjendte min Bildfarelse, men maatte betale den dyrt; thi den evigt saarende Piiil traf mit Hjerte med det Blik som lod mig kjende min Bildfarelse og Giacomo. Forklar mig dette, Herre! Hvorledes kan et Dieblik, et saa hurtigt bortsvindende Dieblik gribe os saa mægtigt, hvorledes kan det fast tillukkede Hjerte saa plud-

seligt aabne sig for en Mands Billede, som, neppe seet, allerede ijen er forsbundet. Fra denne Dag følte jeg en haabløs Kjærligheds Smerte, følte den endnu bittere da jeg erfarede, at Giacomo Carrara elskede den stolte Enke Peralta og blev bønhort. Herre, det var frygtelige Dage! — Men snart vævede Haabet sine evig grønne Blade i min Tornekrone. En Aften lod min Herskerinde mig falde, der var Ingen hos hende uden Brødrene della Scala. Her gjorde hun mig, efterat hun havde fortalt dem meget om mig, havde rost min List, min Behændighed og Talent til at behage, det Forslag, som tidligere vilde have oprørt mig, men som nu dryppede Balsom paa mit saarede Hjerter. Jeg skulde være Værktøiet til at fordærve Giacomo, jeg skulde omsløre ham med min Ynde, og derpaa, levende eller død, overlevere ham til hans Fjender. Da man vidste, at han hver Aften seilede i sin Gondol til Peraltas Villa, blev denne Villa, hvor I traf mig, udvalgt til Skueplads for Stjændselegjeringen. En mig modbydelig Kvinde, som jeg ikke før havde kjendt, maatte spille min Moders Rolle, jeg blev iøvrigt strængt iagttaget, og havde faaet en nøiagtig Forskrift, hvorefter jeg ganske og aldeles skulde rette mig.

Hadde mit Hjerter været fri for enhver Tilbøielighed, saa troer jeg vel, jeg vilde have forglemt den sorgelige udvikling, som jeg skulde fremføre, og i ungdommeligt Letvind med Lyst spillet den Rolle, som kun kunde smigre min Forsængelighed. Men saaledes overtog jeg den af ganske andre Grunde end Glæde. Jeg vilde redde den,

jeg elskede, fra Fordærvelse, og Eder vil jeg tilstaae det, jeg haabede at vinde hans Hjerte derved.

Jeg vandt det. Eders Forsigtighed, kjære Herre, reddede ham, som jeg troer, thi uden at jeg ahnede det, som jeg siden hørte af Dwindens og Paterens Tale, var denne Aften bestemt til at tage ham tilfange, eller mislykkedes det, skulde jeg i den følgende —"

Beatrice standsede.

"Og hvad skulde Du i den følgende Nat?" spurgte Antonio heftigt.

"Intet, kjære Herre!"

"Tael!" foer Antonio op og stedsse heftigere greb han utaalmelig hendes Haand. Hun taug.

"Pige," sagde den gamle Mand, og hans Haand skjælvede, "siger Du mig ikke det, som Dine bærende Læber holder tilbage, saa vover Du det Yderste. Du kommer ikke levende ud af dette Bærelse uden at sige mig det."

"Saa tillad idetmindste, at jeg maa sætte mig," sagde Pigen med fast Rolighed, og hendes hele Væsen var forandret; istedetfor det barnlige Blik, den bløde, beskedne Stemme, saa hun alvorlig, næsten mørk paa den Gamle, og Ord og Stemme vare bestemte.

"Du tier endnu stedsse?" spurgte Antonio forbauset over denne Forandring.

"Signor Antonio," svarede Pigen, "Trudsel tillukke stedsse mit Bryst. Er jeg end paa Sanct Felice, saa føler jeg mig dog fri og vil ikke være Slavinde, allermindst Eders. Jeg kunde let sige Eder, hvad jeg den-

gang holdt tilbage, men nu da I befaler og truer, tier jeg. Desuden har Herr Giacomo Carrara at befale her, ikke I, og hvem veed, naar jeg vilde lægge min Ynde i den ene Skaal, og I Eders Fortjeneste i den anden, hvilken af begge der vilde stige eller falde i Giacomos Haand.

Antonio maatte føle, at Iver for hans Herres Vel havde ført ham for vidt; han forsøgte at indlede, men Beatrice blev stum. Da stod han op under et Paaskud, forlod Værelset, men vendte tilbage efter kort Fraværelse.

"Dor jeg nu forlade Eder?" spurgte Beatrice.

"Dyhold Eder endnu et Dieblisk hos mig og tilgiv mig min Hefstighed," svarede Antonio, "hvor det gjælder Giacomos Vel, der løber Antonios Hjerte ofte omkaps med Forstanden, og Hjertet vinder næsten altid Prisen. Enten I siger mig, hvad I skjulte, eller ei, saa vil jeg ikke vredes paa Eder derfor. Men siig mig, Pige!" og hans Stemme blev blød, hans Die vaadt, "naar Du, som Du siger, har bevaret Dit Hjerte og Din Dyd i venezianske Lidenstabsers Hjem, hvorledes kunde Du da letsin dig opoffre Dig til en Mand, paa hvis Troskab Du kun med Skjælven kan bygge?"

Beatrice reiste sig langsomt fra sin Stol og stirrede forundret og alvorligt paa den Gamle. "Jeg forstaaer Eder, Herre! og dog forstaaer jeg Eder neppe. Hvad jeg opoffrede Kjærligheden, det veed jeg uden Eder, jeg opoffrede den min Lykke, min Ro; thi den der nu hengiver sig til Carrara, er, jeg frygter det, hjemfalden til Ulykken. Hvorfor bekymrer I Eder om hvad Kjærlig-

heden giver Kjærligheden, hvad spørger I efter, som ikke kender Kjærligheden og dens Offer, og desuden ikke forstaaer at værdisætte den? Hvorfor bestjæmmer I Eders Herre, idet I forestiller ham som en Vankelmodig? Jeg er ikke Constance Peralta, jeg er en frisk Rose, blomstrende og duftende, jeg har kun Duggen til at vederqvæge mig med, ikke Taarer for at begræde mig, og mine Torne trænge til Hjertet og klamre sig fast der, indtil Døden løser den."

"Og Din Lugt, Rose, er et Giftpust!" mumlede Antonio, uforstaaelig for Pigen, hen for sig.

"Nei, gamle Herre!" vedblev Beatrice, "han vil ikke forlade mig. En Kjærlighed, som min, uegennyttig, tro og fast, finder ogsaa en tro Gjentkjærlighed. Nødens Tid vil komme over Eders Herres ædle Slægt og i Ulykken vil min Kjærlighed bekræftes, i Ulykken spinder Skjebnen de evige Traade, som selv Døden ei kan sønderrive. I vil ogsaa lære at agte mig!"

Medens Beatrice, havde talet med Febergloed, havde Antonio betragtet hende ufravendt; med ethvert Ord blev hans Ansigt mildere, og da hun taug, overmandede hans Følelser ham, "Ulykkelige!" raabte han og sluttede hende i sine Arme.

Da aabnedes Døren og en Tjener traadte ind. "Herr Giacomo Carrara ønsker strax at tale med Signora i Haugen!" berettede han, "I, Signor, maa ledsage hende."

"Saa sildigt, og I skal ledsage mig?" sagde Beatrice forundret.

"Er det Eder saa paafaldende, maaskee ubehageligt?" spurgte Antonio.

"Hvorfor skulde det være mig ubehageligt?" svarede hun, "men kom kun, I gjør jo Anstalter som til en Reise, for at gaa denne korte Vej," sagde hun, da Antonio kastede sin Kappe om sig og greb sin Hat; han svarede intet paa denne Bemærkning, men bød hende sin Arm. Hun var et Dieblisk tvivlraadig om hun skulde modtage den, derpaa greb hun den og fulgte Antonio.

Haugen ved Sanct Felice var liden af Omfang og laa, beskyttet af en høj Muur, ved Bredden af Etsch, men alligevel i Citadellens Indre. Man maatte for at komme til den, gaa gennem den indre Gaard i den egentlige Slotsbygning, som Carrara beboede, til den ydre Baabenplads, hvor Krigerne vare leirede i hvælvede Gange. Læt ved den yderste Port, førte en mindre til Haugen. Der gik Beatrice, allerede bleven opmærksom ved Synet af flere sadlede Heste, ind.

"Gjør som jeg sagde Eder!" befalede Antonio nu, og i samme Dieblisk greb to Tjenere Pigen, tilstoppede hendes Mund og satte hende voldsomt paa en Hest. Porten aabnede sig, Antonio sprang sig paa sin Stridshingst og sprængte med Beatrice, hvis Hest to Ryttere førte, over den nedladte Windebro. Ikke langt fra Sanct Felice holdt en Skare Harnisflædte, som ledsagede dem.

Anden Afdeling.

Giacomo.

1.

Da Giacomo vaagnede den følgende Morgen, fandt han tre Breve af forskjælligt Indhold. Han tog først sin Faders Brev, som et Tilbud just nyligt havde bragt, og aabnede det med en ængstelig Uro. Faderen berettede ham, at Bruddet med Benedig var uundgaaeligt, at han maatte tage sine Forholdsregler derefter, hverve saa mange Soldater som muligt, og holde Veroneserne, som gjerne vilde vove det Yderste for at hævne deres Herrers Død, i Tømme. Han advarede ham for Enken Peralta og sluttede med den Formaning, at hengive sig til det Alvorlige i denne alvorlige Tid, og deri søge at ligne sin Broder Francesco.

Fornærmet lagde Giacomo Brevet paa Bordet; thi det var ham stedse bittert, naar Faderen forestillede ham sin ældste Broder som Mønster, omendstjondt han inderlig elskede ham, og greb hurtigt efter det andet, hvis Udskrift han strax kjendte som Enken Peraltas. Han holdt det længe eftertænkende i Haanden uden at aabne det, og overveiede, hvor uretsfærdigt han havde handlet mod denne Dame, som havde hengivet sig til ham med største Kjærlighed, men Tanken paa Beatrice, paa denne herlige, blomstrende Pige, udslettede snart Angeren, som vilde bemægtige sig ham, og han brød Seglet.

"Fire Dage ere nu henrundne," skrev hun, "siden jeg saae Eder for sidste Gang. Jeg folte vel i Udstil-

lelsens Dieblif, at det Leovel, som jeg tilraabte Eder, maatte være for stedse. Et ædelt Sind maa ofte bøie sig for sin forbittrede Skjæbne, hvor meget mere ikke en Synderinde, som fremkaldte den ved egen Skyld. Ja, Giacomo, jeg vil være lige saa tro og oprigtig, som jeg stedse viste mig for Eder, vil med disse Linier lukke mit Hjertes Daarskab, men endnu engang aabne Eder mit Hjerte, som da for evigt bliver lukket for Eder og Enhver."

"Jeg var stolt af at være dydig; min Stolthed var Overmod, derfor straffede Himmelen mig og sendte Eder til mig. I var den første Mand, som bevægede mit Hjerte, men jeg havde sikkert formaaet at undertrykke denne Bevægelse, hvis I ikke havde været Fyrsten af Paduas Søn; det smigrede min Forfængelighed, min Stolthed, og saaledes kunde Kjærligheden ogsaa øve sin Magt paa mig."

"Men ikke længe skulde I flusse mig, thi I vakte mig tidligt af min taabelige Drøm. Fordi jeg engang er falden, veed jeg dog værdigt at reise mig. Veronas Herskere ere ogsaa faldne, Døden holder dem i sine kolde Baand, de kunne ikke reise sig igjen. Familien della Scalas gamle Stamme ligger tilintetgjort, Familien Carraras venter samme Lod; for at fælde den, vilde jeg selv gribe Dren, og af ethvert blødende Saar skal fremkomme en Balsomdraabe, for at helbrede mit Hjertes Saar. Had eller Benskab tilraabte jeg Eder ved Afskeden. Brødrene della Scalas Død, Beatrices Liv byder mig Had og jeg udtaler det frit. — Con-

stance Peralta hykler ikke; hun hykler ikke Kjærlighed, hvor den ikke mere er. At hævne mine Herskere og mit brustne Hjerte, skal for Fremtiden være mit Maal. I veed nu, hvad I har at vente af mig, og nu lev vel!"

Dette Brev lagde Giacomo ogsaa ved Siden af sig, og hans Tanker bleve stedse mørkere. "Hun har ikke uret!" raabte han endelig, "jeg har ikke handlet redeligt mod hende. Men Gud veed, jeg gruer for en saadan Kvinde, som med ubrydelige Kæder vil fængsle mig til sig en Evighed! Og som, da jeg med ungdommelig Letfind sønderriver dem, kan vende sig hurtigt som Stormvinden og forvandle Kjærligheden til Had. Nei, det kan jeg ikke! Hade hende kan jeg aldrig. — Dog, bort med disse mørke Billeder, hen til Beatrice, paa hvis Pande Himmelen forekommer mig uden Skyer, og to Stjerner skinne mig glædeforkyndende imøde.

Han vilde allerede ile ud, da hans Blik faldt paa det tredje Brev. "Fra Antonio?" sagde han studsende, "Er han ikke paa Sanct Felice? Lad see!" Han aabnede det og læste:

"Kjære, dyrebare Herre!"

"Jeg har vovet for Eders Vel at lade Eders Brede falde paa mig; men jeg maatte handle rask og egenmægtigt, thi I havde aldrig fulgt mit Raad, og enhver Time kunde have bragt Eder Fare. Naar I erholder denne Skrivelse, er Beatrice langt fra Eder; fat Eder som Mand, døm ikke for hurtigt, ikke lidenskabeligt, om kort Tid er jeg igjen hos Eder; da vil jeg, dersom I ikke agter min Retfærdiggjørelse, tilbyde

Eder mit graa Hoved som Forsoningsoffer. Beatrice er et tvetydigt Væsen, som jeg endnu ikke kan gien- nemskue, og da jeg troer at Eders Liv er i Fare, og veed bestemt, at I ikke kunde løsrive Eder fra hende, saa maatte jeg handle, omendstjondt det faldt mig tungt, da en Stemme i mit Indre endnu stedse taler for Pigen. Bredees ikke paa Eders faderlige Ben, der, hvis hun er uskyldig, vil, om endogsaa med et bekymret Hjerte, føre hende til Eder igjen.

Antonio."

Etiv af Forundring holdt Giacomo Brevet i sin skjælvende Haand. "Det hovede Du, gamle Graahoved!" raabte han, neppe sig selv mægtig; derpaa ringede han heftigt. "Hurtigt min raskeste Hest sadlet!" befalede han. "Hundrede Harnisflædte skulde stige til Hest! Men hvor skal jeg finde ham?" spurgte han sig selv, da han var bleven noget roligere. "I denne alvorlige Tid skulde jeg jo vie mig til det Alvorlige, forlanger min ædle Fader, og han har Ret. Jeg bliver!"

"Herre!" traadte Høvidsmand Branconie uanmeldt ind i Børrelset, "Efterretningen om Brødrene della Scallas Død har endnu i denne Nat udbredt sig i Verona; Folket rotter sig sammen, og Bevæbnede forsamle sig for deres forhenværende Herrers Pallads."

Giacomo, hvem dette ikke forekom uventet, gav de nødvendige Befalinger, lod en Deel af Besætningen holde sig beredt, og besteg den for ham fremførte Hest; de hundrede Harnisflædte, som stode beredte efter hans tidligere Befaling, fulgte ham.

"Hvor dog Mennesket er lidet Herre over det kommende Dieblis," tænkte han, da han i Landsedragernes Spids reed til Torvet, "jeg vilde bestige Hesten for at jage efter Beatrice, og rider nu en alvorligere Kamp imøde."

Under disse Tanker var han kommet til Hjørnet af Torvet, hvor han lod holde, og kun ledsaget af Faa, vovede han sig blandt Folkehoben, som tilraabte ham med truende Blik: "Giv os vore gode Herrer igjen, eller, hvis Efterretningen er grundet, at Fyrsten af Padua har ladet dem henrette, saa vent det Yderste af os!"

"Hvad min ædle Fader gjorde, passer det sig ikke for Sønnen at bedømme!" svarede Giacomo med den ham egne Venlighed.

"Vi veed nok, at I er mild Herre, Eder vil vi beskytte og beskyrme, Eder elsker vi, omendstjondt en Carrara aldrig skal blive vor Herre!" raabte det oprørte Folk vildt gjennem hinanden; nogle Stemmer raabte endog: "Ned med Carrara!" Men denne Larmen gjorde ikke Carrara modløs, han beholdt sin Fatning.

"Berolig Eder!" bad han venligt, uden dog at tabe noget af Herskerens Værdighed, "troe mine Ord: Brødrene della Scala fortjente deres Skjæbne; de havde forbundet sig med Venedig og solgt denne fri Stad til det strænge, tyranniske Signoria."

"I lyver!" raabte flere Stemmer.

"Veronas Borgere," tog Giacomo Ordet ved dette Raab, og han saae vred ned paa Mængden, "hvortil behøvede jeg dette vanærende Middel, for at bringe Eder

til Ro? Et Vink af mig, og ligesom denne Skare" — han gav det aftalte Tegn — "gjennembryder Eders Hobe, saaledes ville Tusinder af mine Soldater styrte paa Eder som hungrige Ulve, og Kartoverne fra Sanct Felice ødelægge Eders Huse. Men Gud bevare mig fra at lade ødelægge denne skønne, mig saa dyrebare Stad, jeg elsker den for meget. Gaa derfor kun rolig til Eders Forretninger og trøst Eder over Eders Tab."

Da han saae, at Folket, omendskjondt knurrende, gik fra hinanden, lod han Krigerne holde i nogen Afstand, talede endnu venligt med denne og hiin, og troede allerede, at Borgerne beroligede vilde forlade Torvet, da et uventet Syn snart gav hele Sagen en anden Bending.

Fra Gaden, som fører fra Torvet til Broen over Etjch, kom en tilsløret, i dyb Sorg klædt Dame, med et anseeligt Følge og skreed langsomt og høitideligt gennem Folkemængden, som ærbødigt gjorde Plads for hende, og gik hen til Mastinos della Scalas Statue, Veronas første Behersker af denne Familie, kastede sig ned for den og mumlede en sagte Bøn. Folket samlede sig, dog i nogen Afstand, om hende, syntes i Begyndelsen ikke at ville afbryde hendes Bøn og bede med, men lidt efter lidt hørte man enkelte Stemmer, som spurgte: "Hvem er denne Dame, Nabo? Hvorfor beder hun ved Mastinos Billedstøtte?"

Giacomo havde ogsaa begivet sig derhen med sine ledsagere, og kom i det Dieblis, da Mumlen og Spørgsmaalene afbrød den høitidelige Stilhed. Han kunde ikke kjende den Bedende, som havde bøiet sit Hoved og vendt

Anggen til ham. Han spurgte derfor en Borger, som hellerikke kunde give ham noget tilfredsstillende Svar. I dette Dieblig reiste Skikkelsen sig, slog, uden at vende sig til Carrara, Gløret tilbage, og vel hundrede Stemmer raabte paa eengang: "Herr Benedetto Peralta's ædle Enke! — Carraras Elskede!" tilføiede Nogle.

"Ja!" raabte Constance, som ikke havde hørt det Sidste, og førend endnu Giacomo kunde nærme sig hende. "Ja, det er Enken Peralta, som ved Billedstøtten af hvin ædle Families Første, bad for de Myrdedes Sjæle. Gud optage dem i sit Paradis og straffe deres Mordere!"

"Han straffe dem!" brølede Folket.

"Constance Peralta!" raabte en hende velbekjendt Stemme bag hende, hun vendte sig, saae Giacomo, fæstede et Blik fuld af Foragt paa ham, og vendte sig igjen til Folket. "Er der Nogen iblandt Eder," raabte hun med høi Stemme, "som ikke engang har erholdt en Belgierning af denne ædle Familie, hvem iblandt Eder har ikke Ansag til at velsigne deres Minde, for hvem iblandt Eder er det ikke Pligt at hævne deres Død? O Veronas Borgere!"

"Signora!" afbrød Giacomo hende, "min Skaansel har sine Grændser —"

"Som Eders Kjærlighed!" afbrød hun ham haanligt, dog saa sagte at kun han kunde forstaae det.

"Gaa rolig tilbage til Eders Bolig, og bryd Eder ikke om deslige Affairer!" vedblev Carrara. "Gjør Plads for Damen!" vendte han sig til Folket.

"Bliv, vi beskytte Eder!" skreeg Mængden. "Dael

kun videre, tael med os om vore Kjære, skjændigt myrdede Herrer, vi høre gjerne tale om dem."

Men førend Constance kunde tage Ordet, hviskede Giacomo til hende: "Vær ikke saa grusom mod mig og tving mig ikke til en Handling —"

"Veronas Borgere!" begyndte Constance, førend han endnu kunde ende, "her ved den Billedstøtte, som Eders Forfædre af Taknemlighed satte deres elskede Herrer, ved dette hellige Mindesmærke opfordrer jeg Eder —"

"Sie!" afbrød Giacomo heftigt Talerinden, som stolt saae op paa ham. "Gaa hjem, Borgere af Verona, og agt mine Befalinger."

"Vi blive for at beskytte denne Dame, til Trods for Eder!" raabte flere Stemmer, som stedse formerede sig, saa at tilsidst et vildt, uforstaaeligt Skrig opstod blandt Folket. Da gav Carrara sine ledsagere hemmelig en Befaling; Rytterne trængte sig om Constance, saa at Ingen kunde nærme sig hende; i samme Dieblisk skingrede Trompeterne, Trommerne larmede og førend endnu Veroneserne kunde tænke paa Modstand eller forsøge paa at bemægtige sig Giacomo og hans ringe Følge, vare de gjenembrudte af de fra alle Sider fremrykkede Krigere, og flygtede uden Modstand.

"Glendige Pøbel!" raabte Constance da hun saae dem flygte, "øver vel en af dem Livet for deres Herrer?"

"Bland Eder derfor ikke i dette Folks Affairer, Signora!" tog Carrara Ordet, "og betænk, at naar I vedbliver at ophidse Borgerne imod mig, seer jeg mig nødt

til, mod mit Hjertes Følelser, at handle fjendtligt imod Eder —"

"Mod Eders Hjertes Følelser?" afbrød Constance ham og hendes Vane flammede vredt, "lad Eders Hjerte og mig blive fri for enhver Gentydning."

Med disse Ord skreed hun uden alt Følge, ligesom hun var kommet, til sin Bolig paa hiin Side Gtſch; sit Landhuus havde hun strax forladt ved Giacomos sidste Besøg.

2.

Medens dette skete i Verona, reed Antonio med sin skjønne Fange fra Lonigo, hvor de havde hvilet nogle Døgn, til Padua. Paa Beatrices Spørgsmaal: "Hvorhen fører I mig, og hvorfor bortfører I mig voldsomt fra Sanct Felice, fra Giacomo?" svarede den Gamle ikke en Stavelse, hans Blik hvilede sørgeligt paa Pigen, hos hvem Tillid og Mod var vendt tilbage med den opgaaende Sol. — Man kunde see paa Antonio at han var i Strid med sig selv, og en Tvivl opsteg vel hos ham om hans raske Handling, hvorved han ganske mod Sædvane, havde ladet sig henrive af Diebliffet, ogsaa var viis. Den ubegrændsede Kjærlighed til den Familie, som han havde tjent fra sin Ungdom, og den opvakte Tilbøielighed i hans Hjerte, som gjorde ham Pigen dyrebare, vare i Strid. Beatrices Ro, hendes hele Opførsel, det muntre, næsten fortrolige Blik, hvormed hun betragtede ham, og som kun undertiden udtalede Mismod, forvirrede ham i hans Mistanke, og jo nærmere han kom Padua, desto mere sagtnede han sin Gæst, og hans Utaalmodighed og Til syntes nu at formindskes.

Da de saae Taarnene af Padua, og Beatrice erfarede, hvilken Stad de reed til, blegtede hun. "Det er altsaa den Stad, som den Mand behersker, der med rask, blodig Beslutning afgjorde de ulykkelige Brødre della Scalas Skjæbne? I fører mig til den strænge Fyrste af Padua, til hans endnu strængere Søn Francesco? — Herr Antonio!" vedblev hun efter en kort Tid, "jeg gysede ved den Tanke at træde frem for denne Mand."

"Frygter I ham?" spurgte Antonio hurtigt.

"Ja, Herre, thi jeg føler min uret!"

"Saa bekjend, endnu er det Tid — maaskee —"

"Maaskee?" spurgte hun spændt.

"Maaskee kunde jeg endnu redde Eder!" sagde han rask.

"Redde mig? Er Faren mig da saa nær?" spurgte Pigen, for hvis Dine en frygtelig Afgrund aabnede sig.

"Hvad Ondt gjorde Du? Bekjend mig det, arme Barn! tael nu, tael nu!" bad Antonio og Deeltagelse talede af ethvert af hans Ord.

"Jeg taabelige Pige har blandet mig i de blodige Verdensaffairer, som nu ødelægge vort arme Fædreland," sagde Beatrice bedrøvet, "har hængt mit Hjerte ved en Mand, som staaer høit over mig, som aldrig kan høre mig til sig, hvis Ulykke jeg deler, hvis Lykke vil fjerne mig fra ham. Herr Antonio!" vedblev hun efter en Pause, da hun havde afstøret de nedrullende Taarer, "naar jeg ellers sad i min eensomme Celle og afløskede Luthen Toner, som bragte mig Tanker, Ord, ja endog

søde Følelser, da var jeg saa lykkelig, mit Hjerte bankede, mit Bryst hævede sig, jeg aandede beflemt, og dog var jeg saa vel, jeg følte mig salig og vidste ikke hvorfor; jeg saae Skikkelser svæve for mig, af hvilke min Phantasi valgte de skønneste; jeg traadte med dem i mit Livs Paradis, der, om endog et tæt Slør bedækkede det, dog forekom mig saa herligt. Jeg følte mig lykkelig, Lykken var mig saa ny, og jeg var dog saa fortrolig med den, jeg levede i sikke, søde Haab, og vidste ikke i hvilket, jeg havde yndige Drømme og da jeg vaagnede forsvandt de ikke, de ledsagede mig, naar Klostersøstrene kaldte mig til Hora, naar jeg gik i de mørke Korsgange eller i Haugen vandede den duftende Rosenbusk, plukkede Myrthe grene og grublende bandt Krands; og naar Sønnen lukkede mine Dine, drømte jeg igjen, men det var ikke den samme Drøm, det var igjen en anden, lige saa skøn, som omgjøgledede mig."

"Da jeg nu fandt hvad jeg havde længtes efter, hvad jeg havde anet," vedblev hun efter et Dieblis, "da Sløret som bedækkede mit Paradis, blev sonderrevet, da jeg saae ham, om hvem jeg saa ofte og saa længe havde drømt, staa levende og kjærlig for mig, da blev min stille Rængsel til en pslagende Uttraa, Ønsker kom i mine Tanker, fremmede Billeder i mine Drømme, jeg overlod mig ikke mere troende og tillidsfuld til den tilslørede Fremtid, jeg vilde lede og styre den, satte mig et dristigt Maal, og alle mine Tanker vare kun rettede paa dette ene Punkt. Jeg har naaet det," sagde hun bedrovet, "og neppe opnaaet, er det igjen langt fra mig."

"Hør!" roep hun op. "Er det ikke dumpe Klokkerlyd, som lyder herover fra Paduas dunkle Taaerne? Gravlyd og Liigsang modtager mig! See, saa tidligt drager allerede et Liigtog til hiint hellige Gudshuus, udenfor den Frygteliges Ringmuur. See kun, hvorledes Morgenvinden leger saa lystigt med Sørgesfanerne, som om den gjøglende bruste gennem en Myrthebusk, hvorledes Morgenrøden rødmer Dominikanernes hvide Klædning, og dens Straale lader Liigklædernes gyldne Broderi funkke, som om Munk og Liigklæderne kun vare Glødens flammende Liv og glindsende Gylster. — Hvem indeslutter vel de tvende Liigfister? Hvilket Hjerte har Døden vel knust og derpaa beredt et saa haardt Leie? — Ha! jeg seer den gyldne Falk i enhver Fane! Er det Eder, Antonio, Dvindernes Yndling, I, Bruno, som stedse saae mørkt og alvorlig paa mig, fordi en afrikansk Dvinde havde spaaet Eder, at jeg bragte Eder Døden. — Kom, Herre," bad hun Antonio, "giv Eders Hest Sporerne, lad os jage rast gennem Liigtoget, for at undfly Døden, som tidligt om Morgen, naar Alt vaagner til Liv, traadte os saa lumsk iveien, og modtog os foran Paduas mørke Mure med Gravlyd og Liigsang." Men Antonio hørte ikke paa hendes Bøn, han standsede sin Hest, da de kom tæt ved Toget, blottede sit Hoved, bad for de Dødfredes Sjæle, og lod Sørgetoget drage forbi; derpaa fortsatte han sin Vej og reed, piint af Frygt og Anelse, med Beatrice ind af Paduas Port.

Med ubiøse Skridt betraadte Antonio Fyrstens Pal-

lads, lod Beatrice blive i en Sahl, og begav sig strax til sin Herres Gemak, for at anklage den Pige, som alene havde formaaet at opvække hans tillukkede, fjendtlige Hjerte til Deeltagelse. Han traadte, utilfreds med sig selv, og med en vis Hurtighed uanmeldt ind hos Fyrsten, som han fandt i en alvorlig Samtale med sin Søn Francesco.

"Hvad er der skeet, Antonio?" spurgte Fyrsten, som sprang raast op og ilede ham imøde, "hvad er der skeet i Verona, som kunde bevæge Eder til i en saa farlig Tid at forlade min Søn? Siig mig det ufordulgt, men hurtigt."

"Herre!" svarede Antonio, hvem Fyrstens Ord havde lagt en Byrde mere paa Hjertet, "der er intet skeet i Verona, som kunde forurolige Eder, kun for at forebygge en Ulykke er jeg kommet her. Vær mig hilset, min unge Herre!" vendte han sig nu til Francesco, som hjertelig rakte den gamle, høitærede Mand Haanden til Velkomst.

"Nu til Sagen, Antonio!" afbrød Fyrsten Hilsenen. "Fortæl os hvad der fører Eder til Padua. Sid Eder ned, I synes at være træt af Reisen."

"Naadige Herre!" begyndte Antonio nu, og vidste ikke hvilken Bending han skulde give Sagen, hvorledes han skulde fremstille Beatrices formeentlige Synd mindre strafværdig og dog retfærdiggjøre sin Mistanke. Da han ikke kunde undgaa Sandheden, saa blev han den tro, fortalte hvorledes Beatrices Rødmen, da han tilfældigvis talde om Gift, havde opvakt Mistanke i ham, hvorledes han havde gennemsegt hendes Gemak, hvad han

havde fundet der, og fremviste tillige Dolken og Flasken med Giften.

Hverken Fyrsten eller hans Søn havde afbrudt ham med et eneste Ord, men nu, da han taug, sagde Fyrsten halv smilende, halv med Uvillie: "Gamle Dvindehader! Jeg troer at I har ladet Eder skuffe af Eders Had mod Kjønnen? og ladet Eder forlede til et uoverlagt Skridt."

"Jeg troede ogsaa," tog Antonio Ordet, "at det var godt i denne alvorlige Tid at bortfjerne Pigen fra Eders Søn."

"Deri kan I have Ret!" meente Fyrsten. "Men sig mig, stod denne Beatrice i nogensomhelst Forbindelse med Signora Peralta?"

"Jeg troer med Vished at kunne svare: Nei, men vel med Signora Montaldo, Venetianerinden."

"Edle Fader!" afbrød Francesco den indtraadte Taushed, da Fyrsten grublende gik op og ned i Værelset, "det forekommer mig, at Antonios Forsigtighed er roesværdig i mange Henseender."

"Hvorledes da, min Søn?"

"Især glæder det mig, at Sirenen er bortreven fra min elskede Broder; han speger formeget i dette alvorlige Liv."

"Videre, videre!" sagde Fyrsten og gik stedse hurtigere op og ned.

"Og desuden forekommer denne Pige mig endnu stedse mistænkelig. Hvo som i den glade Rosentid kan lade sig bruge til et saadant alvorligt Spil maa være meget letsinndig eller ond."

"Du kan have Ret, Franzesco," afbrød Faderen ham, "hun bliver ogsaa mig et gaadefuldt Væsen."

"Desuden," vedblev Franzesco, "hvad Ulykke var det naar Antonios Mistanke var ugrundet? Hvad ligger der paa en simpel Piges Lykke og Liv, naar vor Families Lykke og Tusinders Liv staaer paa Spil?"

"Det er et haardt Ord!" afbrød Antonio ham, "Gud give, at han ikke vil indføre det i Eders Skyldebog."

"Gode Gamle," vedblev Franzesco, "jeg er vist haard, men ikke af nogen grusom Natur; men i en Tid, som denne, hvor enhver ædel Følelse synes forvildet af Italien, hvor Kunster og Videnskaber kun endnu vore i dette forpestede Land som et ukrudt, medens Hjerterne lemlæstes, Dyden visner, og mandig Kraft og Storhed staaer bladvad som en udtørret Eg, hvem et Giftpust betog al Liv, i en saadan Tid taber et Menneskeliv sit Værd, og Menneskelykke er kun endnu et dampende Offer, som er bragt Egennytten."

"Jo mere jeg overveier, jo mere troer jeg næsten," vedblev han efter et Dieblis, medens Fyrsten og Antonio grublede over hans Tale, "at Pigen spiller eet og samme Spil, som Stefano. Ved I det, Antonio? Trods Fyrstens Befaling, er han endnu ikke vendt tilbage fra Venedig. Hvad han lader os vide derfra, er tvetydige Forhaabninger for at inddynse os."

"Det tænkte jeg nok," afbrød Antonio ham, "troer kun Præster og Kvinder!"

"Og derfor forekommer det mig nødvendigt at for-

høre Pigen," vedblev Francesco, "maaskee hun kan aabnbare os den hele listige Væv, hvormed Republiken søger at omslynge os, og tilstaaer hun ikke, saa maa Pinebænken —"

"Pinebænken!" raabte Antonio, og sprang heftig op fra sin Stol. Nei, saa grusomt kunde I ikke handle."

"Det er jo kun en Dvinde," meente Francesco, "hvad bryder I Eder om det."

"Herre," vendte den Gamle sig nu til Fyrsten, som grublende, ikke havde hørt derpaa, "aldrig i mit Liv, og halvfjerdsfindstøve Aar ere allerede gangne forbi mig — aldrig i mit Liv har jeg begaaet en Gjerning, som kunde gjøre mig Gjemgangen til hiin Verden og det Dødelik frygteligt, i hvilket jeg skal fremtræde for den Barmhertiges Domstol. Men taaler I at Pigen bliver piint, saa vælter I en trykkende Byrde paa mit gamle Hoved, berøver mig mine sidste Dages Ro og forstyrrer min Søn i Graven; thi jeg er Pigens Morder. Dvergiv hende ikke til Eders Søn, dom hende selv, thi Ulykken har aabnet Eders Hjerte for Medlidenheden, straf hende, naar I finder hende skyldig, men lad hende ikke lægge paa Pinebænken. Skjæbnen sender Mennesket Pine nok, saa at det ikke er nødvendigt at det ene Menneske piner det andet, og ved Smerte udpresser Tilstaaelsen om ubevidst Brode."

"Sig mig, Antonio, hvilket Under der er skeet, siden Du saaledes beder for en Dvinde?" spurgte Fyrsten næsten smilende, trods hans alvorlige Stemning.

"Naadige Herre, har I hørt, at jeg nogenfinde ud-

taledes den Dom over Nogen, om det endog var en Præst, at blive lagt paa Pinebænken? Blandt Alt, hvad den menneskelige Aand opfandt, udtaler intet dens Tigernatur saa frygteligt, som dette afskyelige Middel, hvorvel en ædel Mand selv maa stemple sig til en Skurk. Og er det Eder en Gaade, at mit brudte Hjerter forbarmer sig over en Kvinde, saa vil det blive Eder tydeligt, saasnart I har seet Pigen."

"Jeg længes slet ikke derefter," svarede Fyrsten, "hun vilde kun erindre mig om min Søns Letfindighed, og det vil jeg ikke. Men I, mit Huus's gamle, tro Tjener, vend hurtigt tilbage til Verona, saasnart I har udhvilet Eder; jeg frygter for Uroligheder der, og jeg er bange for Giacomo, naar I ikke er hos ham."

"Frygt ikke for ham, min naadige Herre! For ham er Kjærligheden Livets Blomster, hans Huus's Tre dets bedste Frugt; han plukker hine i rolige Timer, men river sig glad af dens Arme, naar Treen kalder. Troe mig, min Fyrste, Giacomo er en Mand, en dygtig Mand, ikke alene modig i Kampen, men ogsaa fattet, fast og findig, naar det gjælder."

"Det glæder mig at høre dette af Eder," sagde Fyrsten, "dog ønsker jeg at I hurtigt vender tilbage til Verona."

"Førend Pigen's Skæbne er afgjort?"

"Endnu i Dag."

"Saa giv Gud Eder et mildt Hjerter, og paa Eder, Herr Francesco, maa Eders ædle, blide Gemahlinde virke og stemme Eders Sind blødere, end Krigerlivet har gjort."

"Hvor er Pigen?" spurgte Fyrsten.

"Hun venter nede i Salen paa Eders Befalingen."

Carrara betænkte sig et Dieblif, derpaa sagde han raft: "Gør hende herop!"

Og havde en Stemme fra Himlen forkyndt Antonio Paradisets Glæder, de havde ikke forekommet ham saa yndige, som hans Fyrstes Ord; Glæden straaede af hans Ansigt og han ilede for at hente hende.

3.

Antonio fandt Beatrice, siddende eftertænkende i en Binduesfordybning. Hun saa ikke op ved hans Komme, og saaledes stod han for hende, uden at hun bemærkede det, og hans Bine betragtede med inderlig Deeltagelse den skjønnede, bedrøvede Pige. "Beatrice," raabte han endelig.

Hun sprang op. "Åh, er det Eder, Herr Antonio, jeg troede at Giacomo kaldte paa mig!" sagde hun bedrøvet.

"Fat Mod," sagde den Gamle beroligende, "jeg fører Dig for en mild Dommer."

"Har jeg da begaaet en Forbrydelse, som Carrara kan bevise mig?" spurgte hun i Følelsen af sin Uskyldighed. Jeg er mig intet andet bevidst end at jeg elsker Fyrstens Søn. Nu, er Kjærlighed en Forbrydelse, saa er jeg strafværdig."

"Arme, uheldige Barn!" sagde nu Antonio, overmandet af sin Følelse og sluttede hende i sine Arme,

"hvad Ondt der end maa møde Dig, saa kast ikke Skylden paa mig."

"Var det ikke Eder, som voldsomt førte mig hertil?" svarede hun ham, og i disse Ord laa en bitter Bebreidelse.

"Ja, Pige, ligesom Kjærligheden til Giacomo vilde bringe Dig til at fuldbringe det Skrækkeligste, saaledes lod den ogsaa mig styrte Dig i Ulykken. Kom, Afgjæressens Time nærmer sig, den bringer Dig enten Smerte eller Glæde; hvad Du faaer, bliver ogsaa min Deel. Vær sand, men ogsaa standhaftig." Han greb nu heftig hendes Arm og trak hende med sig.

Da de vare komne paa Midten af Marmortrappen, spurgte Beatrice, holdende ham tilbage: "Hvorhen fører S mig da?"

"Til Fyrsten af Padua!" svarede han dump hen for sig, "kom kun, Beatrice, kom."

"Til Fyrsten af Padua?" gjentog Pigen bærende og fulgte Antonio op ad Trappen, som et Offerlam følger Præsten til Alteret. De traadte nu i Fyrstens Gemak, hvor Beatrice frygtsom blev staaende ved Døren.

"Træd nærmere," raabte Fyrsten til hende, "træd nærmere, Beatrice!"

Pigen fattede Mod og gik hen til Fyrsten, som noie tog hende i Diesyn; endog Franzesco kunde ikke skjule det Velbehag, som han følte ved Synet af den skønne Pige.

"Jeg fordrer Sandhed af Dig!" begyndte nu Fyrsten, og hans Ansigt var mildt. Hvad Du endog har

begaaet, eller skulde begaa, er Dig tilgivet, saa snart Du aabent bekjender det. Du var i Signora Montaldos Tjeneste?"

"Ja Herre."

"Hun stod i Republikens Tjeneste?"

"Jeg troer det."

"Du var assendt af hende og Brodrene della Scala for at fange min Søn i Dit Net og saaledes lokke ham i Fordærvelsen?"

"Ja — jeg nægter det ikke."

"Dg lovede at fuldføre det?"

"Det gjorde jeg med Glæde, thi i mine Arme, ved mit Bysti troede jeg Giacomo Carrara sikker; jeg lovede det for at redde ham.

"Dg naar Du tog saa megen Andeel i ham, hvorfor opdagede Du ham det ikke strax, hvorfor drev Du det farlige Spil saa længe med ham?"

Beatrice rødmede.

"Tael! Din Taushed, Din Rødmen bliver til Anklage mod Dig!"

"Herre! Alt, som omgav mig, havde et vaagent Die med mig; det havde ikke været mig muligt paa nogen-
sommelst Maade at give Eders Søn nogen Efterretning,"
svarede Pigen stammende.

"Men da han var første Gang hos Dig, Din Moder havde forladt Eder, og der var tilstrækkelig Leilighed til at aabenbare ham Alt, hvorfor gjorde Du det da ikke?"

"Naadige Herre!" sagde hun med en Art Hestighed

og laa Haanden paa Hjertet, jeg vilde vinde hans Hjerte ved Kjærlighed ikke ved Taknemmelighed. Spillet var for lokkende, for sødt — jeg vilde ikke fordærve mig det; jeg havde Uret.”

”Kjendte Du forhen Pater Stefano?”

”Nei Herre.”

”Hvor ofte var han hos Dig?”

”To Gange.”

”Traadte Du i nogensomhelst Forbindelse med ham?”

”Nei, thi jeg holdt ham for Giacomos Fjende.”

”Og er Du endnu af samme Mening?”

”Ja Herre, jeg troer han er i Republikens Tjeneste og har forraadt Eder. Han var underrettet om Alt, vidste hvorfor jeg var i Villaen, kjendte Brødrene della Scalas Hensigt og tilbød mig en gylden Kjæde i Republikens Navn.”

”Som Du modtog?”

”Jeg viiste denne Gave tilbage med Foragt.”

”Men ikke den Kjæde som Antonio della Scala forærede Dig?” spurgte Fyrsten og hans Ansigt blev mørkt.

”Hvoraf veed I, naadige Herre, at jeg erholdt en Kjæde af ham?” sagde Pigen utvungen. ”Jeg maatte modtage den og det gjorde mig ondt, at jeg maatte det.”

”Og denne Phiole med Gift og denne Dolk?” vedblev Herr Carrara og viste hende begge Dele, som Antonio havde medbragt.

”Hvorledes kommer dette i Eders Hænder, Herre?” raabte hun levende, ”har man da frataget mig Alt, som endnu havde noget Værd for mig?”

"Værd!" afbrød Fyrsten hende.

"Ja, Herre! Denne Dolk erholdt jeg af Herr Bruno della Scala for Giacomos Bryst, Giften af min Herskerinde for ham, og begge Dele forvarede jeg for mig selv."

"For Dig?"

"Ja, min Fyrste!" sagde Pigen, hendes Dine flammende og et muntret Smil omsvævede hendes yndige Mund. "Hvem der spiller et saa farligt Spil maa være beredt paa Alt. Førend jeg skulde hensejge mine Dage i Blykamrene paa Sanct Marco, dryppede jeg heller lidt Gift i min Morgendrik; førend jeg maaskee skulde falde i en Pater Stefanos Hænder, skulde jeg hellere gjenneborre mit Bryst. For Giacomo vare disse Dødens Værktøier bestemte, og derfor ere de mig af dobbelt Værd, hvis jeg kunde bruge dem for mig selv."

"Det forekommer mig, naar jeg seer Pigen, som om en Grindring fra min Ungdom traadte for mig, som om jeg engang havde seet det yndige Ansigt!" sagde Fyrsten, vendende sig til Antonio.

"Saa vil det blive Eder let at forklare den Gaade, som bevægede mig til Deeltagelse for Pigen," svarede den Gamle.

"Jeg grubler og grubler," sagde Fyrsten hen for sig, "og min Grindring vil ikke komme mig til Hjælp."

"Tænk paa Mailand og paa Baabensmedens Datter."

Bed disse Ord før Fyrsten forstrækket sammen, hans Ansigt blev mørkt, han afbrød hurtigt Samtalen, og

skred nogle Gange op og ned i Bærelset, som han pleiede at gjøre, naar noget bevægede ham heftigt.

"Beatrice!" befalede han derpaa pludseligt, "følg mig! — "Jeg vil være alene med hende!" sagde han til sin Søn, idet han gik bort. Pigen kastede et spørgende Blik paa Antonio og fulgte, som det syntes, mod sin Willie; Francesco og Antonio saae forundrede derpaa, Fyrstens Dpførsel var dem gaadefuld.

4.

En Time var vel henrunden, førend Fyrsten traadte ind. "Antonio!" sagde han, og syntes at være meget bevæget, "J rider strax tilbage til Verona, hundrede Landsenerer skal under Capitain Benedetto ledsage Eder, de maae blive hos Giacomo, thi jeg troer, at han nu behøver dem mere end vi. Venetianerne forstærke sig i Vincenza, de drage en Hær sammen ved Polefina under Malatesta, og alt synes at forkynde Fjendtlighedernes nære Udbrud. Vær paa Eders Post. Gils min Søn fra mig og sig ham, at jeg snart vil besøge ham i Verona, og reis nu med Gud."

"Og Beatrice?" spurgte Antonio.

"Hun bliver her."

"Og hendes Lod, naadige Herre?"

"Overlad det til mig —"

"Åh, vidste J, hvorfor Pigen er mig saa dyrebar!" sagde den gamle Mand bevæget.

"Jeg veed det, Antonio!" svarede Fyrsten, "drag derfor bort i Fred, og vær ikke bekymret for Plgen."

"Dor jeg ikke endnu engang see hende, sige hende mit Levvel?" bad Antonio.

Fyrsten betænkte sig et Dieblis, derpaa sagde han, endskjondt det syntes ham ukjært: "Gaa i min Skriverstue, der vil I finde hende."

"Hvad bevæger Dig saa mægtigt, Du gamle knuste Hjerte?" brummede Antonio hen for sig, da han var gaaet over det lille Galleri, og stod for Skriverstuens Dor. "Hvorfor banker Du saa høit? Hvad er det da videre? Hun er hendes Datters Barn, og hvad kan hiin Beatrice, som saa skjændigt bedrog mig, vel endnu være mig?"

Forstemt ved disse Tanker, traadte han mere mismodig end venlig ind i Værelset. Han fandt Beatrice grublende og betragtede et lille Oliemalerie, som han ofte havde seet hos Fyrsten; da han traadte ind, sprang hun op, faldt ham lidenskabelig om Halsen og græd bitterligt.

"Hvad feiler Eder, Beatrice?" spurgte han forkrækket.

"I gaaer tilbage til Verona, og jeg bliver her," svarede hun bedrøvet.

"Fyrsten af Padua er en ædel Mand, frygt intet!" sagde Antonio for at berolige hende.

"Jeg frygte?" raabte hun bittert smilende og Taaerne syntes hentørrede. "Den der har tabt Haabet frygter intet, thi den har intet at tabe. Dengang Venetianerinden af Medlidenhed udred mig af Glendigheden, stod

jeg som en fattig, hjælpeløs Forældreløs i den lille Gade i Brescia, og vidste ikke hvormed jeg skulde stille min Hunger, og alligevel var jeg dengang riig mod nu. Nu, gamle Mand! sagde hun, og hendes Dine flammede, hendes Læber bævede, "nu er jeg fattigere end en Betlerske; thi det Eneste, som jeg endnu kunde kalde mit, er mig ogsaa berøvet! Jeg er elendig, redningsløs fortabt!"

"Beatrice, hvad er der skeet!" raabte Antonio, anende det Frygteligste.

"Vil I vide, hvad der er skeet? Spørg Rosen, naar den knækket af Stormen ligger paa den fugtige Jord, hvad der er skeet. Det er forbi med mig — vil den sige Eder — jeg maa visne og forgaae. Den Solstraale, som engang opvarmede og udfoldede mig, gav mig Farve og Liv, vil ogsaa sugе den sidste Livedraabe af mig, jeg maa visne og forgaa."

"Dael tydeligere, Beatrice, jeg beder Eder!"

"Der gives Ting i Livet," svarede hun hoitideligt, "hvorpaa der hviler en Forbandelse, naar man udtaler dem, Ting, som for mange ere søde, men for mig en bitter, giftig Frugt.

Antonio saae forskende paa hende, Fortvivlelse taledе af de ellers saa venlige Dine. Da spurgte han, for at udforske, for at ryste hendes Indre: "Hvad skal jeg sige Giacomo fra Eder?"

Bed dette Navn blegnede hun, hendes Kne vaklede, hun maatte gribe en Stol for at holde sig opreist; endelig sagde hun med frygtelig Ro: "Bring ham et evigt Levvel — en hjertelig Afskedsbilsen fra mig."

"Beatrice!" raabte den Gamle høvede.

"Ja, gamle Mand," vedblev hun med tilsyneladende Ro, "der gives Dieblikke i det menneskelige Liv, som om-
danne Alt, som med et giftigt Aandepust forpester alle
Dyser, alle Følelser, som forstyrrer Alt, hvad det bedra-
gerste Haab har opbygget. — Da I i Vaabensmedens
Stue erfarede, at Beatrice, min Bedstemoder, var i Jo-
han Galeozzos Slot, ikke sandt, da stjal dette Dieblik
al Salighed af Eders Bryst, tog alle Forhaabninger paa
sine mørke Vinger, og fra den Tid af saae I ikke Eders
tabte Paradiis igjen? — Saaledes er det gaaet mig. —
Mit Hjerte er knust, mit Hjerte er lukket for Giacomos
Kjærlighed, jeg tør ikke engang tænke elskende paa ham
uden at rødme, maa gruende fare tilbage af hans Arme
naar han med Feberflamme vil trykke mig til sit Bryst. Og
saaledes er mit Livs Drøm borte, mit Paradiis er ødes-
lagt, og jeg gjort elendig, frygtelig elendig for dette Liv."

"Hvoraf veed Du, ulykkelige, at Du ved Din Bed-
stemoder staaer mig saa nær?" spurgte Antonio.

"Jeg veed det, lad det tilfredsstillende Eder."

"Og kan Du, tør Du ikke sige mig, hvad der er
mødt Dig?"

"Nei, Herre! Spørg mig ikke videre; jeg kan, jeg
tør ikke betro Eder, hvad der gjør mig saa ulykkelig. Lev
vel, hils Giacomo fra mig. Jeg vil slutte ham og Eder
i min Bøn, og Himmelen hører jo ofte den Ulykkeliges
Bøn!" Hun traadte hen til ham og kysede vort hans
Haand.

"Hvad der end er mødt Dig, saa friskjender nu mit

Hjerte Dig for al Synd!" sagde han dybt rystet, sluttede hende derpaa nok engang i sine Arme og forlod hende.

Da han tog Afsked fra Fyrsten gav denne ham en Skrivelse med til sin Søn og den Advarsel, at holde Veroneserne strængt i Tømme og sende Speidere til Vicenza, for hurtigt at blive underrettet om Alt, hvad der forefaldt.

Med dybt bedrøvet Sind reed den Gamle i Spidsen for sine Landsfæller til Verona. Hvad der var mødt ham i disse tre Dage holdt han næsten for utroligt, og dog var det virkelig skeet. At hans Mistanke havde været ugrundet, at Beatrice med fuld Kjærlighed hang ved Giacomo var han nu overbevist om, og saameget mere smerteligt var det ham at maatte anklage sig selv for at han ved sin overlede Handling og ved at have bragt hende til Padua, havde gjort hende ulykkelig. Tænkte han paa at det som han troede i Verona var skeet i Padua, saa løb det iiskoldt ned ad den gamle Mand og hans Livsmod var borte. Naar han tænkte paa at han paa sine gamle Dage havde handlet saa uoverlagt og for en blot Mistanke skilt Pigen fra sin Elskede, saa plagede de bitterste Bebrejdelser ham. — Men gik han dybere i sit Hjerte, saa havde just denne Adskillelse været Hovedbevæggrunden til hans Handling. Ikke alene for at redde Pigen fra Fordærvelse, thi det troede han var for sildigt, nei, ogsaa en dunkel Følelse — hun var i Alt hans Beatrice saa lig — en Følelse, som vilde gjøre ham utilfreds med enhver Tilbøielighed for Pigen, maatte han tilskrive, at han havde forsøgt at stille hende fra Giacomo, og for jo

større Daarskab han holdt denne Følelse, som han ikke vilde kalde Misundelse eller Skinsuge, desto dybere følte han sin Uret, følte han, at en befindig Mand, en Olding, skulde have handlet med mere Rolighed og Overlæg.

Da Vindebroen ved Sanct Felice faldt ned for ham, Trompeterne bag ham skingrede, og han med sine Landsenerer reed gjennem den dunkle Port, den samme, gjennem hvilken han voldsomt havde ført Beatrice sin Fordærvelse imøde, ydmygede den Tanke ham, hvilket elendigt Værktøj dog Menneſket var i Skjæbnens Haand. Havde han ikke villet redde Beatrice? — og hans mørke Skjæbne styrede alligevel hans Handling til hendes Fordærvelse.

Antonio maatte vel næsten vente en heel Time før end Giacomo lod ham komme for sig. Denne var ved Lyden af Trompeterne traadt til Vinduet, havde seet Antonio, og omendſkjøndt han i en rolig Time havde lovet sig at høre ham rolig og ikke forbittret modtage sin prøvede, gamle Ven, hvem sikkerlig kun en god Hensigt havde formaaet til at bedrøve ham saa meget, følte han sig dog ved Synet af ham, og da han saa ham vende tilbage uden Beatrice, saa heftigt rystet, at han først maatte søge Fatning, før end han med Rolighed og Holdning kunde tale med ham.

Antonio havde i den Tid han ventede følt en plagende Uro; han følte sig skyldig og denne Følelse nedtrykkede ham. Men den Tanke, at han havde handlet i en god Hensigt holdt ham igjen opreist og han traadte træstigt ind til Carrara. Denne modtog ham alvorlig og kold, besvarede neppe ved et stumt Nis med Hovedet An-

tonios Hilsen, der, uden at sige et Ord, overleverede ham hans Faders Skrivelse. Giacomo brød den, læste den, og saae under Læsningen ofte forskende paa Antonio, som takkefuld havde heftet Dinene paa Beatrices Billede "Besynnderligt — gaadefuldt!" vare de Ord, som undslap Carrara under Læsningen. Endelig traadte han med Brevet i Haanden hen til Antonio. "Hvad er der blevet af Beatrice?" spurgte han i en ublid Tone.

"Taler Eders ædle Faders Brev ikke om hende?" svarede Antonio.

"Min Fader behager at tale i Gaader, som jeg ikke er i Humeur til at opløse," vedblev Giacomo. "Han tilskriver mig," sagde han bittert smilende, "at jeg skulde takke Eder særdeles, istedet for at vredes paa Eder; af hvad Grund og hvorfor siger han ikke, og ved Gud og Sanct Franzesco, jeg kan ikke gjætte, hvorfor jeg skulde takke Eder."

"Jeg ikke heller!" sagde Antonio tørt.

"Hvor er Beatrice?" spurgte Carrara heftigt.

"Saa vidt jeg veed ved Fyrsten af Paduas Hof."

"Og under hvilke Forhold?"

"Det kan jeg ikke sige Eder, naadige Herre."

"Fri eller en Fange?"

"Jeg forlod hende i Fyrstens Skriverstue, altsaa formodentlig fri."

"Og bringer I mig intet fra hende?" spurgte Giacomo, heftigt opvakt ved Antonios Kulde som han udlagde ganske falsk.

"Jeg bringer Eder kun lidet glædeligt!" svarede den

Gamle og hans Ansigt flammede. "J ved, at ingen lykkelig Stjerne skinnede over min Fødsel, jeg er almindelig et Ulykkesbud."

"Nu, saa tael, men hurtigt. — Saa skrig dog, gamle Ravn!" raabte Giacomo i sin Hestighed, da Antonio endnu taug.

"Det Sprog har jeg aldrig før hørt af Eder og heller aldrig fortjent af Eder!" sagde den Gamle fornærmet og vedblev at tie.

"Tael, Antonio! jeg beder Eder!" bad Giacomo, og rakte ham Haanden til Forsoning.

"Jeg skal bringe Eder et evigt Levvel, en Afseeshilsen fra Beatrice," sagde den Gamle nu, og en Taare trængte sig i hans Dine, da han saa Giacomo, som truffet af Lynilden, staae næsten livløs for sig.

"Kom til Eder selv, Herre!" sagde Antonio, for at berolige ham. "Tilluk Eders Hjerter for Lidenstaben. Vren falder, Vaabnene blinke, Trompeterne vil lyde, sving Eder paa Eders vrinskende Stridshest og tilkæmp Eder Laurbær, istedet for at søge Myrthen i Tornebuskene."

"Hun siger mig et evigt Levvel, sender mig sin Afseeshilsen!" raabte Giacomo smerteligt, og Raseniet kæmpede med Veemoden om Herredømmet i hans Sind. Endelig udbrod den tilbageholdte Smerte i heftige Ord: "Hvem har revet Pigen fra mit Hjerter?" raabte han.

"Jeg, Herre!" afbrød Antonio ham roligt, "jeg troede det var til hendes, til Eders Held, og jeg fortsnede Mennesket feilede."

"J har revet hende af mine Arme, ikke af mit Hjerte, Antonio!" sagde Carrara, beroliget ved den Gamles Selvanklage. "J havde ikke kunnet berøbe mig saa meget, thi J saae mig hellere hænge ved Pigens barnlig fromme Hjerte, end i Armene paa enhver anden Kvinde. Nei, J har ikke vendt hendes Hjerte fra mig; hvem var det, der kunde krænke mig saa dybt, saa frygteligt?"

"Fyrsten af Padua, Eders Fader. Mere kan jeg ikke sige Eder, thi — jeg veed ikke mere selv," svarede Antonio. "Spørg mig ikke, hvorledes og hvorfor, jeg kan ikke svare Eder noget, jeg maa tie. — Tillad, at jeg bortfierner mig," vedblev han efter et Dieblis, "mit færelselige Legeme, endnu mere mit syge Sind, behøver Rolighed."

Carrara, med Diet rettet paa Beatrices Billede, syntes ikke at høre ham, hans Aand var kun hos hende, da sneeg Antonio, som frygtede flere Spørgemaal, sig sagte bort og lod Carrara være alene.

5.

Antonio fandt meget i Verona forandret; Gemytterne vare i Bevægelse og Tilhængere af de forrige Herrer søgte at nære denne Stemning. Der blev daglig grebet fordægtige Fremmede, Flere, som under Pinebænkens Smærter havde bekjendt, at de vare affendte fra Benedig, for at ophidse Folket i Verona mod Familien Carrara, vare allerede henrettede, og trods Giacomos Mildhed maatte han dog lade mangan Borger fæste i Fængsel

som alt for heit og heftigt havde udtalt sit Had mod Fyrsten af Padua.

Sos Enken Peralta var Forsamlingsstedet for alle Familien della Scalas Tilhængere, nu vel egentlig det venetianske Parties Tilhængere; hende var det ligemeget, for hvem de handlede, naar de kun handlede til Giacomo's Fordærvelse. Den frænkede Kjærlighed, maaskee endnu mere den frænkede Stolthed, havde ganske udartet hendes ellers saa ædle Hjerter. Saa kold, saa betænkksom hun havde været, førend Lidenskabten til Giacomo greb hende, saa hedt, saa fyrigt hendes Hjerter havde banket i hans Arme, saa voldsomt, saa vildt slog det nu, og drev hende til blodig Hævn. Underrettet ved sine Speidere om Alt hvad der foregik i Sanct Felice, var Beatrices voldsomme Bortførsel ikke blevet hende ubekjendt, og dette var hendes første Triumph; men endnu var hun ikke tilfredsstillet, ikke alene Forræderens Hjerter skulde frænktes, men hans Vre, hans Skjæbne, hans hele Huus skulde gaa under, og derfor havde hun allerede paa hiin Dag, da hun havde knælet for Mastinos Billedstøtte, søgt at drage Folkets Vne paa sig og overbevise det om, at hun havde sønderrevet ethvert Baand med Carrara. Nu forødte hun sine Skatte for at ophidse Folket og bevæbne det mod Soldaterne.

Men hendes Bestræbelser vare forgjæves, hendes Penge unyttigt forødte. Borgerne, for svage til at sætte sig op imod den stærke Besætning, deelte vel Hadet mod Familien Carrara, omendskjøndt de elskede Giacomo personlig for hans Gævmildhed og Medlidenhed, men de

frøgtede ogsaa Sanct Markus's Nag. Vel opflammedes de af Kjærlighed til deres gamle Herrer og ønskede at hævne deres Død, men denne Hengivenhed var ikke saa stærk, drev dem ikke saa uophørligt, som Følelsen af krænkethed, krænkethed Stoltthed, til, liig Constance at vove det Yderste.

Giacomo, underrettet om alt, hvad Constance foretog sig imod ham, havde overvundet sig selv til at skrive hende til og bede hende, ikke at tvinge ham til at bruge saa haarde Forholdsregler mod hende. Hun havde ikke engang værdiget dette Brev et Svar, og intet forandret i sin Opførsel. Nu forsøgte Giacomo det Sidste; han sendte Antonio til hende, for at advare hende. Hun modtog ham stolt, nægtede ikke at hun dybt havde følt ved Brødrene della Scalas Død, og havde hun været Mand havde hun intet Dieblisk taget i Betænkning at hævne dem, og vilde desuden med en Art af Haan tilbagegive Antonios Advarsel. — Men denne elskede hende for lidet, til at taale alt dette usiraffet, sagde hende reent ud, at han vel vidste, at ikke Brødrene della Scalas Død, men Beatrices Liv var Morsagen, der forlede hende til saa uoverslagte Handlinger, til Hævn, og kun lidet stiftet til at forsones et fornærmet Fruentimmers opvakte Sind, opflammede han ved mangen et bittert Ord hendes Hævn endnu mere.

En Eftermiddag, da Antonio just befandt sig hos Giacomo, og taledes med ham om Gæt og Andet, thi Giacomo havde allerede for længe siden tilgivet den Gamle, forstyrredes deres Samtale af raske Hovslag; An-

tonio saae ned i Slotsgaarden og studsede ikke lidet, da han saae Fyrsten af Padua ride ind med et anseeligt Følge. Dette overraskede ligeledes Giacomo, han anede intet glædeligt, men ilede dog hurtigt sin Fader imøde. Denne hilsende ham venligt, syntes at være munter, og erkyndigede sig allerede da de gik op om dette og hiint, angaaende Krigsfolkets Tilstand. Da de traadte ind i Værelset, hvorhen ingen af Følget, men kun Antonio turde ledsage dem, omarmede han endnu engang Sønnen, og viste saa ufordulgt Glæde ved at see ham frisk og vel at denne troede at kunne berolige sig og fattede det Haab, at Uveiret i det mindste ikke vilde træffe ham. Men pludselig, da Fyrstens Blik faldt paa Beatrices Billede blev han alvorlig og ordknapp, kun lidt efter lidt opfattede han den afbrudte Traad og begyndte derefter at nærme sig til Niemedet for hans Komme.

"Krigen med Venedig er nu uundgaaelig!" begyndte han. "Hidtil holdt saavel Republiken som jeg inde med Fjendtlighederne, men blot for at forstærke Hæren. Saa længe Gonzaga holder Vaabenstilstanden, og Æste bliver min Forbundne, saalænge Hæren er tro og mine Sønner staae ved min Side, saalænge frygter jeg ikke, omendstjændt jeg føler at vi, uden Understøttelse fra Florenz eller et lykkeligt Tilfælde, spille et farligt Spil."

"Det veed den retfærdige Gud!" afbrød Antonio ham.

"Gamle!" sagde Fyrsten, "i vore Aar see vi Fremtiden stedse mørkere, omendstjændt den dog ikke mere er

fiern fra os, thi vor Løbebane er jo desuden snart endt. Derfor skal den Gamle ikke tabe Modet, han tilføjer jo saa lidet, med et Spand skrøbeligt Liv er jo Alt afgjort. Altsaa, min gode Antonio, lad ikke Modet synke. Jeg seer godt Eders Blik som træffer min Søn, jeg føler, hvad det vil sige; her gjælder det ikke at tabe et Slot, et Slag, her gjælder det en ædel Familie, som maaskee gaaer sin Undergang imøde, her gjælder det fire haabefulde Sønner! — Og som Gud vil, han vil beskytte os. — Men nu om det som angaaer Verona. Jeg har opfanget Breve fra Forræderen Stefano til Enken Peralta, de vise tydeligt at de smedde fordærvelige Planer for Venedig mod os. Hun maa blive et advarende Exempel for det oprørske Folk. Lad hende derfor strax tages til Fange og føres herhen!

"Jeg, min Fader?" spurgte Giacomo forundret.

"Du befaler i mit Navn i Verona," svarede Fyrsten alvorligt, "derfor tilkommer det Dig at lade udføre, hvad jeg befaler. Jeg kjenner det Forhold hvori Du har staaet til Enken Peralta," vedblev han, da Giacomo endnu syntes at dvæle, "jeg veed, at dette Forhold, som en anden Daarskab adskildte, er Grunden til hendes Had mod os, men bryd Dig ikke om det, tænk ikke paa den gamle Kjærlighed, tænk kun paa hendes nuværende Had. Send Antonio; Dvindehaderen er bedst stikket til saadanne Forretninger."

"Og hvorhen skal jeg føre Enken?" spurgte Antonio, efterat Giacomo havde givet ham dette Svær.

"Til Sanct Felice!" svarede Fyrsten.

"Naadige Herre, betænk, hertil!" vovede den Gamle at indvende.

"Ja hertil, Antonio! Er hendes Had saa fast indgroet, at ikke den gamle Kjærlighed igjen vaagner i hans Nærhed, saa vil formodentlig min Søn ikke mere for nogle faa Hyrdetimers Skyld behandle en Kvinde med taabelig Mildhed, som hidtil. Vaagner den gamle Kjærlighed i hendes Bryst, kaster hun igjen sit Næt over den evig Ustadiqe, desto bedre, saa har hun selv ounviklet sig og hun bliver igjen en af Bore."

"Min Søn," faldt Fyrsten ham smilende i Talen, "jeg kjender Dit Hjerte og tillige Mændenes Hjerte."

"Mit Hjerte," begyndte Giacomo nok engang.

"Er en ubestandig Ting med Sommerfuglevinger," afbrød Fyrsten ham, "blødt som Vok, men dog, Gud være lovet, fast som Ertz i Slaget. — Men, Giacomo, tænk ikke mere paa det der, "han viste paa Beatrices Billede, "hun er uigjengivelig tabt for Din Lidenkab. Hun staaer nu under min Beskyttelse," sagde han skarpt, "og nu ikke et Ord mere om hende," tilføiede han alvorligt, derpaa gav han endnu Antonio nogle Befalinger angaaende Constances Fængsel, og begav sig i de for ham bestemte Gemakker.

6.

"Antonio!" sagde Carrara, og saae efter sin Fader med Forfærdelse, "jeg forstaaer mig slet ikke paa Fyrsten

af Padua. Ellers var han saa streng mod mig i Henseende til Fruentimmer, og nu! —" Begriber I hvad han vil?"

"Jeg troer at gennemskue ham," svarede Antonio, pegende paa Beatrices Billede. "Han vil drage Eder fra denne, og tillige vinde Constance for sit Maal."

"Deri tager min Fader feil i mig," sagde Giacomo fornærmet. "Hun har sendt mig sin Afskedshilsen, har bundet mine Binger, mit Hjerte hænger endog haabeløs ved hende, og hvorfor skulde jeg tabe Haabet —"

"Haab ikke mere af hende," afbrød Antonio ham.

"Nu vel!" tog Giacomo igjen Ordet, "jeg lovede Eder ganske at hellige mig min Pligt, og derfor vil jeg paagynde mit Hjerte Taushed. Gaa til Constance, men tag tilstræffelig Bedækning med, hun var istand til, efter hvad hun har gjort for saa Dage siden, at bede Folk paa Gaden om Hjælp, og de vilde, troer jeg næsten, ile til hendes Befrielse. Jeg beder Eder ogsaa at behandle hende skaansomt, jeg er hende Skaansel skyldig, og det er mig en plagende Tanke at see den Qvinde, ved hvem jeg engang hang med lidenskabelig Hefstighed, fangen i mit Slot. — Siig hende, at det ikke skal mangle hende paa nogen Bequemmelighed, hun maa medbringe en Pige og Alt hvad hun ønsker. Vær ikke haard imod hende, jeg beder Eder derom."

Antonio lovede det, gjorde de nødvendige Anstalter til at udføre den ham saa ubehagelige Forretning og begav sig derpaa til Constance. Da han uanmeldt og uden al Fedsagelse traadte ind til hende fandt han en Mængde

anseelige Veronesere forsamlede. Den snu Gamle kastede et raast Blik omkring i Kredsen, for at see hvem der var tilstede; derpaa bukkede han sig for Constance, og bad hende om et Diebligs Samtale i Gencium, da han havde et Grinde for Fyrsten af Padua at udrette hos hende."

"Er det ingen Hemmelighed," tog Enken Ordet, neppe besparende Antonios Hilsen, "saa kan I i mine Benneres Nærberørelse lade mig vide hvad Fyrsten begjærer af mig."

"En Hemmelighed er det ikke," svarede Antonio, "thi om en Time veed hele Verona det. Det er blot Fyrstens Ønske at I for Fremtiden boer paa Sanct Felice og nu følger med mig derhen."

Dette overraskede Constance. "Med med den Gamle!" raabte nogle af de Tilstedeværende, men en indstyrtende Tjener, som med ængstelig Hast forkyndte at det hele Palads var omringet af Bevæbnede, forandrede pludselig Scenen. De Forsamlede søgte at snige sig derfra, kun Constance blev sin Charakter tro. "Jeg følger Eder ikke frivillig," sagde hun stolt, "jeg viger kun for Magten, for at Giacomo kan begynde sit Helteværk med voldsomt at slæbe en Kvinde ud af sit Pallads og lade hende føre til sig. — Gjør hvad der er Eder befalet.

Giacomo befalede mig at udføre mit Øverb med Skaansel," afbrød den Gamle hende, "han lader Eder sige, at I kan medtage alt nødvendigt til Eders Bequemmelighed og en af Eders Damer; paa Sanct Felice skal I finde alt beredt til Eders Modtagelse. Den Befaling at tage Eder til Fange gav Fyrsten, hans Fader, ikke

han; Eders Stolthed, Eders Gjenstridighed er her ikke anbragt. I kjender mig, mine Nar beskytter mig for det Indtryk, som en skøn Kvinde kan gjøre paa et mandligt Hjerte; min Charakter er ikke blød eller om, for Eder derfor i Eders Skjæbne, følg Eders Fornuft, ikke Eders Stolthed; en Portechaise staaer beredt til at modtage Eder."

Constance betænkte sig et Dieblif. "Befalingen kom altsaa ikke fra ham!" sagde hun sagte hen for sig, derpaa kaldte hun og befalede den indtrædende Tjener at kalde paa Fiorella. Pigen kom, og Antonio blev overrasket af denne yndige, neppe udfoldede Skabnings skønne Skikkelse og yndige Ansigt. "Bring Alt hvad jeg behøver til min Paaklædning og min Bequemmelighed i Drøden," befalede hun hende, "og sørg for at det strax bliver bragt til Sanct Felice, hvorhen Du følger mig."

"Jeg, Signora?" spurgte Pigen, ængsteligt betragtede Antonio.

"Ja Du, om nogle Timer venter jeg Dig der. — Kom nu, Antonio," sagde hun og kastede sin Kappe om sig, "jeg er beredt at følge Eder."

"Vil I ikke først træffe de nødvendige Anstalter til Eders Huusvæsen?" bemærkede denne.

"Lad mit Huusvæsen ikke bekymre Eder," svarede hun, og beredte sig til at forlade Værelset, Antonio bød hende sin Arm, som hun ikke modtog, hun skreed forbi de bedrøvede Tjenere, trøstede dem, gav sin Huushovmester endnu nogle Befalinger, og tog Plads i Portechaisen uden at sige et Ord mere. Paa hele Veien var

hun stille og talede slet ikke til Folket, og da Forhængen i Portechaisen var nedladt kjendte Ingen hende og saaledes ankom de, uden nogensomhelst Modstand fra Folkets Side, som neppe anede at Signora Peralta sad i Portechaisen, til Sanct Felice.

Da Portechaisen holdt ved den indre Slotåpport blev Constance ikke lidet overrasket ved at finde Giacomo der, som hilsede hende høfligt og sagde: "At han var her paa sin Faders Befaling, for at ledsage hende."

"Alt skeer, som det synes, paa Fyrsten af Paduas Befaling," svarede hun med Bitterhed, og modtog uden videre Armen, som han bød hende.

"Nun ved Eder, Signora, blev jeg mod min Villie tvungen til at gjøre dette haarde Skridt. Tilregn Eder selv den Synd, som min Fader maatte begaa."

Constance svarede intet herpaa, fulgte Giacomo og traadte ind i Fyrstens Gemak. Denne modtog hende med den Agtelse, som han skyldte hendes Stand, gav sin Søn et Bink at bortfferne sig, og bød Enken Peralta en Stol.

"Signora," sagde han til hende, "det var overflødigt at sige Eder hvorfor I blev fængslet.

"Jeg veed det," svarede hun roligt, "var jeg Fyrste af Padua saa vilde jeg gjøre det samme; men jeg er ogsaa lige saa fuldt overbevist om, at hvis I havde været Constance Peralta, saa havde I handlet ligesaa adan.

"Jeg troer det neppe," svarede Fyrsten smilende, "jeg havde havt formegen sand Stolthed, til ikke at kunne fornægte min Charakter for en Ultro. Var det Hengivens-

hed for Eders forevige Herrer, som lod Eder handle saa uoverlagt, saa vilde jeg vel ligeledes have ladet Eder fængsle, men agte Eder; men saaledes er det kun smaalig Hævn over et for tidligt afbrudt Kjærlighedsæventyr som forlede Eder til saadanne taabelige Skridt.

"Fyrste af Padua, hvem giver Eder Ret til saa dybt, saa skjærende at saare mit Hjerte? Hører det ogsaa for Eders Domstol?" sagde Constance, og hendes Stoltshed var endnu ikke bøiet.

"Jeg troer det, Signora; og den Ret gav I mig selv, da I blandede Eders Hjerte i Venedigs Politik, selgelig i mine Anliggender. Læs disse opsnappede Breve og I vil let kunne overbevise Eder om at blot min Sønns Forbøn afholder mig fra, at behandle Eder med Mildhed. I har forbrudt Livet."

"Efter hvilken Ret?" spurgte Constance koldt.

"Efter Selvopholdelsens Ret, Signora. I gjør Eder Umage for at undergrave min Lykke, tager Hengivenheden for to Utafnemmelige til Paaskud derved, hvilke I selv forraadte, da I laa i min Sønns Arme —"

"Tyrannen vil tillade sig Alt, men den ædle Mand vil ikke paa en saa uædel Maade saare qvindelig Følelse," afbrød hun Fyrsten med uvillie. "Udtael Dødsdommen over mig, jeg er i Eders Magt, jeg forlanger ingen Skaansel, men skaan min Vresfølelse, denne Ret kan en fangen Kvinde fordrø."

"Jeg vil ikke udgive Dødsdommen over Eder, dertil agter jeg min Sønns Bønner for meget," tog Fyrsten Ordet, "hellerikke skal I hensesørge Eders Dage i Fængsel,

eller savne Livets Bequemmeligheder paa Sanct Felice, eller undvære godt Selskab, naar I ønsker det. Men tilgiv mig, at jeg trods Eders Advarsel, endnu engang maa berøre en mislydende Stræng. Min Beatrice, som mod sin Villie har bedrovet Eder, vil ikke mere træde Eder iveien, hun er tabt for Giacomo."

"Jeg har intet Samqvem med denne Pige," svarede hun med Hefstighed, "traf jeg hende paa min Vej, saa vilde jeg sondertræde hende som en Drm."

"Jeg kunde næsten svare Eder, men øv Eder imidlertid i Eders Fængsel, paa de Drme, som der vil omgive Eder!" sagde Fyrsten, hvem denne kjække Uttring næsten havde bragt i Vrede. "Signora," vedblev han, "Eders Stoltthed passer sig ikke til den Stilling hvori I befinder Eder. Det er ikke alene Døden, som I har at frygte for, men ogsaa Skammen. Oprør mig ikke for meget, jeg har meent det godt med Eder, for ikke at ville gjengjælde Dndt med Dndt; men da I er traadt ud af Livindelighedens Skranke, og kun har overladt Eder til Hævnfølelsen, saa kunde jeg næsten blive fristet til at ydmyge denne Stoltthed, som begynder at blive mig besværlig. Men jeg haaber at I gaaer i Eder selv og befinder Eder paa noget Bedre, jeg vil give Eder Tid dertil."

Med disse Ord stod han op, gjorde et let Bukt og forlod hende. Men alene var hun ikke længe, thi Giacomo traadte ind.

"Jeg kommer —" begyndte han.

"Sandsynlig ogsaa nu paa Eders Faders Befaling."

"Gjættet, Signora;" svarede han, fornærmet ved denne

folde Haan. "Jeg kommer paa min Faders Befaling, og som dette Slots Herre, for at føre Eder til Eders ny Bolig. I vil komme til at savne Eders prægtige Gemakker, vel endnu mere Eders Omgivelser, men jeg har gjort hvad jeg formaaede, for at gjøre Eder Opholdet behagelig og vil stedsse gjøre det med Glæde."

"Jeg takker Eder, Herre!" svarede hun koldt. "Jeg er fangen, er i Eders Magt, og maa taale Alt hvad I beslutter over mig. Kom, jeg følger Eder!"

Han bød hende sin Arm og førte hende i det for hende bestemte Gemak. — Hun kastede et raskt Blik omkring, traadte derpaa til Vinduet, som vendte ud til den lille, indre Slotsgaard, og vendte sig hurtigt og uwilligt igjen bort formedelsf den indskrænkede udsigt. Derpaa gik hun i sit Sovestue, syntes at betragte dette noie, og da hun var vendt tilbage til sit Dagligværelse, kaldte hun, uden at agte paa Giacomo Carrara, paa sin Pige Fiorella. Pigen traadte ind, Constance spurgte efter meget, og syntes med Willie at ville forlænge Samtalen, men Giacomos alvorlige: "Bortfjern Eder!" hvormed han befalede Pigen at gaa, lod hende igjen være alene med ham.

"Signora!" sagde han nu, og Mildhed og Hjertensgodhed, Hovedtrækkene i hans Character, udtalede sig ogsaa nu i hans Stemme, "vort gjensidige Forhold har dannet sig saa besynderligt, at jeg i Sandhed staaer forlegen for Eder. I sagde, da jeg sidstegang var paa Eders Villa, at kun Venstreb eller Had for Fremtiden kunde være imellem os; I har valgt Hadet, lad saa mig have Ven-

skabet. Det var mig desuden umuligt at være Eders Fiende, og derfor beder jeg Eder, forglem hvad jeg engang var, tænk ikke mere paa min Uret, som jeg aabent bekjender Eder. Forglem det Forbigangne!"

"Kan I det?" afbrød hun ham rask, "kan I forglemme hine Dage? — Jeg kan det ikke! ligesom den af Paradiset udstødte, seer jeg efter hiint Eden, hvoraf I udstødte mig, og ligesom hiin Slange forbandede, saaledes forbander jeg Eder!"

"Det er bittert!" sagde Carrara.

"Ikke halv saa bittert som den Smerte jeg har følt, svarede hun med tilsyneladende Rolighed, "Gud være lovet! Havnfølelsen har udslukket den fortærende Flamme, Zismark omgiver nu det udbændte Krater, og jeg er igjen vel."

"Altsaa ingen Forsoning?"

"Ingen, ingen! ikke engang i hiin Verden!" sagde hun mørk. "Dog nei," vedblev hun, efterat hun længe og alvorlig havde betragtet ham, "jeg vil forsøge om det er mig muligt, vil vaagende og drømmende tænke mig Eders Træk, Eders blide Smil, det Træk om Eders Mund, som engang forekom mig saa yndigt, vil tilbagekalde mig alle søde Timer, ethvert Kjærlighedsord; vil, naar I er hos mig, see i Eders fromme Dine, vil stifte mig, hænge ved dette Blik, som i Salighedens Tid; jeg vil gjentage enhver Ord, som I svor mig, og igjen glæde mig ved Synet af Eder. Men det hjælper mig ikke." sagde hun bittert, "enhver Draabe Salighed af det Genrundne bliver mig til Gift, med enhver Omarmelse som jeg erindrer

mig, trykker jeg en Slange til mit Bryst, med ethvert glødende Kys, som jeg endnu føler paa mine Læber, gennemflammer Hævnens mig. Nei, nei, det er umuligt! mit Hjerte er knust, det kan ikke mere slaae i Kjærlighed, — jeg er viet de mørke Magter! — Lev vel!" sagde hun derpaa, kastede et Blik, som udtrykkede alle Videnskaber, paa Giacomo og gik i sit Sovestue.

7.

Den følgende Dag lod Fyrsten af Padua Folket i Verona forsamle paa Torvet, hvor han indfandt sig med Giacomo og en stærk Bedækning; alle Forholdsregler vare truffene for at holde Folket i Løkke, Besætningen stod under Vaaben, og saaledes troede han at være tilstrækkelig sikret, for at sætte sin Hensigt igjennem.

Han besteg en dertil indrettet Stillsad og talte til Folket, forelagde dem Beviser for Brodrene della Scalas Forræderi, skildrede deres utaknemmelighed mod ham med de sorteste Farver, og viste dem den Udsigt for Fremtiden, enten at staae under hans eller Venetianernes Herredomme. Lillige skildrede han for Folket, og han talte Sandhed, hvor lykkelig Padua befandt sig under hans Herredomme, hvor tro han havde ladet Staden beholde sine gamle Rettigheder, omendskjøndt han med Magt igjen havde maattet bringe dem under sit Herredomme, og hvor tyrannisk Signoriets Herredomme i Venedig var. Han lovede Staden Verona sine gamle Rettigheder, at lade sin Søn Giacomo blive der som Statholder og forlangte

kun at de skulde erkjende ham som deres Herre og yde ham deres Trofskabs Eed.

Borgerne vare overraskede ved denne Tale, ingen havde nu ventet dette afgjørende Skridt. Ved Enken Peraltas Fængsling vare Anførererne for Partiet della Scala satte i Frygt, de, som vare forsamlede hos hende i Gaar havde, saasnart udgangene igjen vare fri, af Frygt for at maatte dele hendes Skjæbne, begivet sig ud af Staden, og saaledes stod Folket uden Anførere. De saa iblandt dem, som vare Carrara hengivne og maaskee ogsaa bestukne til dette Maal tilkjendegave høit Fyrstens Tale deres Bifald. "Francesco, Fyrste af Padua leve!" lod det fra alle Sider; de overraskede Borgere, som manglede en Anfører, en Taler, og som Venetianernes Nag forekom endnu haardere end Paduas, stemmede til Deels i med; Eeden blev, endstjondt trungen, afslagt, og Paduas Fane flagrede ikke alene paa Sanct Felice, men ogsaa paa alle Taarne i Staden.

Efterat Fyrsten havde truffet allehaande Anstalter og givet sin Søn mange vise Raad, forlod han den følgende Dag Verona og vendte tilbage til Padua.

Kort før sin Afreise havde han endnu engang omtalt Beatrice til Giacomo og opfordret ham til at opgive hans taabelige Tilbøielighed til denne Pige og denne sandseelige Ruus. "Tro mine Ord, tro min Eed, Giacomo, sagde han, "Beatrice er for steds tabt for Dig, hun kan aldrig mere blive for Dig, hvad hun forhen var. Ingen Magt paa Jorden kan gjøre det usæet, som er sæet. Følg nu alene Grens Kald, vend tilbage i Din

Constances Arme, hvis det behager Dig, deslige Eventyr ere mig ligegyldige, men hæng ikke Dit Hjerte med Lidenskab ved et Kjen, som listig og falsk kan drage Dig fra Din Pligt og lokke Dig i Fordærvelse."

Denne Formaning gjorde kun lidet Indtryk paa Giacomo. Han havde vel allerede forlænge siden fattet det faste Forsæt, kun at leve for sit Huses Ære og Belskær, men at opgive Beatrices Besiddelse, forglemme hende, dertil kunde ingen Magt paa Jorden bevæge ham. Hvad han følte for Beatrice troede han endnu aldrig at have følt for nogen Kvinde, endnu aldrig hang hans Hjerte med en saadan Bestandighed ved en Pige, som, omendstjondt bortffjernet fra ham, dog stod Nat og Dag for ham. Antonio var den eneste, som han undertiden aabnede sit Hjerte for, og denne, saa inderlig Deel han endog tog i Pigen, bekjæmpede dog med alle de Vaaben der stode i hans Magt, denne taabelige Tilboielighed, som han kaldte den, og antydede endog nogle Gange sin Mistanke til Beatrices nuværende Forhold; men Intet hjalp. Giacomo forstod ikke hvad Antonio vilde sige dermed; med Blikket hæftet paa Beatrices Billede sugede han stedse ny Gist af Grindringen, og den bortffjernede Pige øvede maaskee mere Magt over ham, end om hun havde været nærværende.

Endnu samme Dag efter hans Faders Afreise troede Giacomo at Anstændigheden bød ham at aflægge et Besøg hos Constance. Han gik til hende, fandt Fiorella med Ruthen i Armen i Forværelset og erfarede af hende at hans Herskerinde var upasselig og allerede havde begi-

vet sig til Ro. Pigen var skøn, tillokkende, men Giacomo bortffjernede sig uden kun at have verlet et Ord med hende. Den følgende Dag gik han igjen derhen, fandt ligeledes Fiorella i Forværelset, erholdt det samme Svar, og sagde, at naar Signoraen ønskede at tale med ham, var han altid til hendes Tjeneste. Han gik ikke mere derhen, Constance sendte ikke Bud, Fiorellas yndige Sang, som han ofte hørte i Skumringen, lokkede ham ikke, det var jo ikke Beatrices søde Stemme, som han aldrig mere skulde høre.

Alt syntes ogsaa næsten at have sammensvoret sig imod ham. Flere Bude, som han havde sendt til Padua til Beatrice vare vendte tilbage uden Svar; man havde frataget dem Brevene i Palladset, og en fortrolig Tjener, som han havde sendt derhen med den Befaling at tale med Beatrice, det koste hvad det vilde, vendte tilbage med uforrettet Sag. Han var bleven grebet i sit Forehavende og havde faaet den Advarsel, at hvis han ikke havde Lyst til at pryde Galgen, saa skulde han for Fremtiden holde sig fra at spionere i Fyrstens Pallads. Men han kunde dog sige ham meget om hende. Hun levede i Palladset, havde flere Damer til sin Opvartning, smykkede sig med de rigeste Klæder, men lod sig kun see meget lidet offentlig; Slotshaugen var det eneste Sted hvor hun undertiden spadserede, men ved Fyrstens Taffel havde man endnu aldrig seet hende; i hele Padua var hendes Forhold til Fyrsten en uigjennemtrængelig Hemmelighed.

Disse Efterretninger vare ikke egnede til at berolige Giacomo, og Antonio bestyrkede ham endnu mere i hans

Mistanke. Den forrige Yngling var gjerne selv ilst til Padua, hvis han havde villet udsætte sig for sin Faders retfærdige Brede over at han i denne kritiske Tid havde forladt det ham anbefaalede Verona. Saaledes maatte han styre sin Utaalmødighed og alene overlade sig til sin Længsel og fri Phantasi.

Det var en Lykke for ham at Krigsindrustningerne bestjæftigede ham. Det var i den Tid ikke let at holde en Hær, om den ogsaa var nok saa lille, tro og besjælet af god Villie. Ganste sammensat af Soldater, som vare hervede og bleve lønnede af deres Hovidsmand, hvem de vare ganste hengivne, havde den Magt, i hvis Tjeneste Hæren stod, kun liden Indflydelse paa Krigerne. Kun naar Fyrsten selv var en tapper og lykkelig Soldat kunde Tilliden til hans Feldtherretalent, saalænge Solden rigtig blev betalt, erhverve ham Agtelse, Kjærlighed og undertiden Hengivenhed. Men var Modstanderen en bedre Betaler, ved han Hovidsmændene fordeelagtigere Betingelser, var desuden Tjenestetiden udløben, saa søgte ofte de Skarer, som i Dag tjente den ene, imorgen i de fjendtlige Rækker.

Carraras Forhold i Henseende til Verona gav ham ogsaa meget at gjøre og mange Sorger. Han fulgte ogsaa ved Tingenes forandrede Stilling den engang betraadte Mildheds Vej og gjorde alt muligt for at skaae Borgerne og ikke besvære dem med Afgifter. Men Krigerne forlangte Sold, Faderen havde anvist ham Verona og Veroneser = Gebetet til dennes Udbetaling, og saaledes maatte han ofte tillukke Hjertets Mildhed og udpræsse

Penge, hvor han selv følte det ulovsfærdige i sin Handling. Men med alt dette elskede Veroneserne ham, troede at see deres tilkommende Herre i ham og efterat Uroftifterne havde bortfjernet sig og Constance var berøvet sin Frihed, forholdt Folket sig roligt og Giacomo kunde uden Betyrning vove sig iblandt dem.

Antonio, til hvem Carrara nu tog ligesaa megen Hensyn som før, med hvem han som forhen overlagde de vigtigste Ting, og intet udførte uden hans Raad, følte dog, at siden Beatrices Bortfjernelse manglede den Hjertelighed, hvormed Giacomo ellers kom ham imøde. Dette gjorde den Gamle ondt, og Beatrices Skjæbne formørkede den Gamle mange Timer. Constances Nær-
værelse paa Sanct Felice, men endnu mere Fiorellas, denne unge Pige, om hvem han maatte tilstaae, hun kunde vel kappes om Skjønhedens Priis med Beatrice, var ham farlig og ubehagelig. Det syntes ham klart, at Enzo Peralta ikke uden Hensigt havde modtaget denne unge, ellers fra hendes Person bortfjernet Pige, til sin Opvartning, og han troede at have gjaettet hendes Hensigt. At Fiorella skulde spille Beatrices Rolle, det var vist, men hvad Constance vilde opnaae dermed var ham ubegribeligt. Han havde et vaagent Die med Begge, og glædede sig over, at Giacomo agtede saa lidet paa Pigen, og kun undertiden lyttede til hendes Sang.— Hans Deeltagelse for Beatrice havde ikke formindsket hans Awindehad, ligesaa lidet som hans Had mod Munkene var mildnet ved Pater Stefanos Dpforsel. Denne var endnu stedse i Benedig, stufede derfra sin Herre ved falske

Efterretninger, og blev af denne, som nu havde unddraget ham sin hele Tillid, ligeledes skuffet, thi under den største Tausheds Segl meddeelte Fyrsten ham sine Planer. Derimod fandt Stefano, som allerede flere Gange havde faaet Befaling til at forlade Venedig, stedse en Mængde Grunde til at opsætte sin Afreise. Den Mistro, som Fyrsten nærede til sin fordums Fortrolige, var en Triumf for Antonio.

8.

Da Fyrsten ankom til Padua indtraf med ham den længe frygtede Efterretning, at Venetianerne havde begyndt Fjendtlighederne. Vel lode de endnu stedse Fyrsten forsikre om deres Kjærlighed til Freden; endog da deres Feldtherre del Varno ved Overfald havde taget Feltre og Belluno, som kun blev forsvaret af en lille paduanst Besætning, forsikrede den stolte Republik, at den havde en større Ret til disse Stæder, som den havde kjøbt af Hertugen af Mailand, end Fyrsten af Padua, at den kun havde sat sig i Besiddelse af Sit og meente, at dette ikke vilde forstyrre den gode Forstaaelse mellem dem og Fyrsten af Padua.

Men paa samme Tid lod del Varno Dæmningerne ved Anguillara gjennembryde og derved ødelægge de herligste Egne i det paduanst Gebet, og dette, saavelsom det Foregaaende lod Ingen mere tvivle om Republikens Sindelag.

Carrara havde været saa forsigtig, fiden han igjen

havde sat sig i Besiddelse af Padua, at lade Staden beholde sine gamle Rettigheder og Friheder, og ikke formindsket dem. Han havde indsat et Folkeraad, der bestod af de anseeligste Borgere, som selv bleve valgt af Folket og raadslog om Stadens Anliggender med deres Fyrste; endog i vigtige Tilfælde hørte han paa deres Raad, og derfor lod han dem ogsaa forsamle sig nu, forestillede dem sine Forhold og fordrede deres Raad og Understøttelse. Alle stemmede for en Krig, og lovede i Stadens Navn deres Herre den virksomste Hjælp. De holdt Ord, i kort Tid opstillede de 500 Harniskklædte og 1200 Fodfolk; de mindre Stæder og det flade Land vare ligeledes villige til Hjælp, og derved saae Fyrsten sig istand til at forsvare Slottene ved Landfolk, og Stæderne med Soldater, og saaledes standse Venetianernes Indfald i hans Gebeet.

Venedig havde længe antaget den Grundsætning, aldrig at føre nogen Krig ved sine Undersaatter, men steds ved fremmede Soldater, ikke udnævne nogen Indfødt til Hærens Feldtherre, og aldrig tillade at nogen af disse hvervede Hobe maatte komme til Venedig selv. Ved disse Forsigtighedsregler kostede deres Krige kun Penge og saalænge Skatkammeret i Sanct Marco var fyldt kunde de betale bedst og det manglede dem ikke paa leiede Folk. Derfor var Krigen med Venedig farlig, thi de behøvede kun at trække Krigen i Langdrag, for at være vis paa Seieren.

Men trods alt dette, besluttede Carrara rolig at gaa det Uundgaaelige imøde. Han sendte en Herold til

Venedig, for at forkynde Republikken Krig, og drog med sine Sønner og Filippo von Pisa, sin længe prøvede Feldtherre, i Spidsen af sin Hær for at beskytte sine Grændser. Men Venedig stod ogsaa allerede rustet der. En frygtelig Hær under Maletesta von Pesaro, som talte de berømteste Condottieri, Paolo Savelli og Greven af Aquila blandt sine Høvidsmænd, stod bereedt til Angreb. Carrara, der som en erfaren Kriger kjendte sin Hærs Svaghed, undgik at stille sig i et aabent Feldtslag med Venetianernes langt stærkere Hær, og havde derfor forskandset de Kanaler, som gjennemskjære Landet Venetia, saa tilstrækkeligt, at han næsten gjorde Fjendens Indfald i det Paduanse, umulig. En Hærs Styrke i den Tid bestod i det svære Rytteri, som formedelsf deres svære Heste og Rustninger, næsten vare ganske ubrugelige i ethvert, af nogensomhelst Hindring gjennemskjaaret Land, og især hvor de ikke kunde bevæge dem paa jævnt Mark. Saaledes kunde Kanalerne og Forshandsningerne tilstrækkeligt holde Fjenden borte. Men dette afholdt ikke Venetianerne fra at vove et Angreb, de bleve kastede tilbage fra alle Sider, Francesco trængte selv med sine Folk over Kanalerne i det fjendtlige Gebet, og en Mængde Skjts og Fanger vare Seierens Priis.

Men et besynderligt Tilfælde gav Tingenes Stilling en anden Skikkelse. Et frygteligt Uveir reiste sig; for at beskytte sig mod Storm og et Skybrud, som nedgjød Vandstrømme, forlode de til Kanalens Bevogtning udsatte Vagter deres Poster, og droge sig tilbage i de nærliggende Huse, i det Haab at Venetianerne intet vilde foretage sig

i dette Veir. Nogle fjendtlige Soldater vare, begunstige af Veiret, dragne ud for at plyndre i et tætt ved Kanalen liggende Bondehuus. Herfra bemærkede de at Bagten havde forladt Kanalen, de benyttede en i Huset fundet Bjælke, de Driftigste satte strax over Kanalen, forskandsede sig, hurtigt bleve flere kaldte til, og da Bagten vendte tilbage til deres Poster, vare allerede saa mange Fjender komne over, at de vare for svage til igjen at jage dem over Kanalen, men maatte trække sig tilbage. Venetianerne benyttede med særdeles Dulighed denne i sig selv ringe Fordeel, og ferend Carrara kunde ile til med Hæren havde den venetianske Hær sat over Kanalen og taget fast Post. Fyrsten af Padua havde nu intet andet tilovers end at sætte sig bag en anden ligeledes forskanset Kanal, og give Fjenden det skjønne, frugtbare Land til Pris.

Til hans Lykke var den venetianske Hærs Anfører kommen i Uenighed med Paolo Savelli, som adskilte sig fra ham med de ham tilhørende Eskarer. Fyrsten benyttede denne Misforstaaelse lige saa godt som Venetianerne havde benyttet Bagtens Skjodesløshed, angreb uformodentlig Savelli, slog ham og borttog en betydelig, for den fjendtlige Hær bestemt Tilførsel af Levnetsmidler.

Men Vaabensstilstandens Udløb med Gonzaga, Markgreven af Mantua, som nu forenede sig med Venetianerne, var ubehagelig for Fyrsten af Padua, thi den overveiede fuldkommen de tilskjæmpede Fordele. Han maatte nu, da Markgreven drog mod Peschira, dele sin Hær, for-

stærke Giacomo, svække sig selv, og saae kun, da Hjælpen fra Florenz udeblev, med sørgelige Blik ind i Fremtiden.

9.

En klar Morgen gik en kjæk Knøs muntert og lystigt gennem Vicenzas Port. Det syntes at være en af hine unge Dagthve, som med Luthen i et flagrende Baand over Ryggen, drage fra Slot til Slot, fra By til By, med et indtagende Udvortes og en taalelig Stemme, hvormed de synge Petrarcas Canzonetter og andre Sange for en Hob Tilhørere, og fortjene Epise, Drikke og en god Lærefilling. Det var for det meste muntre, fiffige Knøse, som gjerne selv bestod et Kjærlighedsæventyr, eller dog bød en hjælpsom Haand dertil. En saadan, af et særdeles indtagende Bæsen drog nu ind i Vicenza, og traadte ind i Pelikanen, et lille, ubetydeligt Herberge. Men neppe havde han vederqvæget sig ved Epise og Drikke førend han igjen fastede sin Luth over Skulderen og begyndte sin Vandring. At vise sine Talenter paa Gaden holdt han for uværdigt, dog viste han en særdeles Førfjærlighed for Krigere, thi hvor han i et Herberge fandt en Hob Krigere samlede, lod han strax sin Luth lyde, sang en munter Sang, talede med dem, erkjendte sig om dette og hiint, og naar han igjen forlod dem, forglemte han ofte at indsamle sin velfortjente Løn. Saaledes flentrede han fra tidligt til sildigt fra et Huus til et andet, indtil han om Aftenen vendte tilbage til sit lille Kammer. Den følgende Dag drev han det samme, overalt, i Herbergerne, hvor der var Officerer og Krigere, hos Borgere var han ogsaa, og Knøsen maatte

være meget nysgjerrig, thi han erkjendte sig om Alt, tog særdeles Andeel i Krigsbegivenhederne, og fik derfor meget at vide ved sin Omflakken, som sikkert var blevet skjult for Andre.

Han stentrede just tilbage til sit Herberge, da en Officer, som sad udenfor et Wiinhuus med nogle Andre, kaldte paa ham, og opfordrede ham til at komme ind og synge en Sang. "Du skal nok faae en god Slurk Wiin!" tog Krigeren Ordet, en graaskjægget Herre, som vel havde bivaanet mangen et Slag. "Enhver giver Dig gjerne en lille Mynt i Belønning, dersom Du kan synge en Soldatersang."

Luthspilleren dvælede og vidste ikke om han skulde følge den gamle Krigers Opfordring, eller snige sig derfra, men denne tog ham rask ved Haanden. "Kom nu, Du skjæggesløse Dreng, og frygt ikke," sagde han venligt, "ere mine Svende end allerede lidt lystige og vilde, saa er jeg dog til Din Beskyttelse, og ved Sanct Georg, ingen skal krumme et Haar paa Dig! Hvad for en Sang kan Du vel synge os?"

"Bil I høre den om den tappre Alberic de Barbiano?" sagde Drengen allerede modigere.

"Ja vel, min Søn, jeg har selv fægtet under ham, og saaledes er Sangen om den brave Feldttherre mig dobbelt kjær!" svarede han. "Kom herind og vær ikke bange for denne Larmen, jeg skal snart skaffe Ro." Han trak Spillemanden ind i Huset og førte ham i en Stue, hvor et Dusin Krigere af høi Rang sadde om et Bord, drak og støjede.

"Her bringer jeg Eder en Knøs," raabte han til de Svirende med sin høie Stemme og Alle lyttede, "han skal synge os en Sang om Alberic de Barbiano, hør rolig paa ham, og Enhver give ham da efter Erne og som han fortjener."

"Lad mig i Dag tømme mit Bæger uden Sang!" afbrød en ung men net Mand ham, "J veed, jeg elsker ikke denne Klimpen, og naar to Bægere støde sammen er det mig en meget skjønnere Lyd end naar en Githers Strænge bæve, som en gammel Kjærlings Hjerter, naar der bliver kaldet til Storm."

"Men mig behager en skjen Sang og en Canzonette af Petrarca bedre end Eders vilde Stoi, Herr Taddeo del Verno!" sagde den Gamle, lagde den Benstre paa sin Sværdeknap og satte den høire Arm trodsigt i Siden. "Stop Eders Drer til, naar J ikke vil høre Knøsen synge; jeg vil høre ham! — Syng Knøs og vær ikke bang," raabte han til denne, som forlegen var blevet staaende ved Døren. "Hvem Polenta von Ravenna beskytter, kan uden Frygt roligt fortære ethvert Been i en Bagtel, og ingen vil forhindre ham deri!" Herr Taddeo smilede foragteligt men taug. Den gamle von Ravanna bragte nu Sangeren en Stol og et Bæger. "Først en Drif og saa Din Sang!" sagde han venligt, og medens Spillemanden nippede af Bægeret sad han sig ligeover for ham, lagde sine Hænder paa Sværdekappen, støttede sit Hoved derpaa, saa at det lange, iisgraa Skjæg hang som Ristappe ned over hans Haand, og lyttede til Sangen; de Andre vare ogsaa blevne temmelig stille og opmærksomme.

"Bravo, min Knøs!" raabte Krigeren henrykt, da Sangeren havde endt sin Sang, "gid den hellige Cæcilie beskyttede Din Strube! Kom, drik endnu et Bæger, Du har jo neppe nippet. Men Du gør Ret, for megen Wiin fordærver Stemmen. Hvil Dig nu ud!"

"Har Knøsen ikke sjunget vakkert?" vendte han sig nu til de Andre, der, saa snart som Sangen var endt igjen larmede og støiede. "Vil I endnu høre en Sang af ham?"

"Jeg troer næsten at I er forgabet i Knøsen og tager ham med for Verona!" sagde Taddeo del Verno.

"Forsigtigt, forsigtigt!" afbrød den Gamle ham bebreidende. "Unge Mand, I forglemmer Eder!"

"Den bestandige Hovmestereren er jeg kjed af!" raabte hiin, ophidsset af Winen. "Stå og lad mig tale hvad jeg lyster; er det ikke sandt at vi drage til Verona? — Heida, Knøs, pak Dig, afsted, jeg vil ikke mere høre Din Klimpren Bort!" Sangeren kastede rask Luthen over Skulderen og vilde til at gaa.

"Du bliver," befalede den Gamle og traadte ham iveien, "Betal først, I Herrer, enhver Arbejder er sin Løn værd, Knøsen skal heller ikke sige, at han har sjunget for vakke Krigere, og at de ikke engang har kastet en lille Mynt i hans Bæger." Han tog ved disse Ord Bægeret, som han havde raft Luthspilleren, gjød Winen, som var deri, paa Jorden, gik fra Een til en Anden og indsamlede for Sangeren, og Enhver kastede, om endog Nogle iblandt dem mod sin Willie, en lille Mynt i det.

Da den Gamle kom til Taddeo, gif han ham forbi. "Imorgen naar I faaer udsovet, vil jeg forlange Betalingen for i Dag af Eder," sagde han mørk.

"Ingen Fornærmelse, Capitain!" raabte Taddeo, "jeg er Eders Lige!"

"Ja, efter Rangen, ellers ikke," sagde den Gamle rolig og gif videre.

Taddeo del Verno sprang op og drog Sværdet, men de Andre faldt ham i Armene.

"Lad ham kun," sagde Polenta, "han har kun indpyet sit Sværd i Viin. Kom, Dreng!" Han drog nu ogsaa sit Sværd, men i samme Dieblisk aabnedes Døren. "Lovet være Jesus Christus!" lød det gjennem den rasende Larm, "Fred og Enighed, I Herrer, ingen Blodsudgydelse mellem Venner!"

"Heida, Pater, I kommer til rette Tid!" raabte Nogle.

"I Sandhed, stedse i Altide!" brummede Hovidenmand Polenta hen for sig, og stak igjen sit Sværd i Skeden. "Munken med sin grinende Djevlelsmaske træder mig stedse iveien. Men hvor er vor Sanger?" spurgte han de Omkringstaaende. "Hm! en saadan Luthspiller har dog for det meste et Harehjerte, naar han seer et blankt Sværd, saa løber han. Nu, for min Skyld maa han løbe saa langt han vil."

"Mener I Drengen, som saa hurtigt bortffjernede sig, da jeg traadte ind?"

"Ham mener jeg, Pater!" svarede Capitain von Ravenna.

"Bryd Eder ikke om ham!" sagde Munken smilende. "Men, Gud befalet, I Herrer; jeg maa endnu i Dag bede mangen et Paternoster og udføre mangen verdslig Forretning. Guds Fred med Eder!" Ved disse Ord bortfjernede han sig.

"Det er Judas Ischariot, som forraadte sin Herre; Gud fordømme ham!" brummede Polenta, betalte sin Deel, og bortfjernede sig, ubekymret om sin Modstander, som igjen sad bag Bægeret.

10.

Kort efter at dette var skeet befandt Luthspilleren sig igjen paa sit eensomme Kammer i Herberget Pelikanen; men den Kjæthed, hvormed han blandede sig blandt Folket og Soldaterne, syntes at have forladt ham. Nedslaaet og næsten bedrøvet pakkede han sin lille Tværsej, som indeholdt hele hans Eiendom, gjorde den færdig til hurtig Afreise, gik nogle Gange op og ned, derpaa sad han sig paa en Stol, tog Luthen, og efterat han en lang Tid kun havde grebet enkelte Accorder, og syntes at være ganske fraværende med sine Tanker, sang han:

Brænd ei i mit Bryst, I Flammer,
 Over en Tanke maae jeg fly,
 Lærer, bliv i Eders Kammer,
 Pligten bød mig ham at fly.
 Kan jeg modstaae denne stærke Længsel?
 Kan jeg holde denne tunge Pagt?
 Nej, saa bliv dog Lærer i Tert Længsel,
 Eller slukker disse Flammers Magt!

Han lagde dybt sukkende Luthen ved Siden af sig, derpaa støttede han Armen paa Knæene, skjulede det bedrøvede Ansigt med begge Hænder, og overlod sig i denne Stilling til sine alvorlige Tanker. Da aabnedes Døren, han hørte ikke den sagte Fremadsnigendes Trin, før end et høit: "God Aften!" vakte ham af sine Drømme. Han sprang forstrækket iveiret, saae op og bævede, thi han saae den Munk staae for sig, som for kort siden havde forhindret Krigernes Strid ved sit Komme.

"God Aften!" gjentog Munken, "vær mig velkommen i Vicenza, hulde Dreng, paa hvis friske Læber jeg vil trykke Fredskysset," sagde han smilende og vilde omfavne Luthspilleren, men denne viste den Paatrængende tilbage med et alvorligt Blik og et mørkt: "Bliv borte fra mig, Uhyre!"

"Vær ikke saa vild!" sagde denne, ikke bragt ud af Fatning, "jeg skulde troe at I kjendte Pater Stefano for godt til at tiltro ham saa megen Klogskab, at han ikke skulde lade denne skønne Leilighed gaa ubenyttet hen. I kjender mig lige saa godt, som jeg kjender Eder, endog under denne Forflødning, skønne Beatrice. I seer, at I er i min Magt, et Ord af mig og I bliver bragt til Venedig, for der at høste Lønnen for Eders Forræderi under Sanct Marcos Blytage; et Ord af mig og I er givet til Priis for Soldaterhobene, som I har fornoiet saa meget med Eders Sang om Alberic de Barbiano, sandsynligt for at udforske dem. Nu, I synes at være bleven ganske taus, er den listige Slange Tungen lammet, eller mangler I Giften for at udsproe den?"

"Hverken min Tunge er lammet, eller jeg mangler Gift, dersom jeg vilde udsprøite den!" svarede Beatrice, thi hende var det virkelig. "Kun undrer det mig, at I, som Fyrsten af Paduas Fortrolige tør vove Eder herhen blandt Republikken Benedigs Krigsfolk."

"Familien Carraras Glands er forbi," meente Pater Stefano. "og jeg er ingen Daare, at ville lade mig vedrøbe af et allerede udtørret Træes Skygge. Men lad det være, lige over for Eder forglemmer man Carrara og Benedig. I er i min Magt, hvormed løser I Eder, skjonne Fange?" spurgte han kjæk. "See kun ikke saa vred paa mig. Eders Glands er ogsaa forbi; efterat I er vandret fra Sønnens Arme i Faderens kan I igjen rense Eder for Eders Synd i en from Klosterbroders Arme."

"Munk!" raabte Beatrice, bævende af Brede.

"Skjonne Slange!" raabte Munken, betragtede Pigen med lystne Blik.

"Pater Stefano!" begyndte nu Beatrice og hendes Brede syntes at have forvandlet sig til muntert Lune. "Et besynderligt Tilfælde giver mig i Eders Haand, jeg indseer vel, at I kan styrte mig i Fordærvelse, naar I var slet nok til at ville det; men en hellig Mand, som I, kan ikke betynde Eders Samvittighed med en saadan Ugjerning. I vil kun ængste mig, hævne Eder for mange Drillerier paa Villaaen ved Etsch. Ikke sandt, I lader mig drage rolig bort og giver mig Eders Belsignelse med paa Veien?"

"Paa ingen Maade, min Datter," svarede Munken

med et grinende Smil, "jeg bringer Eder sikkert ud af Vicenza, naar I giver mig den Løn, som jeg forlanger."

"I tog Lønnen og sendte mig derpaa til Blykammerene," sagde Beatrice, anvendende al sin Kandskraft, for at finde en Udvei, til at redde sig af denne frygtelige Stilling.

"Ved Sanct Franzesco og alle Helgene være det svoret," forfikkrede Munken, "opfylder Du mit Dnske, saa ledsager jeg Dig selv hvorhen Du vil."

"Først Gjerningen siden Lønnen," meente Beatrice, fra hvem al Forlegenhed syntes at være vegen."

"Hos flette Betalere først Lønnen, saa Gjerningen," svarede Munken.

"Dg naar jeg nu sværger ved Alt hvad der er mig helligt, ved Guds Moder og de elleve tusinde Jomfruer —"

"Jeg troer Eder ikke og var en Daare, dersom jeg troede Eder!" afbrød Pater Stefano.

"Dg hvorfor skulde jeg troe Eders Eed?"

"Fordi I intet andet Middel har til Eders Redning. I Eders Stilling maa I modtage Mynten, uden at lægge den paa Vægtstaaalen og undersøge den om den er ægte eller falsk. Derfor —"

"Dg hvad forlanger I da egentlig af mig?" spurgte Beatrice.

"Barn!" svarede Munken smilende, "hvem der er vandret fra Verona til Padua af en Haand i den anden, skulde dog —"

"Godt, ærværdige Herre!" afbrød hun ham. "Til lad kun, at jeg først ved en from Ven —"

”Den er her ganske overflødig,” svarede Munken, ”men finder I Beroligelse deri, saa beed, men gjør det fort.”

Beatrice knælede, med Ryggen vendt mod Munken, og mumlede uforstaaelige Ord, som Gud vel forstod, men Stefano ikke; thi hun hævede sig styrket og ventede med Ro og Fatning sin Skjæbne. Munken stirrede paa hende, og ligesom den hungrige Glente griber den slagrende Due i sine dræbende Alser, omsluttede han den skjønnede Piges slanke Liv, og sank, truffen af Bruno della Scalas Dolk rullende til Jorden.

”Tilgiv mig Gud, hvad jeg gjorde!” raabte Beatrice, bævende ved Synet af den i sit Blod væltende Munk, og ilede ud.

11.

I kvalfsuld Angst løb Beatrice gennem Gaderne, Matten brød ind, Portene vare allerede lukkede, og ingen Redning ved at komme ud af Staden mere mulig. Det var en Lykke for hende at det var mørkt og ingen kunde see den blodige Dolk i hendes Haand, som hun ikke havde stilt sig fra for Alt i Verden, thi den var i dette frygtelige Dieblis endnu den eneste Ven, den eneste Trøst, som hun havde. Hun løb fra Gade til Gade, stedse forfulgt af Munkens blodige Billede. Hun veeg forbi Enhver hun mødte, som om hun troede at Enhver vilde kjende Mordersten i hende. I denne kvalfulde Tilstand havde hun vel lobet omkring henved en Time, da en høi

Skikkelse traadte hende imøde, som hun ved Skinnets af en Lygte, der blev baaret forbi, troede at kjende. En Straale Haab gjennemfoer hende.

"Capitain Polenta!" raabte hun med angstfuld, skjælvende Stemme efter den allerede Forbigangne.

"Hvad vil I mig?" spurgte Krigeren, som just vilde træde ind i et Huus.

"Herre!" sagde Beatrice, samlende alt sit Mod, "jeg er Luthspilleren, og behøver Eders Hjælp; red mig!"

Uden at betænke sig, svarede han, idet han aabnede Husets Dør: "Kom i min Bolig, og siig mig der, hvad Du har at siige mig, her vilde det ikke være godt." Beatrice fulgte skjælvende, thi et Dieblis var tilstrækkeligt, til at vise hende det Farlige i hendes Stilling, men ingen anden Redning blev tilovers.

En Tjener, som allerede længe havde ventet sin Herre, lyste dem op ad Trappen. "Giv mig Dit Liv, Toma, og gaa paa Dit Bærelse, indtil jeg kalder paa Dig," sagde nu Capitainen pludselig. "Følg mig hurtigt," hviskede han til Beatrice, hun adlød med Skjælven. Tjenerens Bortgang, Krigerens alvorlige, mørke Blik, hvormed han befalede dette med en vis Hurtighed, gjorde hende endnu mere bekymret, og hun havde gjerne ønsket sig tilbage paa Gaden, da hun hørte Bærelsets Dør blive lukket efter dem.

"Knos!" sagde Capitainen, "hvad har Du gjort, hvad skal den blodige Dolk i Din Haand?"

"Herre, for at redde mig, har jeg udgydt Blod!" svarede hun skjælvende.

"Siig, hvad er der skeet, — hvem har Du dræbt?"

"Gud maa tilgive mig det — en af hans Tjenere."

"Saa være Gud Dig naadig!" afbrød Krigeren hende. "Men bekiend mig Alt. Er Du uskyldig, saa vil jeg ikke unddrage Dig min Beskyttelse; jeg kjender saa mangen en Munkeskutte, som stjuler en Satan."

"Herre, det gjaldt min Ære, da maatte jeg —"

"Knægt!" foer Capitainen op, "Manden forsvare sin Ære med Sværdet, ikke med Dolken!"

"Herre!" raabte hun, ude af sig selv, ved at maatte gjøre denne Tilstaaelse, "jeg er Dvinde, og kommer I nærmere, ligner I Munken i Slethed, saa støder jeg mig den blodige Dolk i Hjertet!"

"Stille, kun stille," sagde han, beroligende hende, "nu bliver Sagen mig tydelig. Men frygt ikke. Skjøndt jeg just ikke er Dvindeerne gunstig, saa har jeg dog for megen Agtelse for Ulykken, til ikke at kunne blive Herre over min Videnskab. — Hvem er Du?"

"Jeg er en Borgerdatter fra Verona," sagde hun med Fatning.

"Hvorledes kom Du hertil, og hvad vilde Du her?"

"Boldsomt bortført af en Stormand skulde jeg bringes til Padua, men jeg undveeg undervejs i denne Forklædning, kom til Vicenza —"

"Og hvad vilde Du her som omvankende Luth-spiller?"

"Kun fortjene mig saa meget, at jeg kunde leie et Muuldyr og ride tilbage til Verona."

"Om!" brummede Capitainen, hvem Alt dette forekom noget mistænkeligt. "Kjendte Du Munken før?"

"Ja, Herre!"

"Hans Navn?"

"Pater Stefano af den hellige Franzescos Orden!" svarede Beatrice.

"Var det Dig, Munk? Nu, saa vel bekomme Dig!" raabte han haanligt. "Trøst Dig mit Barn," vendte han sig til Beatrice, "har Din Dolk truffet ham godt, saa har Du befriet Verden fra en Skurk, og gjort en god Gjerning." Efter nogen Eftertanke spurgte han Beatrice: "Har Du nogensinde før bestegt en Hest?"

"Nei, Herre!"

"Det er slemt! Nu, jeg vil overlægge, hvad der er at gøre for Din Redning, et nødtorftig Leie skal blive Dig beredt og kan Du sove, saa sov vel!" Han nikkede venligt til hende, og lod hende alene med hendes Betyrninger.

12.

Giacomo sad just sildigt en Aften fordybet i Arbejde paa sit Værelse i Sanct Felice, da et Tilbud fra Leiren i Driega, som bragte ham en Skrivelse fra hans Fader, blev ført ind til ham. Skrivelsen indeholdt intet andet end den Erindring at være paa sin Post og have et aarvaagent Die med Vicenza.

"Jeg har ogsaa en Skrivelse til Herr Antonio Blancardo, som sætter mig i den største Forlegenhed," be-

gyndte Budet dydelende. "Jeg har Befaling til strax at levere ham det, og nu erfarer jeg, at Herr Antonio er draget ud i en Forretning. Tør jeg nu handle mod min Herre, Fyrstens Befaling og overlade Eder Brevet."

"Giv mig det, jeg vil forsvare det for min Fader," befalede Giacomo, "hvem veed hvad Vigtigt Skrivelsen indeholder, hvilken Anordning Fyrsten har foranstaltet, som han meddeler den gamle, tro Tjener."

"Nu saa tag det, Herre," svarede Budet, "men jeg beder Eder, undskyld mig ogsaa hos Herren."

Da Budet havde forladt Bærelset, veiede Carrara Brevet eftertænkksom i Haanden. "Skal jeg, tør jeg aabne det?" spurgte han sig selv. "Min Fader har saa megen Fortrolighed til Antonio, meddeler ham ofte de vigtigste Ting, for at foredrage mig dem. Min Beskedenhed kunde have slette Følger."

Han var i Begreb med at aabne Brevet, da det bankede sagte paa Døren. "Er der ingen af mine Tjenere i Forværelset," sagde han fortrædelig, "siden man saadan kan komme til min Dør og banke paa, som hos en Haandværker?" Men da det endnu engang bankede sagte, gik han hen for at see hvem det var, aabnede Døren og Giorella traadte frygtfuld ind.

"Tilgiv, naadige Herre," begyndte hun, "at jeg saa sildigt om Aftenen vover at besvære Eder; min Hersterinde sender mig hid, for at sige Eder, at hun endnu i denne Aften ønsker at tale med Eder."

"Besunderligt," afbrød Giacomo hende, "det er for-

ste Gang at Signora beder mig til sig, og det paa denne Tid?"

Pigen blev forlegen ved denne Bemærkning, troede at maatte sige noget til Signoraens Undskyldning og stammede næsten uforstaaelige Ord, medens Carrara forstaaende betragtede hende. Pigen bemærkede det, rødmede og blev stedse mere forlegen, men ogsaa stedse skjønnere. Giacomos Blik hvilede snart paa Beatrices Billede, snart paa Fiorella; han fandt vel ingen Lighed, thi Glæmme og Skalkagtigheden i Beatrices Dine manglede denne, som mere lignede en Madonna, men begge vare skjøne. Carrara sammenlignede, men kun som Kunstelsker.

"Træd nærmere, Fiorella!" sagde han derpaa; Pigen adlød skjælvende. "Sid Dig ned og læg Din Arm, lig hiint Billede paa Stolen, saaledes."

Han betragtede hende en Tid lang med Velbehag. "Skjøn," sagde han sagte hen for sig, "ved Gud, skjøn; men det Tryllerie mangler, som straaede mig imøde fra Beatrices Dine og saa forunderligt fængslede mig. Gaa kun, Barn," sagde han derpaa, trykkende hende en Bækhine i den nydelige Haand. "Siiig Din Signora, at jeg skal strax være hos hende."

Pigen neiede, vendte sig og skreeg forfækket, thi bag hende stod en ung Mand, som ubemærket maatte have indsneget sig.

"Beatrice!" raabte Giacomo, og ilede hen til hende for at slutte hende i sine Arme; men hun viste ham alvorlig tilbage.

"Giacomo Carrara, saaledes haabede jeg ikke at

gjenfinde Eder," sagde hun bedrøvet, "jeg blev snart glemt."

"Beatrice!" raabte Giacomo forundret, "hvilket Velkommen. Ak!" raabte han pludseligt og saa sig om efter Fiorella, som allerede havde sneget sig bort. "Ak, var det denne, som foruroligede Dig, var det denne Pige, som Du saa her?"

"Ja, Giacomo, hun foruroliger mig, jeg havde allerede været her længe, og I havde ikke bemærket mit hurtige Komme, jeg saa Eders Blik, Eders Fortrolighed, og min Fod var næsten som fastnaglet, jeg kunde ikke styrte hen til Eder, som mit Hjerte vilde."

"Du gjør mig uret, Beatrice," sagde han og der laae Sandhed i hans Ord, "denne Pige er fremmed for mig, saa sandt en Gud lever over os. Vredes ikke paa mig, formørk ikke det herlige Dieblik, Gjensynets Glæde. Kom i mine Arme, til mit Bryst!"

"Hvorfor vredes jeg ogsaa," mumlede hun hen for sig. "Skal jeg endnu have en Ret til ham? Skal jeg endnu kalde ham min?"

"Jeg forstaaer Dig ikke, Beatrice!" raabte Carrara, som tildeels havde hørt disse Ord, forundret. "Bortkast al Tvivl, følg Dit Hjerte, kom i mine Arme!"

Han drog hende hen til sig, hun taalte det, laae sit Hoved fortrolig til hans Bryst, og saa veemodig op paa ham. Han bøiede sig for at kysse hende, hun modstod ikke, trykkede sig stedse fastere op til ham, slyngede sine Arme om hans Hals, og hendes Læber mødte hans. Men pludselig rev hun sig løs fra ham. "Tilgiv, o

Gud, Synderinden!" raabte hun, sank grædende paa sine Kne og skjulte sit hulde Ansigt.

"Beatrice, hvad feiler Dig?" spurgte Carrara forstrækket og forsøgte at reise hende op.

"Lad mig bede, lad mig græde, lad mit sønderrevne Hjerter bløde og udstrige min Smerte, den sprænger mit Bryst!" bad hun jamrende.

"Beatrice sig, tael, fortæl, meddeel mig, hvad der plager Dig, hvad der ængster Dig, istedet for at glæde Dig?"

"Glæde mig?" gjentog hun og hævede sit Hoved, men da hendes Blik traf ham sænkede hun Hovedet igjen og mumlede en sagte Bøn.

Giacomo var rystet ved dette Syn. Hvad maatte der være mødt den livsglade Pige, hvad maatte hun have gjort, som saa dybt kunde boie hende. Han grublede og grublede, men hans Skarpsindighed formaaede ikke at opklare dette; taus og rørt saae han paa hende og forstyrrede ikke hendes Bøn. "Giacomo," sagde hun høitidelig, "Skjæbnen har adskildt os, uigjenkaldelig adskildt os. Jeg kommer til Eder, ikke for igjen at finde den tabte Salighed i Eders Arme, nei, kun for at advare Eder for en nær Ulykke."

"Hvem har adskildt os?" raabte Giacomo ude af sig selv. "Nævn mig ham, at jeg kan stille mig fjendtlig ligeover for ham."

"Gud," svarede hun med Ro, "og ved ham Fyrsten af Padua. Forstik ikke videre," bad hun, "min Hemmelighed maa blive indsluttet i mit Bryst, Gud og Forban-

delse, disse to Frygtelige, have indsluttet den, forsøg ikke at erfare den."

"Og kan Du saa rolig udtale Skilsmisfen, Beatrice?"

"Nei, Giacomo, det kan jeg ikke! Det bliver mig tungt, frygtelig tungt, det bliver mig næsten umuligt kun at fatte den Tanke, men det maa skee; hør derfor rolig paa hvad jeg har at sige Eder. Forglem i dette Dieblif Beatrice og tænk paa Carrara."

Han vilde afbryde hende, endnu engang slutte hende i sine Arme, men smilende smerteligt vriste hun ham tilbage.

"I Overmorgen," begyndte hun, "forener Markgreven af Mantua sig med del Verno ikke langt fra denne Stad, som de derpaa om Natten agter at overfalde. Vær paa Eders Post."

"Lad dem komme!" raabte han, "hvad har jeg endnu at tabe, naar Du er berøvet mig?"

"Giacomo Carrara!" afbrød Pigen ham vred, "er I en Mand? Hører I til den Helteslægt, af hvilken aldrig Noget blev afkræftet af Skjæbnen? Hat Eder! Hvad er jeg paa de store Begivenheders Vægtstaa, som kan tilintetgjøre Eders ædle Slægt; et Stovgran, et visstent Rosenblad, som et sagte Luftpust blæser bort."

"Beatrice!" afbrød Giacomo hende med vild Heflighed, og saaledes havde hun endnu aldrig seet ham, "vil Fyrsten af Padua befale over mit Liv, over min Virken, saa jeg vil adlyde ham, men mit Hjerte skal han lade være frit. — Hvad Ret har han til Dig?"

"Han har en stor Ret til mig," svarede hun, "en

Ret, som gjer mig ulykkelig." Hun standsede pludselig og en høi Rødme farvede hendes Ansigt.

Giacomo saae stirt paa Pigen, som bævende stod for ham, og en frygtelig Tanke syntes at gjennemfare ham. "Hvorledes er det muligt?" raabte han. "Var Du! — Antonio, Antonio! nu forstaaer jeg Dig, nu bliver Alt mig tydeligt! — Tydeligt? — Nei, nei, umuligt!" raabte han og saae betydningsfuld paa Pigen. "Du staaer ikke for mig som en Synderinde, Du er en Keen, en Helgen, ikke sandt, Beatrice." Ved disse Ord drog han den Bævende til sig, som var for rystet, for angreben til at modstaae ham. Med lidenskabelig Kjærligheds Flamme trykkede han hende til sit Bryst, de sødeste Smigerord trængte til hendes Hjerte, hans Kys brændte paa hendes Læber og den Ulykkelige forglemte det Forbigangne og Tilkomne, det tillokkende Dieblif vuggede hende igjen i den søde Drøm, som hun troede at være forsvunden for stedsse.

"Slip mig, slip mig, Giacomo!" bad hun med en neppe hørlig Stemme; men han trykkede hende endnu heftigere til sig, hans Ord blev stedsse mere lokkende. "Giacomo," bad hun paa ny, "hav Medlidenhed med mig, slip mig!"

"Nei, nei!" raabte han, ikke sig selv mere mægtig, "Du har stedsse snoet Dig ud af mine Arme, naar min Kjærligheds Blod blev til Flamme, og ved Gud, dersom Du elsker mig —"

"Jeg tør ikke elske Dig, Giacomo!" raabte hun

med halvqvælt Stemme. "For Guds Skyld beder jeg Dig, slip mig, jeg er for svag!"

"Jeg slipper Dig ikke, og traadte end en Engel fra Himmelen imellem mig og Dig, jeg slap Dig ikke!" raabte han opflammet.

"Du maa!" raabte hun, "naar Du oprigtig elsker mig, saa maa Du! — Du seer, jeg kan ikke mere imodstaae, Dine Kys brænder som Helvedes Ild paa mine Læber."

"Er det Kjærlighed?" raabte han, næsten forbittret, da hun søgte at snøe sig fra ham.

"Det tør ikke være Kjærlighed! — Nu, saa tilgive mig Gud at jeg bryder min Ted!" raabte hun i Fortvivlelse. "Hellige Guds Moder! afvend den Forbandelse, som for Fremtiden maa forfølge mig! — Giacomo — Alt er borte, alt Haab, al Kjærlighedens Flamme! — Der, tag det sidste syndige Kys fra mig — fra Din Søster!"

"Beatrice!" raabte Carrara.

"Ikke sandt, Giacomo," sagde hun, og Græmmelsen omslørede hendes ellers saa klare Pande, "ikke sandt, med disse Ord drev Fordærvsens Engel ogsaa Dig ud af Paradiset, med disse Ord aabner en uoverstigelig Kløft sig mellem os, og Mørkets lumste Skikkelser grine os imøde fra deres Dybde og tilraabe os haantsmilende: "Det var Ederes Kjærligheds Evighed!"

"Er Du mine Forældres Barn?" spurgte Giacomo endnu fuld af Forundring.

"Din Faders Datter," svarede hun, "hvem jeg brød

Eden, forraadte hans Hemmelighed, og hvis Forbandelse vil forfølge mig."

"Nu har jeg forstaaet Dig, Fader," sagde Giacomo efter en lang Pause, "nu veed jeg at forklare mig de Ord som Du tilskrev mig, at jeg ikke skulde vredes paa Antonio, men havde ham at takke for meget. — Betsignet være det Dieblif, han førte Dig til Padua! — Hvad var der blevet af os uden ham, Søster?"

"Søster! — Dette Ord udtaler Du med saa megen Rolighed, Befindighed! Det smerter mig, Giacomo," sagde hun bedrøvet, "ja, vel er det anderledes i Dit Hjerte end i mit. Du er allerede saa ofte vant til at vaagne af Din sandselige Ruus; vant til saa ofte at sove den, vaagner Du rolig, som om Intet var skeet, og det Ord Søster, dette kolde, sønderrivende Ord, kjøler Blod og Lidenstaber, Du er vant til at skille Dig fra Constance Peralta, fra Fiorella og tusinde Andre — jeg ikke! — Du fastede de første Funker i dette Hjerte, jeg har forsøgt at udslukke dem, jeg kunde ikke; jeg har forsøgt at tænke mig Broderen i Giacomo Carrara, det lykkedes mig ikke. Pligten dæmper vel Flammen, som gløder i Livindens Bryst, men ganske at udslukke den formaaer den ikke! — Ak," sagde hun veemodig og en lindrende Taare traadte i hendes Dine, "hvad er Broderkjerlighed mod den Kjærlighed, som ellers flammede mig imøde fra Dine Dine. Den er som Gletschernes Toppe, hvilke Morgensolen beskinner, uden at opvarme dem, mod den grønnende Dal, hvor den vækker Myrthen og Rosen til nyt blomstrende Liv, som det kolde Maanelys i Arabiens

Orfener, mod den Alt fortærende Soels brændende Straaler. Ak, jeg er meget ulukkelig, frygtelig elendig."

"Beatrice, elskede Søster, berolig Dig," bad han smigrende og sluttede hende i sine Arme, "jeg føler lige saa meget, som Du, hvad jeg tabte, og hvor lidet, jeg fik derfor."

"Føler Du det, Giacomo? Nei, nei, Du føler det ikke! Men tak Gud, som gav Dig Kraft og Mod, tak Gud for denne Kulde, denne Ro. Det er godt, at Du er saaledes. Jeg er ogsaa stærk," raabte hun, mere bevæget, "see, jeg kan lægge mit Hoved til Dit Bryst, og jeg bliver iiskold, jeg kan trykke mine Læber paa Dine og de brænde mig ligesom Helvedes Ild; jeg kan see i Dit Øie og tænke: Du er min Faders Son. — Men, rolig Hjerte," vedblev hun efter en lang Kamp med sig selv, "Gud vilde det saaledes, derfor Fatning!"

"Ja, hvorfor kom jeg til Verona?" spurgte hun, som vaagnende af en Drøm, og strøg sig Haaret fra Panden. Hvorfor flygtede jeg fra Padua? Kjørligheden til Dig, Angsten for Dig drev mig bort, Bekymringen for Dig ledsagede mig. Ja, saaledes var det! Sid Dig hos mig, min Broder. — Har Du endelig fremtvunget Dig af mit Bryst mellem Kjørlighed og Længsel, kolde, mistonende Ord?" sagde hun veemodig, "Nu er jeg lettere, Brystet er blevet mere frit, siden jeg kaldte Dig saaledes. Kom, Broder Giacomo, sid Dig hos mig," sagde hun endnu engang, rækkende ham sin Haand, som han med Jnderlighed trykkede til sit Hjerte og drog hende blidt hen til sig. "Intet Rys, Giacomo," bad hun, "intet

Kys nu og hellerintet i lang Tid. Sid Dig og hør opmærksomt paa mig, thi det angaaer Din Skjæbne og den vil stedse være fast og uadskillelig forbunden med min."

"Zael, Beatrice.

"Ja, kald mig stedse saaledes, Giacomo," faldt hun ham venligt smilende i Talen, "det forekommer mig stedse, som om jeg hørte et Echo af den forbigangne, lykkelige Tid. Men jeg kommer aldrig til Maalet, afbryd mig ikke igjen."

"I Padua erfarede jeg, i Din Faders Fraværelse, at man i Vicenza havde Ondt i Sinde mod Dig. To Speidere, som vare udsendte, for at erfare det Nærmere, bleve grebne og maatte bøde med deres Liv. Da drømte jeg en Nat, at jeg hørte sagte Toner, saa blide og sømme, som jeg endnu aldrig havde hørt, jeg lyttede og Sanct Cecilia traadte for min Seng, lagde Haanden paa min Pande og sagde: "Gaa hen til Vicenza og red Din Broder. — Jeg vaagnede og det forekom mig, som om jeg endnu stedse hørte de sagte hensvindende Toner, men da jeg nøie lyttede, var det Nonnerne, som begyndte Høraen. Siden den Tid overfaldt en qvælende Angst mig, som lod mig drømme hver Nat om Dig og drev mig endelig i denne Klædning til Vicenza." Hun meddeelte ham nu hvad der var mødt hende der, og vedblev derpaa: "Den brave Capitain Polenta vækkede mig tidligt om Morgenens, befalede mig at stige i en Rustvogn og trostelig overgive mig til Forerens Veiledning, gav mig en Bechin, da jeg var ganske blottet for Penge, og bortfjernede sig uden at afvente min Tak."

"I Sandhed, ædelt handlet af en Capitain for en Soldaterbande!" raabte Giacomo.

"To Miil herfra holdt Vognen stille for et Herberg. "Stig ud, Knøs!" vare de første Ord jeg hørte af min stumme Fører, som løste et opsadlet Muuldyr, der var fulgt bag efter Vognen, og befalede mig at stige op. Jeg tør ikke vove mig længere end hertil, sagde han, see nu selv til, hvorledes Du kommer til Verona. — Jeg vilde trykke ham Bechinen i Haanden, men han vægrede sig for at modtage den. Min Capitain har strængt forbudt mig det, ellers tog jeg den gjerne, sagde han, vendte Vognen, og tilraabende mig et: Drag med Gud! jagede han derfra."

"Jeg kom lykkelig hertil, man indlod mig paa Sanct Felice, jeg betraadte Slottet, gik med bankende Hjerter forbi min lille Stue, sprang op til Dig — af, det var mig saa glædeligt og dog saa kummerfuldt, at see Dig igjen, og blev stiv af Forsærdelse staaende ved Døren. — Men hvortil dette? Jeg vil tie om mit Hjerter, ikke opholde Dig længere, Du skal jo til Constance Peralta, og det maa dog nu være mig ligegyldigt. Men nei, bliv lidt, Giacomo," sagde hun, og tog et Papir af sin Bæret, som hun omhyggelig havde skjult deri, "læs denne Seddel, jeg fandt den i min Redders Stue, den synes mig at være en Fortegnelse over Hæren, som rykker frem mod Dig. Læs, handl og forglem Beatrice!"

Giacomo forsikkrede hende med lidenstabelige Ord at han aldrig vilde forglemme hende.

"Forglem Beatrice," vedblev hun, "og tænk med

Kjærlighed paa Søsteren. Jeg vil bede den hellige Moder ogsaa at skjænke mig Kraft til at forglemme Giacomo, og kun omfavne Broderen med broderlig Kjærlighed. — Jeg frygter — God Nat, Giacomo! — Mit Kammer er vel tomt endnu, og Kastellaninden vil vel igjen modtage mig venligt. Slip mig," bad hun, da Giacomo vilde holde hende tilbage, "slip mig, jeg behøver Ro og længe efter at gjøre min Ven til den hellige Guds Moder. Sov vel!" Hun rakte ham Haanden, trykkede heftigt hans Haand og forlod ham.

13.

Giacomo befandt sig i en piinlig Stilling; han maatte gjøre Brug af sin hele Standhaftighed for ikke at hengive sig til sine Følelser. Omendstjondt han siden Antonio vendte tilbage, havde bestjæftiget sig med den Tanke at Beatrice var tabt for ham, saa var det dog ikke bleven ham muligt at gjøre sig fortrolig med den, og i den Lykke at kunne kalde hende sin Søster og saaledes trykke hende til sit Hjerte fandt han kun liden Erstatning for hvad han havde mistet. Han havde vel forhenvungen sig til ikke at følge hende, og han søgte med al Magt at løsrive sine Tanker fra hende. Men naar han tænkte paa Slag og Kamp traadte stedse den bedrøvede Pige for ham. Han erindrede ogsaa, at han havde lovet Signora Peralta at komme til hende, men dette var ham umuligt; han sendte en Tjener og lod sig undskylde med vigtige Forretninger.

Dette var ogsaa Sandhed; thi endnu i samme Nat
 lod han sine Capitainer forsamle sig til et Krigsraad.
 Han berettede dem hvad han havde erfaret af Beatrice,
 meddeelte dem Fortegnelsen over den fjendtlige Hær, som
 beløb sig til 5000 Ryttere og 3000 Mand Fodfolk, naar
 nemlig Markgreven af Mantua stødte til del Verno,
 og forelagde Forsamlingen det Spørgsmaal: om det var
 bedre at oppebie Fjenden i Verona eller gaa ham dristig
 imøde og levere ham en Træfning. Capitainerne over-
 veiede nøie Alt, og næsten Alle vare af den Mening rolig
 at oppebie Fjenden bag Muur og Vold i Verona, da
 Fjenden vel egentlig var for svag mod Besætningens
 Styrke til at foretage sig en formelig Beleiring; men
 Carrara bemærkede, at han manglede Munition for Skyt-
 set til at kunne udholde en Beleiring, hvilket han dog om
 faa Dage ventede fra Padua.

"Desuden," vedblev han, "holder jeg det for mere
 ærefuldt og tillige for mere passende at gaa Fjenden
 imøde, end oppebie ham i en Stad, som er fjendtligt sin-
 det imod os, og hvor vi har mere Modstand end Hjælp
 at vente af Borgerne. Kun ved at vinde et Slag kan
 vi gjøre Veroneserne til vore Venner, hvilke vistnok ville
 blive vore Fjender dersom vi ere ulykkelige og i Lykken
 maaskee vore Venner. Jeg stemmer derfor for en Kamp
 i aaben Mark, ere vi endog de Svagere i Antal, maa vi
 endog lade et betydeligt Antal Fodfolk blive tilbage i Sanct
 Felice, for at holde Veroneserne i Tømme, mangle vi end,
 hvilket vistnok er slemmt, Antonio og de 1000 Landsenerer,
 som drog med ham, saa rykke vi dog Fjenden imøde

med 3000 svært bevæbnede Ryttere og 2000 Mand Fodfolk, er ham sikkerlig meget overlegen i Skyts, og Egner er gunstig for os til et Slag. Jeg haaber ogsaa, at Antonio maaskee vender tilbage førend Slaget, eller opholder Gonzaga, saa at han ikke kan forene sig med del Verno. Lillige maa jeg bemærke, at ved Venedigs Hær er der meget albanesisk Fodfolk, let Paf, kun lidet egnet til at modstaa den Harniskklædte. Hvorfor skal vi da indslutte os bag Volde og Mure, det er bedre at gaa Fjenden kjækt imøde og vise ham Panden, Seiren følger stedse den Dristigste."

Alligevel vilde Giacomos Tale kun have gjort lidet Indtryk, dersom han ikke havde overbevist Condottiererne med virksommere Grunde, thi desværre var det svært i den Tid at begeistre Hæidsmændene for en Hær og opflamme dem til en dristig Gjerning. De tjente kun for Soldens Skyld og ethvert Tab af Mandskab, Heste og Vaaben var dem følsomt, thi de maatte erstatte alt Manglende. Dette vidste Carrara godt og greb derfor det eneste Middel, som, for at bestemme dem til at vove et Foretagende, almindeligt virkede. Han lovede nemlig at lade dem udbetale deres tilgodehavende Sold og desuden endnu en Gave til Enhver, naar de vendte tilbage til Verona som Seierherrer.

Dette bevægede endelig Capitainerne til at indvillige, og Carrara op søgte nu tidligt om Morgen den Mark, hvorpaa han kunde opstille sin lille Hær og oppebie Fjenden; thi han holdt det ikke for raadeligt, at fjerne sig langt fra Verona, for at han i Tilfælde af en Opstand

blandt Borgerne hurtigt kunde være tilstede og i et ulykkeligt Tilfælde udføre sit Tilbagetog til Verona.

Da han var vendt tilbage fra denne Undersøgelse gav han de nødvendige Befalinger, sendte 100 Landsenerer paa Veien til Vicenza og Peschira for at speide, og efterat de nødvendige Anstalter vare truffne for at forskandse Leiren, som han næste Dag vilde drage ind i, drog det ham hen til Beatrice.

Han fandt hende sørgmodig og nedslaaet i sit lille Gemak, ved Synet af ham oplivedes hendes Træk, hun besvarede hans Hilsen med mere Hurtighed end Hjertelighed.

"Du har hvilet lidet i denne Nat," sagde hun og hendes Dine rettede sig forskende paa Giacomo, "har Du holdt Dit Ord til Signoraen og fulgt hendes Indbydelse? — D, jeg veed det," sagde hun heftigt, "at Enken Peralta ikke boer langt fra Dine Gemakker paa Sanct Felice, jeg veed —"

"Berolig Dig, kjære Beatrice," bad han, kjærtegnende hende, "jeg var ikke hos hende i Gaar; vi ere adskildte siden hiin Aften. Troer Du, at den der bærer Dit Billede, Dit elskede Billede i sit Hjerte, endnu kan føle noget for Andre?"

Beatrice smilede smerteligt. "Tilgiv mig, min Broder," bad hun, "jeg er et taabeligt Barn, og kan endnu ikke vænne mig til at kun Søsterkjærlighed tør bo i mit Hjerte; Skinsygen bemægtiger sig mig undertiden og jeg er saa svag at overlade mig dertil. Staa mig bi, Gia-

como, før mig tilbage, naar jeg kommer paa felle Veie, tael ofte med mig om vor Fader, vær kold imod mig, som Alpesur, lad aldrig Dine Læber berøre mine, og forglem Du ogsaa hvad jeg engang var Dig."

"Kan jeg det?" undslap hans Bryst.

"Du kan det, Slagtrompeten kalder Dig, enhver Stridshest's Brinngen erindrer Dig om Din Virkekraft, selv Dine Sorger ere virksomme Tjenere, som bortjage Dine Tanker fra mig, lindre Kjærlighedsmerten — og hurtigt helbreder den," tilføiede hun bedrovet, "naar Du drager ud med Dine Krigere, eller vaager over Stadens Belfærd hos det forsamlede Folk, saa sidder jeg alene i mit Gemak, og Græmmelsen som gnaver paa mit Hjerte, formaer dog aldrig, saa graadig den endog er, ganske at tilintetgjøre Hjertet, da ere mine Smerter de drivtuge Tjenere, som med ethvert Suk, enhver Taare tilfører mig Tanken paa Dig; undertiden tilføre de mig vel ogsaa søde Dromme. Jeg hører da Belgernes Larmen, Gondolierernes Kareslag, hører igjen Barcarolen som de sang, naar de nærmede sig Vिलाen; jeg lytter bag Gardinet, seer forventningsfuld ned!, mit Hjerte banker heit, Gondolen nærmer sig, jeg seer Dig! — Gode Gud! hvorfor brister ikke mit piinte Hjerte i et saadant salig Minut? hvorfor kan jeg ikke gaa ud af dette glædeløse Liv thi sødere, blidere kunde jeg ikke henstumre, end med denne salige Drom! Men Drommen er saa kort, og Dypvaagelsen saa bitter, thi Mærværelsen gjer mig Erindringens Sonning til Veemod."

"Troer Du, Beatrice, at Erindringen ikke ogsaa laader mig smerteligt føle mit Tab?" sagde han bevæget.

"Jeg troer nok, Giacomo, at Du har tænkt kjærligt paa mig, endnu tænker kjærligt paa mig," svarede hun, "men jeg var Dig kun en Deel af Din Lykke; Vre, Rigdom, Magt, Eftermæle har ogsaa sin Deel i Dine Ønsker. Men Du var mit Alt, uden Dig havde jeg intet, al min Længsel, alle mine Ønsker forenedes i Dig, og da Du er mig berøvet, saa har jeg jo intet, ikke et Ønske uden det, snart at dø!"

"Beatrice!" raabte Giacomo, sluttende hende i sine Arme, "elskede Beatrice, hvilket Hjerte har jeg mistet i Dig, hvilket tro Hjerte."

"Det har Du ikke mistet, Giacomo," sagde hun rask, snoede sig af hans Arme, og traadte modigere hen for ham, "saalænge det slaaer, tilhører det Dig, saalænge jeg aander, lever jeg kun for Dig. Vær min Broder eller Elskede, Du bliver dog Maaalet for mit Liv, thi det forekommer mig som jeg blot er i Verden for Dig. Betydningfuldt," sagde hun efter et kort Overlæg, "naar jeg holdt et Speil for mig, hvori jeg kunde see mig og mit Indre, saa seer jeg, at jeg paa Villæen ikke har elsket Dig tusinde Dele saa meget som nu. Den skønne Mand fængslede mit Sind, Dit venlige Digt, Din yndige Mund forsikkrede mig om at Du havde et blidt Gemyt, og at et omtfølsomt Hjerte maatte være Din Arvedeel; men da jeg kunde kalde Dit Hjerte mit, da Din Følelse udtalede sig i Ord og Ryk, da var Tryllekrebsen fuldendt,

af hvilken ikke engang Søsteren kan flygte ud! — Men, rolig Hjerte! Du har lovet ham at leve, opfyld Din Pligt, bortstjæl ikke hans Kraft ved Sorg og Klage, thi nu behøver han Mod. — Hvad har Du besluttet at gøre Giacomo?" spurgte hun nu, løsrivende sig fra sine smertefulde Tanker.

"At gaa Fienden imøde og vove Slaget."

"Det saa, min Broder! Gaa Fienden dristig imøde, Lykken følger den Driftige!" raabte hun begejstret. "Dragger Du ud, saa hører jeg Skytsets Lørden, Stridshestenes Stampen, Vaabnernes Alirren, derpaa stiger jeg op paa dette gamle Taarns høieste Tinde, hvor Carraras Fahne vajer, griber vor Slægts Fahne, seer derhen, hvor Døden holder sin blodige Høst, min Bøn stiger op til Himmelen for Dig, mine Ønsker, mine Betsignelser omsvæve Dig, Lykken bliver ved Din Side — ved min — Ulykken! — Ja ethvert Minut, hvori Du opholder Dig hos mig, er et Rov mod Din Lykke. Gaa, handel, forglem intet Nieblæk at Du er Carrara, tænk paa Dine Ahners Gjerninger, lev, og skal det være saaledes, saa de som de!"

"Dripler Du om min Beslutning?" svarede Giacomo, og hans Dine saae fyrigt paa Søsteren. "Har jeg ikke allerede tilkæmpet mig en stor, omendstjændt smertefuld Seier, at jeg kan vende mit Dine fra Dig og rette det derhen, hvor Ære og Pligt kalder mig."

"Mig forekom det, Giacomo," afbrød hun ham, "som om Seieren var bleven Dig sværere ligeover for den elskende Pige end ved Søsterens Side. Den Glorie som

omsvævede mig i Dine Dine, har, om ikke tabt sin Glæde
saa dog sin Glød, og derfor forlader Beatrice Dig gan-
ske kold. — Og saaledes maa det ogsaa være! — Og vee
mig, at jeg endnu ikke har faaet den Ro, som er bleven
Dig til Deel. Den hellige Moder vil ogsaa forunde mig
den, thi jeg beder Dag og Nat, vender mine Tanker fra
Dig, og gjør hvad et elskende Hjerte formaaer. Men
gaa min Broder, dernede vrimler det af Krigere —”

Han adlød gjerne hendes Erindring. De skiltes; han
ilede ned for at holde Mynstring over Krigerne, hun for-
lod med ængstelig dvælende Skridt sit lille Gemak.

14.

Langsomt gik Beatrice op ad Taarnets høie Vindel-
trappe, og stod nu foran en af en graastjægget Kriger be-
vogtet Dør. Hvad vil Du egentlig her, maatte hun
spørge sig selv, da Krigerens raa Stemme, som tilraabte
hende: ”Hvad søger I her?” forstyrrede hende i hendes
Tanker.

”Jeg vil til den fangne Signora!” svarede hun for-
stræffet.

”Her bliver Ingen indladt uden Castellansens Tillæ-
delse!” brummede Soldaten.

”Jeg kommer i Herr Giacomo Carraras Erinde!”
svarede hun kjæft. Men denne Usandhed vilde neppe have
forskaffet hende Indgang, hvis ikke Tilfældet havde ført
Castellanen til, som gav Befaling til at indlade hende.

Da hun just vilde aabne Døren hørte hun Sang og

Toner af en Luth, hun aabnede sagte og lyttede, det var Fiorella som sang:

Hvorfor banker Du saa voldsomt, Hjerter,
 Hvorfor denne Tængsten, som kun saarer,
 Hvorfor denne bitterføde Smerte,
 Denne Belyst under hede Taarer.
 Denne Kamp, som aldrig er forbi
 Mellem Attraa og min Længsel,
 Skal dette være Elskovs Tryllerie,
 Som har sluttet mig i Fængsel?

Hvad jeg forhen saae i mørke Fjerne
 Seer jeg nu hvor Himmelglandsen throner.
 Forhen lyfte aldrig i min Nat en Stjerne,
 Nu deroppe seer jeg Millioner,
 Og ved Glands fra disse gyldne Høre
 Baagner der et nyt Liv i mit Bryst;
 Ja, det Elskovs Tryllerie maae være
 Som indgav mig Dval og Lyst!

"Fiorella!" raabte Beatrice, da Pigen havde endt. Fiorella forstrækkedes og foer op. "J forstrækker mig stedsse," sagde hun uvillig.

"Kom det, som Du sang, fra Dit Hjerter?" spurgte Beatrice.

Fiorella rødmede. "Jeg kan ikke sige Eder det," svarede hun. "Det er en Sang, som jeg først nylig har lært og nu synger jeg den saa gjerne. — Men hvad bringer Eder hertil?"

"Jeg ønsker at tale med Din Hersterinde."

"J?" foer Fiorella forundret op, "J, Giacomo Carraras Elskede.

Disse Ord opvakte Veemod og Sorg hos Beatrice hun svarede i Begyndelsen intet, derpaa sagde hun næsten uvillig: "Gjør som jeg forlanger og mæld mig hos Din Hersterinde."

Fiorella gif. Beatrice maatte vente længe førend hun kom tilbage. "Signora Peralta venter Eder," berettede hun, og aabnede Døren til Constances Værelse.

Saa modig endog Beatrice var gaaet denne Sammenkomst imøde, det var jo hendes eget Ønske, saa bankede hendes Hjerte dog hurtigere, da hun traadte ind i Værelset, hvor hun fandt Constance siddende paa en Sofa, en høi Rødme foer over hendes Kinder, da hun saae den for sig, som havde berøvet hende sit Livs Salighed.

"Hvad vil I, hvad søger I hos mig?" spurgte hun, kun besvarende Beatrices venlige Hilsen, med et stolt Hovednik.

"Jeg kommer for at tilbyde Eder min Tjeneste."

"I? — Jeg behøver ingen flere Piger, Fiorella er mig nok."

"J forstaaer mig ikke rigtig, Signora," sagde Beatrice, og følte sig krænket ved disse Ord; dog blev hun venlig og rolig. "Jeg mener, naar jeg ellers kan tjene Eder i noget, saa vil jeg gjerne gjøre det. En Fange mangler saa meget, og desuden skal jo ethvert deeltagende Hjerte være en Ulykkelig velkommen."

"En Ulykkelig! Holder Du Taabelige Dig for lykkeligere?"

"J Sandhed, nei," svarede Beatrice.

"Ikke!" raabte Constance glad og Glæden over denne Tilstaaelse malede sig tydeligt paa hendes Ansigt.

"Friheden er Menneskets kosteligste Gode," tog Beatrice igjen Ordet. "Hvad er Skjønhed, Rigdom og alle de glimrende Gaver, som den lunefulde Skjæbne tilbyder

det, naar den skjønnne Frihed fattes. Derfor holder jeg Eder for uløffelig. — Kan jeg gjøre noget for Eders Frihed," sagde hun derpaa og i Beridsheden om en god Gjerning hvilede hendes Dine, som en mild Engels paa den Fangne, "saa gjør jeg det med Glæde."

I Begyndelsen syntes Constance at være rørt af disse Ord og dette Blik; hun saa forundret paa Pigen, som, omendskjøndt Græmmelsen havde blegget hendes Kinder, dog endnu stod for hende i prangende Skjønhed liig en reddende Engel. Men just denne Skjønhed udslukkede hurtigt ethvert Indtryk, ogsaa nu fik Stoltheden Overhaand og en mørk, mistroisk Tanke opsteeg i hende. "J er meget tjenstvillig, Beatrice," sagde hun med et haanligt Smil, "men frygt ikke min Nærhed, jeg er for stolt til at stille mig mellem Eder og ham og ingen Magt paa Jorden kunde igjen bringe mig nærmere til ham. I kjenner nu mit Sindelag," vedblev hun og pegede med Haanden til den aabne Dør, "Lev vel, og besvær mig ikke for Fremtiden med Eders Paatrængenhed; det passer sig ikke for en simpel Pige, og mindst for Eder, at komme for mine Dine, uden at jeg forlanger det."

Bed disse Ord syntes Beatrices Rolighed at vakle, hendes venlige Blik blev alvorligt, og dog laa der mere Beskedonhed end Stolthed i hendes Stemme. "Signora," svarede hun, "I tager Feil af mig, af min Stand og min Character. Om det første vil jeg tie, fordi jeg maa, dog behøver I ikke derfor at skamme Eder ved at have staaet lige over for mig; men hvad den simple Pige angaaer, saa staaer hun reen for enhver Feil for Eder, den

Faldne. Hvad I var Giacomo Carrara, det var jeg ham aldrig, og vil aldrig blive det!"

Constance sprang heftigt op.

"Overtil Eder ikke, Signora," vedblev Beatrice roligt, "hvad kunde det nytte Eder? Jeg kom til Eder i en god, venlig Hensigt, I stødte mig stolt, endog uhøfligt tilbage og jeg gaaer; men jeg siger Eder endnu førend jeg forlader Eder, at hvis I skulde behøve mig, saa er jeg endnu til Eders Tjeneste. Jeg har gjort Eder Fortræd, jeg vil gjerne søge at gøre det godt igjen; Lev vel!" Hun gik.

Studsende, men dog med Raseri i sit Blik, saae Constance efter hende, men ikke Fiorella. Da denne aabnede hende Jorgemakkets Dør, trykkede hun sagte Beatrices Haand og en Taare svømmede i hendes Dine. "Det gaa Eder vel, Guds Velsignelse være med Eder!" tilhvijsede hun den Bortgaaende.

15.

Giacomo havde ved sin Tilbagekomst erfaret at Beatrice havde været hos den Fange; dette var ham ukjært. Han advarede hende og spurgte, hvad der havde bevæget hende dertil.

"Nysgjerrighed efter at see det Fruentimmer, som forhen har tilføiet mig saa mange Sorger, uden at jeg kjendte hende."

Carrara rystede vantro paa Hovedet, bad hende, ikke at gaa mere til hende, og da en af hans Capitainer

kaldte paa ham, skildtes han fra Beatrice, som med Willie undveeg ham den hele Dag, for ikke at drage ham fra de vigtige, alvorlige Forretninger; hun forlod ikke sit Gemak og hengav sig der til sine mørke Drømme. Under tiden førtes hun af sin Phantasies forvildede Flugt fra sit blødende Hjerte til Balpladsen, hvor hun saa Broderen kjæmpe ridderligt og mandigt seire, og disse Dreblikke vare denne mørke Dags Lyspunkter.

Saaledes henrandt den eensomt. Da Aftenen nærmede sig traadte hun ind i Giacomos Gemak. "Jeg har forglemmt at affordre Dig noget," sagde hun til ham, "noget, hvoraf mit Livs Rolighed er afhængig. Tilsværg mig ved Gud og alle Helgene, indtil vor Fader løser mit Løfte, ikke at forraade for Noget, hvem det endog er, den Hemmelighed, som jeg tvungen maatte forraade Dig; tilsværg mig det ved vor Kjærlighed!"

Carrara svær, og hun gik, om ikke beroliget, saa dog med et lettere Hjerte til Hvile.

Carrara, udmattet af denne Dags Anstrængelser, var ogsaa gjerne gaaet til Hvile, men den visse Efterretning, som han fik af de udsendte Speidere, at del Verno havde forladt Vicenza og var i Anmarsch mod ham, bestemte ham til tidligt imorgen at drage ind i den afstakne Leir med sin lille Hær, og de nødvendige Anordninger, som han desaaarsag endnu i Dag havde at gjøre, holdt ham vaagen til Midnat. Da forstyrredes han pludseligt af Trompetskrald, han erfarede strax at det var Antonio, som holdt med sine Landsfæller foran Vindebroen paa Sanct Felice og begjærede hurtigt at indlades. Med

et glad Hjerte ilede Carrara sin gamle Ven imøde, og erfarede allerede paa Trappen, at det vel ikke var lykkedes ham at kaste Forstærkning ind i Peschira, men han havde truffet Markgreven af Mantuas Hærsektion paa Marschen hertil, oversaldet dem om Natten, adspredt en Deel og taget 300 til Fange, som alle vare besluttede at tage Tjeneste under Carraras Fane. "Jeg troede at jeg med mine Ryttre var mere nødvendig her end i Peschira," vedblev han, "ilede, uden at blive forfulgt af Gonzaga, tilbage til Verona, kan nu tage Deel i Stadens Forsvar, og gaa Eder til Haande med Raad og Daad."

Under denne Samtale vare de komne til Giacomos Gemak, hvilken underrettede ham om sit Forsæt at gaa Tjenden imøde.

"Det er et voveligt Foretagende," sagde den Gamle betænkelig. "I sætter Verona paa Spil. Men i denne Tid, hvor det gjælder Liv eller Død, Alt eller Intet, er vel det Driftigste det Bedste. Men hvad heller intet Dieblæk mere, thi jeg veed sikkert, at Venetianerne ere med Dagens Frembrud for Veronas Porte; Gonzaga er opholdt en Dagmarsch ved mit Angreb, og saaledes har I Leilighed til at slaaes alene med del Verno."

Under denne Tale faldt Antonios Blik tilfældigviis paa Beatrices Billede, Giacomo bemærkede det, tænkte paa Pigen og sagde med synlig Forlegenhed: "Hun er her ogsaa igjen, Antonio."

"Beatrice?" spurgte denne forundret. "Sendte Ederes ædle Fader hende."

"Nei, hun forlod Padua uden hans Vidende. —

Men jeg har næsten forglemt," afbrød Giacomo Talen og hentede Fyrstens Skrivelse, som Tilbudet skulde have bragt til Antonio og som endnu laa uaabnet, "at overgive Eder denne Skrivelse fra min Fader."

Antonio tog den hurtigt, brød den og blegnede medens han læste. "Herre," sagde han, og trykkede Giacomos Haand med Hefstighed, "hvad er der forefaldet mellem Eder og hende, siden Pigen er kommet her? — Jeg beder Eder, siig mig det, har Fristelsens Djævel lokket Eder, eller havde I Kraft nok til at modstaa den? — Smil ikke saa bittert, Herre," vedblev han i sin Brev, "hvor maaskee den gamle Antonio maa græde Taarer, der maa I, unge Mand, ikke smile, det er ikke ret. Giv mig hellere Beroligelse."

"Den kan jeg give Eder, omendstjondt med et bedrovet Hjerte," beroligede Giacomo ham. "Neen, som Ulykkelighedens Engel vil Pigen træde Eder imøde, sørg ikke for hende, ikke for mig. Evig forbundne, ere vi dog evig adskildte."

"Hvorledes forstaaer jeg det?" spurgte Antonio.

"Forst ikke videre, gode Antonio," svarede Carrara, "jeg maa dog tie.

"Nu, det være som det vil, Beatrice maa endnu i denne Nat forlade Sanct Felice og Verona," sagde den Gamle alvorligt. "Fyrsten af Padua befaler det; læs dette Brev, læs det kun.

Giacomo læste:

"Beatrice er i mandlig Dragt flygtet fra Padua, jeg frygter, til Verona. Hvor I træffer hende, var det

endog i Giacomo's Arme, saa tag hende i Forvaring, og send hende i samme Dieblis under Bedækning tilbage til Padua. Hendes Ophold i Verona kunde give mit Faders hjerte Dødsstødet og berede mit Huus evig Skjændsel. Før jeg har denne Forvildede i mine Hænder, hvoraf hun vist ikke igjen skal undslippe, før har mit Hjerte ingen Rolighed, som jeg dog saa høilig behøver i denne besvægede Tid. Skulde Giacomo modsætte sig Eders Forhavende, saa viis ham mit Brev, siig ham, at Faderens Forbandelse vil ramme ham hvis han ikke adlyder min Befaling."

"J seer altsaa, kjære Herre," faldt Antonio hurtigt ind, da Giacomo havde endt, "at jeg endnu i denne Nat maa sende Pigen til Padua.

"Nei," svarede Giacomo bestemt.

"Eders Faders Befaling, naadige Herre," erindrede den Gamle og hans Die saae bedende paa Carrara, thi Stillingen mellem Fader og Søn havde været ham frygtelig.

"Antonio, selv Fyrsten vilde nu tilbagekalde sin Befaling," tog Carrara Ordet. "Skal jeg sende Beatrice med Bedækning til Padua, og jage denne og Pigen i Venetianernes Hænder, som vistnok have besat Veien til Padua, skal jeg overlade den Ulykkelige til sin Skjæbne, og lade hende, som allerede engang for at redde sig maatte drage Dolken mod Stefano, komme fra mig uden Beskyttelse?"

"Drog hun Dolken mod Stefano?" spurgte Antonio forundret, og erfarede nu, hvad der var skeet i Vi-

cenza. Han indsaae ogsaa, at han ikke nu kunde udføre Fyrstens Befaling, da Veien til Padua ikke mere var sikker, og at Beatrice ikke alene vilde gaa frivillig til Padua; men han beroligede sig dog ikke førend Giacomo lovede ham at ære Pigens Dyd og sende hende tilbage til hans Fader, saasnart det uden Fare lod sig gjøre.

16.

Midnat nærmede sig, dyb Stilhed laa over Verona, Sønnen bortjagede Sorgerne fra de Sovendes trætte Hoveder og enhver Kummer, enhver Græmmelse forsvandt under venlige Dromme af de nu roligt bankende Hjerter. Staden syntes som uddød, intet menneskeligt Skridt oplivede Gaderne, ingen Storm bevægede de knirkende Gleie paa de høie Huse, saa at de med deres Larm kunde forstyrre de Trættes Ro, og kun de funklende Stjerner saae endnu med deres venlige Lys ned fra den mørke Himmel for at oplyse Natten. Da lod Taarnvægterens Natsang forkyndende Midnatstimen, og med Sangen som spøgelsesagtig trængte gennem den natlige Stilhed, syntes de Hvilende at være vaagnede af deres Søvn til et nyt, drivtigt Liv. Dørene paa alle de faste Huse i Staden, i hvilke flere hundrede Soldater laa med deres Capitainer, oplode sig og Krigerne droge ordnede ud, uden Tromme og Trompetlyd. Paa samme Tid sank Vindebroen for Sanct Felice og de halve og hele Karthover raslede over den jernbeslaaede Bro, Rytteriet fulgte, og ligesom der for et Dieblisk øjeblik var en Dødsstilhed udbredt over Sta-

den, saaledes bevægede der sig nu et Liv, alvorligt og stille, fordi det drog Døden imøde, gennem Stadens snævre Gader til Porten, som førte til Vicenza og Padua.

Giacomo stred just bevæget ned ad Trappen for at bestige sin Stridshest, da Beatrice ilede til ham fra en Sidegang. "Gud være med Dig, Carrara!" sagde hun, rækkende ham sin Haand. "Tab Slaget, naar Gud i Himmelen har besluttet det, men ikke Vren, som Din Slægt hidtil har bevaret saa tro. Lev vel!" raabte hun med bevæget Stemme, trykkede hans Haand med Jernhandsken til sit bankende Bryst og gik med ængsteligt Hjerte tilbage til sit lille Værelse.

Lause droge Krigerstyrkerne gennem de mørke Porte Kampen imøde, Rytterne foran, Skytset i Midten, Fodfolket bag efter. Da Hæren havde naaet den bestemte Plads og Skytset var opstillet bag Forskandsningerne, — det kunde omtrent være Klokken 3 om Morgenen — satte Giacomo sig i Spidsen for de svært bevæbnede Ryttere, som ved Antonios Ankomst vare bleve formerede til 4000 Mand, lod Fodfolket tilligemed Skytset blive tilbage i Forskandsningerne og rykkede med Rytteriet, i det Haab at overfalde Fjenden paa Marschen, rask ad Veien til Vicenza.

Neppes vare de saa meget som muligt sammenholdne Eskvadroner dragne henved en Mil fremad, førend de stødte paa Venetianernes Forposter. Rask styrkede Giacomo ind paa dem, og drev de Overraskede, som ikke havde ventet nogen Fjende, uden Møie tilbage. Følgende dem med slap Tøile, befalede han, kun at følge de

Flygtende, for at indhente Venetianerne, førend de kunde stille sig i Slagorden. Men han havde at gjøre med en erfaren, forsigtig Modstander og en velordnet Hær, thi neppe fremtraadte Morgenrøden over Bjergene, førend han kunde see den fjendtlige Hær, dannende sin Slaglinie paa en stor Slette. Han maatte standse med sin raske Fremtrængen for at afvente den øvrige Deel af Hæren, thi Fjenden hilssede ham allerede med to halve Kartover, som de havde opstillet paa et Skovhjørne. Utaalmødig ilede Giacomo tilbage, drev de Efterfølgende hurtigt frem, og dannede sin Slagrække lige over for Fjenden i en skraa Linie.

Del Verno havde som en krigskyndig Feldtherre valgt en fordeelagtig Stilling, da han allerede havde besluttet at opstille sin Hær, for her at oppebie Markgreven af Mantua, hvis Uheld endnu var ham ubekjendt. Et Morads dækkede hans Fodfolk paa den venstre Fløi, som lænede sig til en Ende af Skoven, hvorpaa Skytset var opstillet. Herfra udbredte Rytteriet sig over en betydelig Slette, som hist og her var afbrudt af smaat Krat, der følgelig gjorde de Harniskklædtes Angreb besværligere. Her vilde den venetianske Feldtherre, ikke ventende Modstand, opslaa sin Leir.

Carrara saae med første Diekast at Venetianerne ikke vilde forlade denne Stilling, men oppebie hans Angreb; han gav derfor strax Befaling til, at hans Fodfolk og Skytset skulde støde til ham og trak sig ud af de fjendtlige Kartovers Skudvide, enten for at skaane sine Krigere, eller lokke Fjenden til at rykke frem. Men del

Verno sendte kun let Rytteri for at skjærmydsle og blev staaende fast i sin Stilling.

Endelig efter lang forgjæves Venten rykkede Skytset og Godfolket frem. Snart var den fiendtlige Fld bragt til Taushed og medens Giacomo bag en Hoi, som skjulede ham, stedse mere drog med sit Rytteri mod Fjendens høire Fløi, rykkede Godfolket med Skytset frem, besatte Krattet og Kartoverne og beskjøde herfra med Held Venetianernes Rytteri. For del Verno blev der intet tilovers uden at trække sig tilbage eller angribe det bag Krattet opstillede Godfolk. Han besluttede det sidste, da det syntes ham skjændigt at drage sig tilbage for en Hær, som ikke var talrigere end hans. Han lod en Deel af Rytteriet rykke frem og Angrebet begyndte. Skytsets heftige Fld drev vel hans Eskvadroner snart tilbage, men uforsagt samlede han hurtigt de Tilbagebrevne og lod derpaa to Eskvadroner let, albanesisk Rytteri adspredte gjøre et Angreb paa Skytset, disse fulgte han med Rjærnen af sit svære Rytteri. Den Rytterhob, som Giacomo havde ladet blive tilbage til Skytsets Bedækning, gjorde ikke sin Skyldighed i dette Dieblik, Venetianernes Angreb lykkedes, Godfolket flgtede, Skytset blev taget.

Men næsten paa samme Tid brød Giacomo, som ved sine Bevægelser havde oversløiet Fjenden, frem bag Høien, styrkede sig med sin hele Magt paa Venetianernes Skarer, som endnu holdt i Slagorden paa Sletten, gjennembrød deres Rækker, drev dem paa Flugt, og omendskjendt del Verno igjen havde ordnet sine

seirende Skarer, og ilede de Flygtende til Hjælp, blev dog ogsaa disse adskildte og revne med i den almindelige Flugt. Fodfolket, forladt af sit Rytteri, kunde ikke modstaae Paduanernes Angreb og søgte Redning i den nærliggende Skov. Balpladsen og Seiren blev Carraras, det fjendtlige Skjts og en Mængde Fangne faldt i hans Hænder. For ikke at bortfjerne sig for langt fra Verona, og endnu stedse frygtende for Gonzagos Ankomst, forfulgte han ikke Fjenden længere, sendte Skjtsen og de Fangne strax til Verona og fulgte om Eftermiddagen med hele Hæren.

Veronas Borgere havde rolig oppebiet Slagets Udfald. Af Venetianernes Tilhængere, der rigtignok kun var den mindste Deel, var den Efterretning, som nogle Flygtninge havde udbredt i Staden, at den venetianske Hær havde seiret og Carrara mistet sit Skjts, blevet optaget med høj Jublen. Men i det Hele havde det været den største Deel temmeligt ligegyldigt, hvilken af Begge der seirede; de frygtede Venedig og hadede Padua. Men da Giacomo drog ind i Spidsen af sin seirerrige Hær og førte 1500 Fangne, 6 Stykker Skjts og et betydeligt Antal Heste med sig, som Bytte, da hilsede den let bevægelige Mængdes Jublen ham, og ledsaget af det jublende Folk ankom han til Sanct Felice.

Her modtog Beatrice ham. Hendes Glæde fandt ikke Ord, hun hang ved hans Hals, trykkede det kolde Staalpantser til sit glødende, bølgende Bryst, og hendes Dine saae glædedrukne paa Seierherren. "Gud har hørt

min Bøn!" raabte hun endelig. "Seiren blev Din, og Familien Carrara gif endnu ikke under."

Giacomo hjærtegnede hende, kaldte hende sin elskede Søster, men alle disse Smigerord, disse Kjærtegn forbitrede dette Diebligs Salighed. Det glødede saa heftigt i hende, og Giacomo var saa rolig, gav, snoende sig af hendes Arme, de nødvendige Befalinger, og, omendstjændt hun ikke kunde vredes paa ham derfor, saa gjorde det hende dog ondt, at hendes Lykke, hendes Salighed syntes at være ham saalidet, og at han kunde finde kolde, omendstjændt venlige Ord, for at besvare hendes glødende Hjertes stumme Sprog, og dog maatte hun tilstaae, at hun jo selv havde opfordret ham til at forglemme hende for Fremtiden og kun leve for Vren.

17.

Mindre glad stemt hørte Constance Peralta Efterretningen om det vundne Slag; med denne Dag var igjen et Haab forsvundet for hende. Men hendes bestandig opvakte Aand tænkte paa nye Planer, og omendstjændt Sorgen forstyrrede hendes Søvn, saa stod hun dog om Morgenens styrket og utilfreds med sig selv op fra sit Leie, thi Giacomos Billede havde ofte afbrudt hendes urolige Søvn, vaagende stod han endnu stedse for hende, og i Dag formaaede hun heller ikke ganske at udslutte det Indtryk, som det mod hendes Willie havde gjort paa hende, og undertiden endog opvakte Længsel.

Fortrædelig sad hun i sit Værelse, rettede tankeløs

fit Blik paa de gamle, malede Tapeter, som forestillede Brylluppet i Canaan; da forekom en Mohrs Ansigt hende paafaldende. Han bar et Fod med Frugter, syntes at see haanligt paa hende, et saa flammende Die havde hun aldrig seet, som det, der saae ned paa hende fra det forslidte Tapet, det opvakte hendes Opmærksomhed, hun betragtede det noie og det skjærende hvide Punkt i det ene Die var hende paafaldende. Nysgjerrig traadte hun nærmere, bemærkede en lille Ophoining i Diet selv, berørte det og trykkede derpaa, til hendes Skræk aabnede Tapetet sig, og hun kunde træde ind i en Muurfordybning, hvori hun efter nogen Forfsen fandt et Punkt, hvorved, naar hun trykkede sagte derpaa, en Dør aabnede sig, som førte til en Hal, hvis Vægge vare behængte med Vaaben af alle Sorter.

Studsende saae hun sig pludseligt blandt de Vaaben og Seiersfahner, hvormed della Scalaerne havde prydet denne Hal; overalt prangede den gyldne Falk over de mellem Vaabnene ophængte Billeder af denne gamle, uhykelige Familie, af hvilken saa mange vare døde en voldsom Død. Hun vankede eftertænkende omkring, blev tankesuld staaende for Antonios Billede, Bedstefader til de dræbte Brødre, som Nemesis saa frygteligt havde naaet. Hans Broder Bartolomeo, der her hang fredeligt ved hans Side, var blevet dræbt af ham; han selv fordreven af sine Stater af Johann Galeaz, Hertug af Mailand, døde en pijnlijk Død af Gift. "Hvilke skjønne, herlige Træk," sagde Constance hen for sig, "hvilke rolige, sjælsfulde Blikke! kunde en Mand, som Naturen har udstyret

saa fortræffeligt blive en Brodermorder? Dog hvor ofte," raabte hun, "bære ikke Mændene et ædelt Stempel i deres Ansigter, og deres Hjerter ere dog falske og trolose."

I disse Tanker forstyrredes hun ved Toner af en Luth, som syntes at lyde over til hende langt fra. "Det er Beatrice!" raabte hun, ilende til det Sted, hvorfra Lyden syntes at komme; der lyttede hun. Da hørte hun ogsaa Sang, ja det var Beatrices Stemme, Pigen maatte være her i Nærheden. Nu bemærkede hun, at hun befandt sig ligeoverfor den Indgang, gennem hvilken hun var kommen, og at der under Mastino della Scalas Billede, Stifteren af denne ædle Familie, var ophængt en sarazenisk Krigers Skjold. Formodende en Forbindelse mellem andre Gemakker med denne Hal, som isørigt endnu havde en Hovedindgang, tog hun Skjoldet fra Væggen, og fandt ogsaa her et Punkt, hvorved, naar hun trykkede derpaa, en lille Dør aabnede sig; den var kunstig skjult bag allehaande Baaben, og førte ligeledes til en Muurfordybning. At trænge længere frem vovede hun ikke. Sangen, Luthens Toner vare forstummede, men hun hørte tæt foran sig en Varm; hun lyttede, men kunde dog kun høre enkelte Toner, men intet Ord. Da opdagede hun paa den ene Side en lille Abning, som forsaetlig syntes at være gjort der. Hun saa derigjennem og foer blegnende tilbage — hun saa Beatrice i den Mands Arme, blidt bøiet mod det Bryst, ved hvilket hun selv ofte havde hvilet saa kjærligt. Hendes Hjerter bankede, hendes Blod jagede vildt gennem Arterne, hun vilde bortfjerne sig, men stedse drog det hende igjen hen til det for-

hadte Syn, som syntes at holde hende fast med en lumst Magt. Endelig blev hun Herre over sin Lidenſkab. "Hvorfor ſkal jeg ſuge Giften ind i mig?" tænkte hun, "hvorfor denne Plage? bort herfra!" Hun trykkede ſagte Døren til, ſkreed raſt gjennem Hallen, ſom om et Spøgſe jagede hende; men da hun kom forbi Antonio della Scalas Billede, blev hun eſtærtænkſom ſtaaende. "Du fik en frygtelig Død ved Gift! Ja Gift!" mumlede hun hen for ſig, ſmilede lumſt og forlod nu Hallen, hvis Indgang hun omhyggeligt tillukkede.

Da hun befandt ſig paa ſit Værelſe, ſkreed hun grublende op og ned, derpaa kaſtede hun ſig med Heftighed ned for et Mariabillede, vilde bede, men formaaede det ikke. Hun ſprang op, kaſtede ſig paa en Stol, syntes at være i Kamp med ſig ſelv, og ſagde derpaa til Fiorella: "Gaa til Beatrice og lad hende komme til mig."

Fiorella ſaae forundret paa hende ved denne Befaling, thi endnu i Gaar Aftes havde hun befalet hende, aldrig mere at indlade Beatrice, og deſuden var hendes Blik ſaa ſtivt, hendes Kinder glødede, hendes Læber bævede, ſaa at Pigen forſkrækket ſpurgte: "Er I ikke vel, Signora?"

"Gaa og udret hvad jeg befalede!" ſik hun uvenligt til Svar.

Da Beatrice, følgende Indbydelfen, traadte ind i Forgemarket, fandt hun Fiorella grædende. "Drif —" ſagde denne, men Conſtance aabnede Døren i ſamme Dreblik, afbrød Pigen, ſaa at hun ikke kunde tale videre, og bad Beatrice at træde ind hos hende. Signora Peralta

var i Dag venlig og forekommende og først efter mange Spørgsmaal om Slaget i Gaar kom hun til sit egentlige Maal, hvorfor hun efter sit Foregivende havde ladet Beatrice bede at komme til sig.

"J har nylig, paa en ædel Maade tilbudet mig, at være mig behjælpelig til min Frihed," sagde hun fortroligt, dog kunde en skarp Dagttager let see den Evang hun paa lagde sig for at synes venlig. "Jeg modtog ikke Eders Tilbud, thi, jeg tilstaaer det høit, jeg haabede Redning fra en anden Kant; men dette Haab har Slaget i Gaar betaget mig, og jeg troer endnu at kunne betroe mig til Eder."

Beatrice forsikkrede hende om sin Beredvillighed, hun vilde opbyde alle de Midler, som stode i hendes Magt, for at være hende behjælpelig ved hendes Flugt, kun maatte hun sige hende, hvorledes hun skulde iværksætte den. Constance gjorde hende nu mangeslags Forslag, men som hun snart igjen forkastede; endelig blev det afgjort, at hun i mandlig Dragt, som Beatrices Tjener, skulde forlade Sanct Felice.

Constance vdede nu den ædle Pige sin varmeste Tak, hendes Stoltthed syntes at have forladt hende, hun var venlig, nedladende mod den Bøffedne.

"Jeg føler mig dog udmattet ved min Aands Anstrængelser," afbrød endelig Constance Samtalen, kaldte paa Fiorella og befalede hende at bringe et Bæger med Vin. Men neppe var Pigen kommen til Døren, førend hun raabte efter hende: "Bring to Bægere! — J vil ogsaa kunne behøve en Bedergvælgelse," sagde hun, vendende sig

til Beatrice; "Dagen er heed, og I synes at være lige saa bevæget som jeg."

Beatrice nikkede bejaende, uden at svare noget derpaa.

Fiorella traadte ind med begge Bægrene, satte dem paa et Bord og fastede, vel kun flygtigt, et advarende Blik paa Beatrice, som denne vel ikke kunde bemærke, da Constance just gjorde hende opmærksom paa Tapetet med det affstikkende Mohransigt og stod op med hende for at betragte det nærmere.

Beatrice betragtede utvungen det just ikke fjerne Maleri og bekhymrede sig kun lidet om hvad Constance foretog sig, der uforstyrret lod hende bese Mohren og den venlige Brud, derpaa sad hun sig igjen hos Constance, som med Ryggen vendt mod hende taledede hemmeligt med Fiorella, og derpaa igjen tog Plads paa Sophaen, greb det Bæger, som stod hende nærmest, og rakte Beatrice det andet.

"J har gjort mig Fortræd, Beatrice," sagde hun derpaa i en synlig Bevægelse, "men jeg tilgiver Eder, thi I vil jo paa en ædel Maade erstatte det. Skulde jeg ogsaa have feilet mod Eder i Ord og Gjerning, saa er jeg overbevist om at I ogsaa tilgiver mig. Stoltshed passer sig ikke for en Fange, derfor beder jeg Eder om et forsonligt Ord.

"Med Glæde udtaler jeg det, Signora," sagde Beatrice hjertelig. "Det Forbigangne ligge i dyb Nat, og en glad Fremtid hæver sig for os, rød, som Morgenrødens Straaler!"

"Det maa den!" sagde Constance og hendes Hjerte syntes beklemmt; hun tømte Bægeret og opfordrede Beatrice til at gjøre det samme.

Denne førte Bægeret til sine Læber, men pludselig sadt hun det fra sig. "Signora," sagde hun med tilsynesladende Rolighed og hendes listige Dinesaae fast og gjennemtrængende paa den Fangne, "tilgiv! Da I før taledes med Eders Pige besaae jeg de nydeligt forarbejdede smaa Bægre og har tilfældigviis ombyttet dem." —

"Retfærdige Gud!" raabte Constance blegnende.

"Hvad feiler Eder?" foer Beatrice forstrækket op, "var det maaskee —"

"Intet, intet!" sagde Signoraen bævende. "Intet uden Forsynets Haand, som frygtelig har grebet mig. Drik kun Eders Wiin," vedblev hun heftigt, "drik den kun, den vil sikkert bekomme Eder vel."

Men Beatrice aabnede Vinduet uden at sige et Ord, kastede Winen ud og med et foragteligt Blik paa Constance forlod hun Værelset.

"Slange! har Du alligevel overløstet mig?" raabte denne, da Pigen havde bortfjernet sig. "Nu, skal jeg dø ved min egen Gift, saa vil jeg anbefale Gud min Sjæl og Ingen skal ane, hvoraf jeg døde. Mit Mod, min Stoltthed skal Døden ikke boie. Døden? Nei, den naaer mig ikke endnu!" raabte hun jublende. "Kastede hun ikke Winen ud af Vinduet?" Hun greb Bægeret, hvis Indhold Beatrice havde udgydet, og stirrede deri. "Derneede seer jeg endnu Resten af den mørke Dødens Befordrer,

hun bedrog mig, og jeg Taabelige gik i Fælden. Du skal bøde derfor, nu kjender jeg Veien til Dit Gemak. Na, Din Fremtid vil jeg male Dig rød, liig Morgenrødens Straaler, som Du imorgen ikke faaer at see."

Efter denne Samtale med sig selv syntes hun beroliget og henfaldt i en dyb Grublen.

18.

Da Beatrice igjen vilde træde ind i sit Gemak, bemærkede hun at Fiorella var fulgt efter hende. "Signora!" bad denne og holdt hende tilbage, "hav Forbarmelse med en Ulykkelig, tag mig i Eders Tjeneste, tag mig bort fra hiin Dame, der — dog hun har forhen gjort mig meget godt, kun derpaa vil jeg tænke — tag mig til Eder, jeg vil tjene Eder tro, vil gjøre hvad I befaler mig, tjene Eder som den simpleste Pige. Allerede dengang da jeg saae Eder for første Gang, drog det mig hen til Eder, og nu — o! vær naadig mod mig og forstod mig ikke."

Beatrice overlagde ikke længe, hun betænkte det advarende Ord, det advarende Blik, tilstod gjerne Pigen sin Ben og lovede hende, omendstjændt hun selv var hjælpeløs, at sørge for hende af alle Kræfter.

"Saa henter jeg min Luth, mine faa Klæder og sniger mig derfra!" raabte Fiorella glad.

"Og hvorfor vil Du ikke aabent sige Din Hersterrinde at Du vil forlade hende?"

"Jeg vovede meget, hvis jeg sagde det," svarede hun og sprang afsted.

Beatrice var endnu meget rystet af alt det, som var mødt hende denne Dag. Hun tænkte efter om hun skulde underrette Giacomo om det Foresaldne hos Constance, eller fortie det for ham; hun besluttede det sidste. Med dette Forsæt forlod hun sit lille Gemak, for at begive sig i Gaugen, da et Syn angreb hendes Sinderste paa ny. De i Slaget fangne venetianske Krigere bleve just bragte til Sanct Felice og droge gennem den mørke Port. I Togets Spids reed en gammel Mand med et langt, graat Skjæg, paa en mager Kleppert, hans Hoved var forbundet, den høire Arm bar han i et Bind, og han syntes at have blødt af flere Saar, thi hans Ansigt var blegt som Døden og den høie Stikkelse hang udmattet paa Hesten, der vaklede gennem Porten, lige saa mat som dens Rytter. Da havede den Gamle det saarede Blik, det traf Beatrice, som opmærksomt betragtede ham; den Saaredes Ansigt syntes hende bekjendt trods Bindet, som halvt skjulte det; han betragtede hende ligeledes opmærksomt og mumlede pludseligt: "Beatrice!"

"Herre!" raabte Pigen, som maatte have hørt det, og greb heftigt i Hestens Tøile, "kender I mig? — Hvem er I?"

Han smilede bittert.

"Jesus Maria!" skreeg hun nu, "Herr Polenta von Ravenna, I her? — Gud være lovet at jeg finder Leilighed til at afbetale min Gjæld!" Med disse Ord ledede

hun selv hans Hest til den indre Slotsgaard og befalede nogle Tjenere at hidkalde Giacomo.

Da denne kom løb hun ham imøde og førte ham til den Gaarde, som man havde sat paa en Bærebør, da han ogsaa var saaret let paa Foden. "Her, Herr Giacomo Carrara!" raabte Beatrice, "her er Manden, som saa menneskekjærlig modtog mig i Vicenza og reddede mig. Tillad, at jeg sørger for hans Pleie, og saaledes afbetaler en Deel af min Gjæld; jeg beder Eder ogsaa, giv ham sin Frihed uden Løsepenge."

"Han er ikke min Fange, derfor har jeg ingen Ret til ham, men jeg vil selv betale Løsepengene for ham!" svarede Carrara paa hendes Bøn. "Der skal ogsaa blive sørget for Eders Pleie, ædle Mand," vendte han sig til den Fange, "vi have vel kun lidt Plads oppe i Slottet, men jeg er Eder for meget forpligtet, til at jeg ikke skulde have Eder i min Nærhed; I skal bo hos os og nyde Alt som om I var min Broder." Han gav de nødvendige Befalinger og Beatrice takkede ham hjerteligt, thi hun følte sand Hoiagtelse for den Kriger, som trods sin Naahed havde handlet saa ædelt imod hende. Capitainen blev baaret op, og indtog nu en ærefuld Plads blandt Beboerne paa Sanct Felice.

Paa denne Dag skulde Storm paa Storm bevæge Beatrices bedrøvede Hjerter. Antonio kom til hende og gjorde hende bekjendt med at hun allerede imorgen maatte forlade Verona og begive sig til Padua. "Det er Fyrstens Villie, hans strænge Befaling," sagde han alvorligt, "thi hverken jeg, eller I, eller Giacomo kan mod-

sætte sig det. Omendstjøndt jeg ikke klart kan gjennemskue Eders Forhold i Padua, omendstjøndt meget bliver mig gaadefuldt, saa indseer jeg dog at et længere Ophold paa Sanct Felice ikkun kunde have sørgelige Følger for Eder. Himlen har, om jeg tør troe Giacomos Ord, hidtil naadig beskyttet Eder, men Fristeren vaager og det fasteste Gemyt har et svagt Dieblif. Drag derfor til Padua, Fyrsten vil have det, omendstjøndt jeg hellere saa Eder paa ethvert andet Sted end der."

"Skal jeg allerede imorgen herfra?" spurgte Beatrice dybt rystet. "Vil I da stedsse være Englen med det flammende Sværd, som driver mig ud af mit Paradis? Men Fyrsten af Padua befaler, nu, saa maa jeg vel adlyde," sagde hun derpaa med Fatning. "Jeg er ofte vant til at sætte Bægeret, endog Giftbægeret til mine Læber uden at tømme det."

"Dael ikke om Gift," faldt Antonio hende i Talen. "Jeg gyser naar jeg hører disse Ord af Eder, thi de ere Skyld i at jeg er Marsag til Eders Ulykke."

"Min Ulykke?" raabte Beatrice, "men Gud være lovet, at I førte mig fra Sanct Felice. Plag Eder ikke derover, gamle Mand, her var jeg blevet nlykkeligere end der. Hun afbrød nu hurtigt Samtalen og forsikkrede Antonio, at hun vilde adlyde Fyrstens Befaling og holde sig beredt til Afreisen, men imorgen ønskede hun endnu at opholde sig paa Sanct Felice. Hun bad ogsaa om at det maatte være hende tilladt at tage Enken Peraltas Pige, som havde forladt sin Herskerinde, med sig.

Antonio rystede betænkeligt paa Hovedet. "Vogt

Eder for at nære en Slange ved Eders Bryst," advarede han. — Men Beatrice smilede og bad ham berolige sig.

Da Antonio havde forladt hende begav hun sig til den fangne Capitain og undskyldte sig, at hun ikke for Fremtiden kunde opfylde sin Pligt og pleie ham, da hun allerede imorgen maatte reise til Padua; men Giacomo Carrara vil opfylde denne Pligt istedet for mig. Hun takkede ham endnu engang med saa megen Hjertelighed at den gamle Kriger rakte hende Haanden og sagde rørt til hende: "Gud beskytte Eder! I gaaer som jeg seer paa flibrige, farlige Veie, I er skjon, af et blødt Gemyt, Gud gav Eder et taknemmeligt Hjerter og det er en sjelden Gave hos den utaknemmelige Menneskeslægt, men hvad jeg har erfaret om Eder kunde vel forurolige mig, hvis I var mit Barn, eller jeg Eders Sjælesørger. Eders Sjoren og Læden kunde vel være den raa Kriger ligegyldig, men jeg tager for hjertelig Andeel i Eder, til ikke at see paa Eder med sorgfulde Blikke. Jeg fandt Eder paa Vicenzas Gader som en omvankende Sangerinde, saae Eder som en Munks Morderste søge Hjelp hos mig, og hvad var der bleven af Eder, hvis jeg havde været saa raa og toilesløs som de fleste af mine Krigskammerater? — Her finder jeg Eder hos en skjon, ung Mand, med hvem I lever i høieste Fortrolighed. Beatrice, I er en knækket Blomst, det er Skade for Eder, jeg ynkes over Eder."

Beatrice havde hørt rolig paa den gamle Mand, da han taug greb hun venlig hans Haand. "Jeg takker Eder Herre, for Eders Deeltagelse," sagde hun rørt, "jeg er ingen Blomst, der, som I troer, er ødelagt af vilde Li-

denfjæbers Storm; en Drm har sondergnavet Knoppen — min Skjæbne er kummerfuld uden min Skyld. Og saa seer I mig end i Vicenza som omvankende Sanger,” vedblev hun, ”hørte I end min Sang i Herberget og paa Gaden, seer I mig end her i Giacomo Carraras Arme, ved hans Bryst, saa bliver jeg alligevel værdig til Eders Deeltagelse og Agtelse.”

”Det hører jeg gjerne,” svarede den Gamle og trykkede hjerteligt hendes Haand. ”Hvem der har stormet saaledes gjennem Verden som jeg, oprevet meget ukrudt, men ogsaa sondertraadt mangen et Sædekorn, han seer paa Slutningen af sit Smule Liv mange Gange med et alvorligt Blik frem og tilbage; her seer han ikke meget Godt udrettet og i Fremtiden bliver der ham kun saa lidt Tid tilovers at gjøre noget Bedre, at det ængster ham, hvorledes det engang vil staae sig deroppe med hans Regning og saaledes glæder det ham, naar der tilbyder sig en Leilighed til engang at handle menneskeligt, da han saa ofte har maattet handle umenneskeligt. Derfor tager jeg saa varm Andeel i Eder, Beatrice, og haaber, at Gud med mild Haand vil indskrive Vicenza i mine gode Gjerningers lille Bog. — Men,” vedblev han efter kort Tausshed og drog sin Haand ud af Beatrices, hvilken hun, rørt af den Saaredes hjertelige Ord trykkede til sine Læber, ”Luthen forstaaer I bedre at bruge end Dolken. I har truffet Munken slet, Dolken foer mellem Kjødet og Ribbenene og Munken lever endnu.” —

”Gud være lovet!” raabte Pigen.

”Gud være lovet?” gjentog den Gamle forundret.

"Ja, Herre, nu er Centnerbyrden taget fra mig; jeg gysede ved den Tanke at have begaaet et Mord, om det endog var skeet til min Redning."

"Laabelige Pige!" foer den Gamle op, "et saadant Menneskeliv opveier ikke et Muldyrs Liv, som under sin Byrde synker til Jorden; et saadant Menneske er en giftigt Pestaaende og det er en Belgjerning for Verden naar Noget kaster den som Gode til Ormene. Hvem der engang har drevet sit Spil med Djævelen, den er Djævelen hjemfalden. Nu ruger han sikkert paa Hævn; vogt Eder for ham!"

"Gud vil beskytte mig," sagde Beatrice tillidsfuld.

"Han beskytter ikke altid, Barn," faldt den Gamle hende i Talen. "Gud er deri undertiden underlig. Før hvert Slag vendte jeg mig stedse til ham og til Sanct Georgio, min Skytspatron, og nogle lette Hug og Saar fraregnede, beskyttede han mig ogsaa stedse; jeg troede min Bøn maatte blive hørt hvergang. Før det sidste Slag bad jeg med inderlig Tillid, thi jeg var mig en god Gjerning bevidst, og hvorledes har Gud beskyttet mig? — See mine forhuggede Lemmer; to Hug paa den gamle Isse, som Hjælmen ikke kunde beskytte, et Landsfestik i Benet, et Saar paa den venstre Side da min Hest styrtede og endnu Hugget i Armen, som gjorde mig fuldkommen værgeles. Er det ikke nok? Blev min Tillid belønnet? Hvad der bliver besluttet deroppe gjætter ingen Jordeføds Forstand. Stol derfor ikke saa meget."

Beatrice sukkede dybt, hun følte ogsaa at Skjæbnen

ofte fører Mennesket forunderligt og ikke altid venligt; og endnu mørkere stemt end hun kom, forlod hun igjen den Gaarde.

19.

Stormen hylede gyseligt over den mørke Stolsgaard, Gleiene knirkede, jagede af Stormen droge mørke Skyer over Verona, Lyn funkede og Tordenen rullede uafbrudt i tusindfold Ekko hen over Bjergene. Men trods det frygtelige Veir sov de talrige Beboere paa St. Felice roslige under deres sikke Tag, kun Een var vaagen. Sønnen flygtede for Constance, hun stod i hvid Natklædning med flagrende Haar, liig en Aand, der ved Midnat stiger op af sin Grav, ved det aabne Vindue og saae tankesfuld ud i Stormnatten.

"Hjerte!" raabte hun og saae op til de dunkle, forbidragende Skyer, "Hjerte, Du lignede ellers den klare, fjølige Sommernat! nu ligner Du Stormen, der griber mit Haar, som om det var en Natfugls Vinger. Du drev omkring! Hjerte, hvor Du er bevæget, hvor Du ligner den mørke Nat, som kun ryster Fordærvelsen af sit Skjød og sender Ulykken paa Stormens Vinger! Ulykkelige Hjerte, hvor sagte og roligt slog Du ikke, førend jeg saae ham, førend jeg berusede mig i hans Arme, førend min stille Kjærlighed blev til vild Eidskab. Dengang kunde jeg bede, naar Sønnen undveeg mig, jeg havde Ord, Følelser, som jeg kunde sende til Gud; nu — er min Bøn Hævn og mine Følelser stræbe ikke mere opad mod Him-

melen, de tilhøre Helvede. For Fremtiden er der ingen Salighed for mig, hverken her eller hieset!" Hun slog Vinduet i og traadte tilbage i Værelset. "Kan jeg da aldrig mere vende tilbage i Fredens Land?" jamrede hun. "Ere da Paradisets Porte saa fast tillukkede for mig at et alvorligt Forsæt ikke kan aabne dem igjen. Er da Willien allerede Gjerningen? Bort med Værktøiet for min Hævn, bort med Dig, jeg er ikke sjunken saa dybt at jeg jo kan reise mig igjen." Hun kastede en Dolk, som laa paa Bordet, langt bort og kaldte paa Fiorella. "Jeg maa blandt Menneſker!" sagde hun gysende, "Gensomheden er Helvedes Sammensvorne." Fiorella maatte sove fast, hun hørte ikke; Constance kaldte nok engang. "O, Du Lykkelige," sagde hun smerteligt, "Matten bringer Dig Søvn, Sønnen Roligheden; mig — vilde Drømme og intet videre." Men Fiorella hørte endnu ikke; da greb hun uvillig Kjerten, gik til Pigens Seng, for at vække hende, og fandt Seng og Kammeret tomt.

Saa gik hun tilbage, satte Kjerten paa Bordet, og tog taktfuld Dolken op igjen. "Hun har ogsaa forladt mig," sagde hun nu i dump Smerte. "Da min gode Engel gik grædende fra mig forlod hun mig ogsaa. Derfor hendes Taarer, da hun forlod mig. Nu staaer jeg her alene i Stormnatten, hendes Rhythmer, hendes Sang skulde berolige mit Hjerte og Stormen bræler mig den vilde Søvnens Hylen imøde. O, Gensomheden er Helvedes Sammensvorne!" Hun sad sig paa Sophaen, lagde Dolken hen for sig, bedækkede sit Ansigt med Hænderne og hængte i en dyb Grublen.

Hun sad længe ubevægelig, derpaa reiste hun sig rask, greb Dolken, tog en beredt staaende Blendlygte og freed hen til Møhren. See kun djævelsk paa mig, Dit Bastiljeblik bevogter ikke Skatten, det aabner Slaaen, som tilslukker den.

Hun trykkede paa den skjulte Tjeder, trykkede nok engang, traadte ind i den mørke Waabenhal og det første Skridt til Jordærvælsen var gjort.

Langsomt, dog ikke bævende, thi Beslutningen var modnet i hende, gennemskred hun Hallen. Da forekom det hende, som om hun hørte en sagte Larm, hun stude- fede, hørvede Lygten, saae foran sig; til Siden; men bag ved, hvorfra Lyden syntes at komme, vovede hun ikke at see. "Phantasispil!" tænkte hun og skred trøstelig videre, hørvede Sarazenskjoldet, trykkede paa Tjederen og stod nu for den Egevej, som endnu adskilte hende fra Beatrice. Forsigtig saae hun gennem den lille Abning, gennem hvilken en mat Lysstraale trængte ind; alt var roligt, en brændende Lampe stod paa Bordet, ellers saae hun Ingen. "Maaskee jeg ikke finder hende — maaskee hun er hos ham, hviler i hans Arme, ved hans Bryst!" Denne Tanke opflammede hendes Phantasi, og disse Billeder gave hendes Hævn Mod til en blodig Gjerning. — Hun trykkede og stod i Beatrices Gemak.

Pigen sov roligt og blidt. Hun laa ikke i hans Arme, ikke ved hans Bryst; hun laa, lig en slumrende Engel, paa sit Leie. En sød Drøm maatte have bortjaget hendes Sorger, have lindret hendes Græmmelse, og sorgløs, uden at ane nogen Fare, hvilede den af Skjæbnen

smerteligt Saarede. Synet af hende bortjagede de Billeder, som Constances tøileløse Phantasi havde ført for hende og alligevel traadte hun med den dragne Dolk i Haanden, for den Sovendes Leie. Hun hævede forsigtigt Silketæppet, som skjulede et Hjerte fuld af Kjærlighed, det Hjerte, som havde forstyrret hendes jordiske og tillige himmelske Paradiis, hævede Armen, for at føre Stødet — den blev stiv og uden Bevægelse. "Feige, modløse Dvinde!" raabte Fristeren til hende. "Dræb ikke," sagde Dyden, "med dette Hjerte forstyrrer Du Din Salighed!" læspede hendes Engel til hende, som bevogtede den Dydiges Sovn. Hun hørte denne Stemme, Engelen loffede Medlidenhedens Taarer i hendes Dine, hun saae paa Soverskens yndige Ansigt, vendte sig hurtigt, da den Sovende faldede dybt, og ilede tilbage.

Saa hurtigt som om en Morkets Aand drev hende gik hun gennem Hallen, hvor en lang, kjæmpeagtig Skikkelse hævede sig langsomt og grueligt, og med forbunden Hoved og Arm bevægede sig henimod hende. Dolk og Lygte faldt af hendes skjælvende Haand og hendes Knæ bævede, da hun ved en funklende Lysstraale saae Skikkelsen stedse komme nærmere til sig.

"Hvem er Du, Aand eller Menneske?" tordnede nu en frygtelig Stemme, og hun følte sig greben af en kraftig Næve. "Giv mig Svar eller ved Sanct Georgio, jeg qvæler Dig! Hvem er Du?"

"En Dvinde," svarede Constance, der igjen havde fattet Mod og Bevidsthed, da hun mærkede at Synet var et menneskeligt Væsen.

"Hvad søger Du her?" spurgte den ubekjendte videre.

"Gensomheden! Jeg troede ikke at finde saadant paa-
trængende Selskab," svarede hun i en stolt Tone. "Slip
mig, ær mit Kjon; paa Sanct Felice er det Ingen til-
ladt ustraffet at fornærme en Kvinde."

"Stig mig hvem I er, saa kan I gaa hvorhen I vil,"
vedblev den spøgelseagtige Wandrer, og hans Haand maatte
have holdt Constance mindre fast, thi hun vendte sig bæ-
vende, smuttede fra ham og en sagte Knirken med Dø-
ren viste, at hun var i Sikkerhed.

"Ved mine lamme Been og ved alle Dæmle," bandede
Capitain von Ravenna, thi ham var det, som man af
Mangel paa Plads havde beredt et Sygeleie i Waabenhal-
len. "Den Kvinde havde intet Godt i Sinde. Var jeg
kun strax fulgt efter hende, da jeg saae hende komme!"

Skjælvende af Kulde, omgivet af Mørke, plaget af
Smerten i sine Saar, stod den Arme der, og vidste ikke
hvorhen han skulde vende sig, da oplyste en Lynstraale
Hallen, han saae sit Leie i Nærheden og ravede moisom-
meligt hen til det; endelig fandt han det og forbandende
den ubekjendte Kvinde, lagde han sig igjen til Ro.

20.

Den følgende Morgen lod Capitain Polenta Giaco-
mo bede om at komme til sig, og da denne indfandt sig,
meddeelte han ham, hvad der var forefaldet om Natten.
Ved Dølsen, som man fandt i Hallen, overbevistes Giaco-
mo om at Constance havde været Natterandrerken, og ilede

med et sorgfuldt Hjerte til Beatrice, hvem han traf, om ikke munter, saa dog mere tilfreds. Det var ham ubegribeligt hvorledes Constance var kommet i Hallen, og endnu mere, hvorledes hun var kommet i Beatrices Gemak. Han lod derpaa Bæggen nøie undersøge, og man fandt endelig den skjulte Tjeder og Nabningen.

Meddelelsen af det Forefaldne rystede Pigen. Hvilken Hensigt Enken Peralta havde havt maatte nu efter Scenen med Giftbægeret blive hende tydelig og hun takkede Gud i Stillehed, fordi han havde reddet hende af saa stor Fare; paa hvilken Maade dette var skeet sidstegang, blev hende gaadefuldt, dog bestemte det hende til en besynderlig Beslutning.

Om Eftermiddagen, da hun vidste at Giacomo tilligemed Antonio var nogen Tid bortfjernet fra Sanct Felice, traadte hun pludseligt i Constances Gemak. "Signora!" sagde hun, da denne sprang forstrækket op ved Synet af hende, "rødm ikke, det Skeete er begravet i Forglemmelsen. Jeg kommer i en god, ventlig Hensigt til Eder, jeg kommer for at holde Ord, og være behjælpelig til Eders Flugt. Åbn den skjulte Dør, som fører til Gemakket, og følg mig i mit Bærelse. Manden, som forstrækkede Eder i Nat, vil ikke forstyrre os nu; kom, tag med, hvad der kan være Eder dyrebart, men kun hurtigt."

Constance var overrasket. Beatrices Opførsel var saa rolig og alvorlig, intet bittert Ord, ingen skjærende Tone, intet stolt Blik traf hende krænkende og dog følte hun ikke den Udelmodighed, som laa i denne Opfordring, eller meget mere hun vilde ikke føle den. Hendes Stolt-

hed undertrykkede i dette Dieblif enhver ædel Bevægelse i hendes Gemst, og jo ringere hun folte sig ved Beatrices Side, desto mere bevægedes hendes Stoltthed. Hun kunde ikke taale denne Ydmygelse og det af denne Pige. "Jeg modtager ingen Venfkabstjeneste af Eder," sagde hun derfor trodsig, "jeg bliver her!"

"Signora," tog Beatrice Ordet, overrasket af denne Trods, "jeg har skjult hos mig, hvad der forefaldt i Gaar paa dette Sted, Ingen aner det, men hvem der vidste det vilde let finde Aarsagen til Eders natlige Vandring. I følger mig og et Slør bedækker Alt; hvis ikke, saa erfarer Carrara det i denne Time, og da vil Eders Skjæbne i Sandhed ikke blive glædelig."

"Frygter I endnu stedse min Nærhed?" spurgte Constance haanligt.

"For min Skyld sandelig ikke," svarede Beatrice stolt, "et Ord af mig og den sidste, svageste Rest af Velvillie for Eder, bortspinder af Giacomos Hjerte."

"Og hvilken Hensigt har I med at forskaffe mig Friheden?"

"Den, at gjengjelde Ondt med Godt!" svarede Beatrice og folte vel at hendes Kinder rødmede, thi Hovedaarsagen hvorfor hun vilde bortfjerne Signora Peralta fra Sanct Felice, var ikke mere Medlidenhed, det var Frygt for at den hævnfygde Qvindes Dolk ogsaa kunde træffe Giacomo.

Constance havde i nogen Tid seet overveiende hen for sig; hun folte godt at hendes stolte Vægring vilde føre hende i Fordærvelse. Erfarede Carrara hvad hun havde

havt til Hensigt, saa kunde hun let overbevise sig om at hun ikke turde vente sig nogen skaanende Behandling, sandsynligviis vilde han sende hende til Padua, og da var hun uden Redning fortabt; Fyrsten havde ikke sin Søn blide, forsonlige Gemyt. Hun havde altsaa intet andet Valg end at modtage Beatrices Forslag, at aabne den hemmelige Dør og følge hende i Hallen.

Den Saarede studsede ikke lidet da han saaæ Væggen aabne sig og de tvende Fruentimmer, hilsende ham, gaaæ gennem Hallen til Beatrices Bærelse; han tænkte endnu efter over hvad der nu kunde føre disse to saa fredeligt sammen, da Beatrice efter kort Tid vendte alene tilbage, og bad Capitainen ikke at forraade at hun havde ført den fremmede Dame, som allerede havde opsoøgt hende om Natten, i sit Bærelse; derpaa gik hun tilbage i Constances Gemak, lukkede Døren efter sig, forlod, for at undgaa enhver Mistanke, Constances Bolig gennem den sædvanlige Udgang og vendte derfra tilbage til sit lille Gemak.

Her fandt hun Signoraen bestjæftiget med at iføre sig den Sangerdragt, hvormed Beatrice var kommet fra Vicenza. Uden at sige hende noget videre hang hun Luften om hende og bad hende kun dristigt at følge. Hun førte hende nu ned ad Windeltrappen gennem den inderste Gaard, Ingen forstyrrede dem, den hele Besætning kjendte Beatrice og holdt hende for deres Herres Elskede, saaledes kom de til den yderste Vagt. "Luk Porten op for Sangeren!" bad Beatrice Krigeren, som her stod Skildvagt og dvælede et Dieblik, derpaa sagde hun til Constance: "Kom imorgen paa samme Tid, Francesco,

og glæd Herr Giacomo Carrara med Eders Sang, han hører den saa gjerne. Nu, luk kun op, den unge Mand har ingen Tid tilovers!" Skildvagten aabnede Porten, Constance freed over den nedladte lille Vindebro og var fri.

Beatrice aandede dybt, da hun fra Taarnet saa hende ile til sit Landhuus. "Saa er hun borte!" raabte hun glad, "og her er intet Giftbæger, ingen Dolk mere for Giacomo! Gud være lovet." Først da hun ikke mere kunde see hende, steg hun ned, gik i sit Gemak og ventede med beklemmt Hjerte Giacomos Ankomst.

Han blev længe borte, vigtige Forretninger holdt ham og Antonio tilbage paa Raadhuset og det var allerede fildigt da de ankom til Sanct Felice. Neppe havde han hilset paa Beatrice, saa indtraf der et Tilbud fra Padua, som bragte ham den Befaling fra hans Fader, saa hurtigt som muligt at sende 3000 Ryttere til Padua, da det vundne Slag ikke mere lod befrygte nogen Beleiring af Verona og Venetianernes Hær trængte Fyrsten haardt. Antonio saavelsom Giacomo vare mismodige over denne Befaling, den bedre Halvdeel af Rytteriet skulde de sende bort — men Fyrsten havde befaleet og han maatte adlydes. Rytteriet blev beordret og under denne Bedækning kunde Beatrice sikkert vende tilbage til Padua.

Denne holdt det nu for sin Pligt, for at ingen uskyldig skulde blive mistænkt, at tilstaae Giacomo at hun havde været Constance behjælpelig ved hendes Flugt; hun fortaug ham intet af hvad der var forefaldet, tilstod aabent, at hun i Begyndelsen af Medlidenhed, maaſkee og=

saa af overspændt Høimodighed havde villet befrie hende, men nu af Frygt for hans Liv havde besluttet sig dertil.

"Der har J begaaet en stor Uret," sagde Antonio vred, "udenfor Sanct Felice formaaer denne Dvinde at tilføie os mere Skade end her."

"Bedøm hende ikke saa strængt," afbrød Beatrice ham. "Hun var dybt krænkert af os, Utroskab maa efterlade en uheldbredelig Smerte. Havde jeg underrettet Eder om Alt, saa havde J sendt hende til Padua. Der var Døden eller evigt Fængsel blevet hendes Lod."

"Og det var hendes fortjente Løn," meente Antonio.

Men Giacomo sluttede Søsteren i sine Arme. "Du har handlet ret, ædelt, Beatrice," sagde han. "Bliver Følgerne end nok saa ulykkelige, saa har Du dog handlet ret."

Den følgende Morgen skildtes de ad, med Taarer i Øinene besteg Beatrice sit Muuldyr; Skilsmisssen fra Alle, endog fra den Saarede, var blevet hende saa tung.

21.

Beatrice fandt Fyrsten i Padua. Han modtog hende uventligt og badlede hende, fordi hun havde handlet saa uoverlagt og saa letfindigt begivet sig i Fare, omendstjøndt han maatte tilstaa, at hendes Ophold i Vicenza havde været af stor Nytte for ham. Men efter saa Dage drog Uveiret forbi; han var venligere imod hende end han havde været før, thi han følte sin Tilbøielighed for

hende, selv da Beatrice senere tilstod ham, at hun havde betroet Giacomo Hemmeligheden om hendes Fødsel, dadlede han hende ikke derfor, formedelsst Marsagen, som havde foranlediget hende dertil: men Constances Befrielse dadlede han. "Der har Du handlet som en uersfaren Pige," sagde han, "Giacomo kunde godt beskytte sig for hendes Dolk og Gift, men ikke for den Indflydelse, som hun i Spidsen for det venitianiske Parti endog fraværende vil udøve over Veronas Borgere." Men ogsaa denne Illuillie forsvandt, og saaledes vænnede hun sig snart til Stilheden paa Slottet i Padua, hvor hun nu som forhen maatte leve eensom og indgetogen. Selv hendes Følelser bleve her roligere. Tænkte hun paa Giacomo, saa stod Broderen venlig for hende, og den jernhaarde Nødvendighed, maaskee ogsaa Liden øvede sin Ret over hende: men hun kunde ikke ganske blive Herskerinde over sin Phantasi og sine Drømme, ofte førte de Broderen for hende i en anden, tillokkende Skikkelse og Liden skaben vaagnede paany i hendes Indre. I saadanne Dieblikke tog hun sin Tilflugt til Bønnen, og fandt ogsaa Kraft deri til at modstaa den paa ny opvakte syndige Liden skab.

Med ethvert Tilbud der gik eller kom fra Padua til Verona, verlede hun Breve med Giacomo, som ofte udtalede Bønskab, men endnu oftere glødende Liden skab! men paa nogen Tid blev Forbindelsen med Verona besværligere. Venetianerne havde betydeligt forstærket del Vernos Hær; Markgreven af Mantua havde hvervet friske Folk, og da Giacomo ikke mere var istand til at byde sine Fjender

Spidsen i aaben Mark, saa oversvømmede de det veronesiske Gebet og indtog et fast Slot efter et andet.

Venetianerne havde efter Maletestas Afgang betroet Paul Savelli Overbefalingen over deres Hær. Aldrig havde Italien i den nyere Tid seet en saadan Hær forsamlet, som allerede kostede Signoriet 120,000 Dukater; men dette rige, aristokratiske Senat skuede ingen Omkostninger, naar det kun gjaldt at gjøre Erobringer. Paul Savilla erholdt Befaling til at angribe Paduanernes Forsvarslinie med denne Hær. Han adlød og blev slaet tilbage, da laae han sin Hær i Winterquarteer i det trevianske Gebet; Fyrsten af Padua, frygtende for at tabe sine troe Folks Kjærlighed ved for streng Krigstjeneste, sendte Paduanerne til deres Hjem. Dette havde den listige Savilla ventet, dette havde han villet bevirke med sit forfälskede Tilbagetog, hurtigt drog han sin Hær sammen, hvis Dvartalerer han allerede passende havde valgt for dette Tilfælde; Forrædere førte ham ad en ubevogtet Vej, han satte over Brentaen, gjennebrød Carraras kun svagt besatte Linier, og uagtet den tappreste Modstand af Soldaterne, som vare blevne tilbage til Forsvar, blev Fyrsten af Padua slaet, maatte overlade Fjenden det frugtbare Landstrog Piero di Sacco, og, saaret paa Haanden, trække sig tilbage til Padua.

Skæbnens Haand syntes nu at hvile tungt paa ham. Venetianerne sendte efter denne for dem saa lykkelige Begivenhed en Flaade paa Po mod Ferrara og tvang Markgreven, Carraras Svigersøn og eneste Bundsforvandle,

til at slutte en ufordeelagtig Fred med Republiken og ganske skille sig fra Fyrsten af Padua.

Denne stod nu alene ligeoverfor den mægtige Republik, alle hans Bundsforvandte vare faldne fra ham og Florenz, dette Guelphernes Hoved, dvælede med sin saa ofte lovede Hjælp. Han saae med Standhaftighed det frygtelige Uveir nærme sig, hørte Stormvinden bruse, som skulde ødelægge den gamle Stamme, men trodsede alligevel modigt Skæbnen og stolende paa sine Paduaneres Trostkab besluttede han inden deres Mure at oppebie det blodige Udfald.

Da erholdt han den Efterretning, som vilde have nedbetalt enhver Anden, kun ikke ham, at Francesco Gonzago og del Varno nærmede sig Verona, for at indslutte dette paa begge Sider af Etsch. Efter Padua var Verona det vigtigste Punkt, som endnu var bleven i hans Magt, han måtte derfor for at redde Staden og sin Søn vove det Yderste. Desaaarsag beordrede han 4000 sværthævnede Ryttere under Philipp af Pisas Befaling til at trænge frem mod Verona, og skulde det ikke lykkes den erfarne Feldtherre med sine saa Stridskræfter at undsætte den, saa idetmindste søge at kaste Forstærkning ind i Staden.

Neppe erfarede Beatrice den Fare hvori Giacomo befandt sig, neppe erholdt hun Efterretning om at Rytterne droge derhen, førend hun indstændig bad Fyrsten om at lade hende drage med til Verona.

"Og hvad vil Du der, taabelige Barn?" spurgte han, overrasket af denne besynderlige Bøn.

"Jeg vil begeistre Giacomo til de ædleste, herligste

Gjærninger, vil staa ved hans Side, opmuntre ham, indgyde ham Mod og — dele hans Skjæbne med ham."

"Hvorledes kunde jeg give Dig til Priis for en saadan Fare?" afbrød Fyrsten hende.

"Truer ikke den samme Fare mig her?" svarede hun sindig. "Kan ikke den venetianske Hær hvert Dieblit indslutte Padua, ligesaa godt, som den nu truer Verona? Lad mig komme hen til ham!" bad hun nok engang og sank for Fyrstens Fodder. "Lad mig komme til min Broder, mit Hjerte drager mig til ham, lad mig dele hans Skjæbne med ham."

Fyrsten rystede betænkelig paa sit ærværdige Hoved, "Min Skjæbne," sagde han bebreidende, "synes at have liden Bærd for Dig, Dit Hjerte hænger kun ved ham."

"Førend jeg kunde ane at I var min Fader, tilherte det ham jo allerede!" sagde hun og saae paa ham med taarefyldt Øie. Hun bad saa indstændigt, viste saa aabent at hun søgte hele sit Livs Lykke i Opfyldelsen af denne Bøn, at Fyrsten endelig, som det syntes, mod sin Villie, gav efter og tillod hende, dog i mandlig Dragt, at følge med Philipp von Pisa til Verona. Sandsynligvis holdt han dette Foretagenne for svært og tvivlede vel endog om at det lod sig udføre, og saaledes ventede han, at hun igjen vilde vende tilbage til Padua med den lille Hær.

Med tungt Hjerte tog hun Afsted med ham den følgende Morgen, besteg første Gang modig en Hest og drog, anbefalet af Fyrsten til Philipp von Pisas særdeles Omsorg, bort med Hæren. Hendes Hjerte bankede stærkere jo nærmere de kom Verona, hendes Længsel blev mere

levende, hendes letbevægede Phantasi mere opvakt. Uden at føle et Krigstogs Ubehageligheder, hvilede hun om Af-
tenen med Krigerne paa den haarde Jord, og var een
af de Første, som med et glad Hjerte hilsede Morgensolen
den følgende Dag.

Philip af Pisa havde truffet den Anordning, at en
Stare af 300 Frivillige, commanderet af en i Landet nøie
bekjendt Kriger, havde forsamlet sig, for i Tilælde af en
ulykkelig Fægtning at snige sig til Verona, eller med
Magt slaae sig frem. Til dem holdt Beatrice sig, og
Philipp von Pisa, som kun agtede lidet paa Pigen i dette
afgjørende Dieblis, lod det skee.

Dagen efter Afmarschen fra Padua stødte den lille
Hær snart paa fjendtlige Afdelinger, som, uden at indlade
sig i en Fægtning, hurtigt greb Flugten og lod Weien
aaen for Paduanerne. Men det varede ikke længe saa ind-
fandt der sig stærkere Hobe, som ligeledes maatte vige for
Philip af Pisas Angreb. Ihindrede drog disse nu videre,
men neppe en Mil fra Verona, fandt han Venetianernes
Hær i Slagorden. Philip, som en erfaren Kriger, lod
sine Starer gjøre Holdt bag en Høi, hvor Fjenden ikke
kunde opdage deres Styrke, og begav sig til Forposterne,
for at kunne iagttage Fjenden mere i Nærheden. Her saae
han tydeligt at det var Benedigs Folk under Markgreven af
Mantua, som her havde forsamlet en saa frygtelig Magt,
at et Angreb havde været mere end Dumdriftighed. Men
da han af begge Hærenes Forening formodede at Verona
endnu ikke var indsluttet paa den anden Side af Etich,
gav han Førerer for den frivillige Stare det Hverv, at

snige sig langs med Floden, opsoge et Badested, og der ved sætte over til den anden Strandbred og saaledes naae Verona.

Medens nu Philip von Pisa for at fremme Foretagendet og drage Opmærksomheden paa sig, indlod sig i en ubetydelig Fægtning med Fjenden, travede Beatrice uden Frygt paa sin raske Kleppert med Rytterne langs med Etsch indtil de naaede et af Førerens velbekjendt Badested. Da Skaren her gjorde Holdt og Beatrice saae Bølgerne af Etsch, som til Lykke ikke var dyb, sank hendes Mod.

"Tag mig i Eders Beskyttelse," hviskede hun til den unge Fører, "hold mig, hvis jeg skulde vakle, og leed mig gennem Floden."

Førerens greb villigt Tøilen paa Beatrices Hest, indgjød hende Mod, da hun syntes at vakle i Midten af Floden, og saaledes naaede hun og Fjenden modige Skare snart den anden Strandbred, hvor de til Venetianerindens Forundring under Trompetstrald droge ind i Verona. Philip von Pisa havde imidlertid trukket sig tilbage i en god Orden.

Hjælpen var Giacomo kjærkommen, thi hans Besætning var smeltet sammen til 2000 Mand; men Beatrices Ankomst var ham overraskende. At den Elskede kunde vove Liv og Frihed for ham, var ham indlysende; men at en Søster kunde saaledes opoffre sig for en Broder, havde han aldrig troet. Omendstjondt Beatrice derved blev ham endnu dyrebarere, saa modtog han hende dog, efter hendes Mening, ikke med den Hjertelighed, som hun havde ventet.

"Hvilken forunderlig Skjæbne fører Dig til Verona?" sagde han efter den første Velkomstscene. "Seer Du ikke de fjendtlige Skarer, som omringe os; blive Borgerne mig ikke troe, saa er det ude med Verona og mig. — Hvad vil Du her?"

"Dele Din Skjæbne," svarede hun dybt krænket.

"Du vil kun endnu forbittre mig den," vedblev han. "Alene havde jeg baaret den standhaftig: men træffer den ogsaa Dig, saa vakler mit Mod, som jeg nu behøver stærkt og kraftigt!"

Istedetfor Svar trykkede Beatrice hans Haand, bortskjernede sig, opsogte den venlige Kastellaninde og bad hende igjen at aabne hende det lille Gemak, hvor hun havde følt saa mangen Vængsel, saa mangen et glad Haab, men ogsaa grædt saa mange Taarer. Her søgte hun at udlette det Indtryk, som Giacomos Modtagelse havde gjort paa hende; men omendstjondt Forstanden søgte at undskyldte ham saa blev alligevel Hjertet smerteligt krænket.

I denne mørke Stemning traf hun Antonio. Hun beklagede sig for ham, hun haabede Deeltagelse, og den Gamle udtalede sin Uvillie over hendes Bovesynke næsten bitterere end Giacomo. Han vrededes paa Fyrsten, fordi denne havde givet hende Tilladelse til dumdriftig at styrte sig i Faren.

"Hjælpe kan I ikke her," vedblev han, "men vel skade. Hvem har vel nogensinde en Kvinde bragt Lykke eller Hjælp? Det var bedre, at I havde sadt i Padua med Maaten eller Luthen i Eders Haand, end her, hvor Manden

behøver sin hele Alvorlighed, sin hele Kraft, for at høre sig over sin Skjæbne. Men jeg havde nær forglemmt hvorfor jeg er kommen her. For det første for at see Dig, kjære Beatrice, hvem mit Hjerte er særdeles hengiven," sagde han, overrasket af sine Følelser, og al uvillie syntes at være forsvundet, "vær mig velkommen, mit Barn, om jeg ogsaa forhen brummede en Smule. Derpaa sender Giacomo mig, han gaaer fra den ene Post til den anden, for at undersøge om Alt er aarvaagent, og tillige for at vise sig for sine Soldater om Natten, og derved indgyde dem Tillid og Mod. Han lader Eder sige, at I kan ikke vente ham mere i Dag, I maae lægge Eder til at sove og hvile, imorgen vil han komme tidligt, for at hilse paa Eder. Sov vel Beatrice; sov blidt; thi sandsynlig er dette den sidste rolige Nat, som i lang Tid er os forundt."

Da den trohjertige Gamle havde bortfjernet sig, overlod hun sig til sin Smerte. "O, var jeg ikke hans Søster," raabte hun og græd bitterlig, "saa vilde hverken Waagen eller Sorger afholde ham fra, efter saa lang Adskillelse at slutte sin Beatrice i sine Arme. — Nu?"

Hun rev Vinduet op og saae ud i Natten. Da saae hun Villaen ligge for sig, oplyst af Maanens Sølvlys. Som den Opstandnes Die hang ved den sig aabnende Himmel, saaledes hang hendes Die ved dette Landsted, hvor alle hendes Følelser havde udviklet sig, hvor de vare blevne utilfredsstillende og nu gjorde hende saa ulukkelig. "Ak, hvor var jeg lykkelig, da jeg beboede dig, stille Dysholdested!" raabte hun, "mit Hjerte var saa blidt bevæget naar jeg spadserede i dine Gauger og Bølgerne's eens-

tonende Pladsken vuggede mig i søde, haabefulde Drømme!
Nu — ingen Storm, ingen Flod! — Det er Ebbe rundt
omkring mig, hver Solbølgerne forhen fløde og yndige
Stjerner venligt badede sig, der omgiver mig nu en øde,
faldet Strandbred. Ak, Haabets og Drømmenes Tid
gik saa hurtigt forbi!”

Hun lukkede Vinduet, søgte Roligheden paa det bløde
Lede, men tænkende paa ham fandt hun ikke denne Trø-
sterinde.

21.

Neppe var Solen frembrudt den følgende Morgen,
førend Benedigs Skarer udbredte sig paa den venstre Strand-
bred af Etsch, medens man saae Markgreven af Mantua
føre sin Hær paa den høire Strandbred over en om Nat-
ten opslaaet Bro. Veronas Borgere stode paa Murene,
mere som Tilskuere end som Forsvarere, og saae med
angstfulde Hjerter paa dette for dem saa alvorlige Skue-
spil. Hvad kunde et modigt Forsvar nytte dem? At op-
offre sig for Carrara var ikke deres Hensigt; at redde
Giacomo, hvem de vare hengivne, holdt de ikke dette Of-
fer værd; det var jo kun Hengivenhed, kun Belvillie, som
de følte for ham, og dette fører vel aldrig til Begeistring.
Det venetianske Parti, som ved Besætningens Formind-
skelse igjen havde været drivtig til at ophidse Fol-
ket, Geistligheden, som drevet af en ond Dæmon,
pludseligt tog Parti for Benedig, og Pengene, som

i rigeligt Maal blev uddeelt blandt de fattigste Klasser, maaskee ogsaa blandt de anseeligste Borgere, men mere end alt dette, Frygten for en langvarig, for Staden ødelæggende Beleiring, stemte Gemytterne fjendtligt mod deres nuværende Beherskere. — Giacomo indsaae godt sin farlige Stilling. Han havde kun det Valg, enten at vinde Folket og bevæge det til Forsvar, eller at indslutte sig i Sanct Felice og Castello-Beechio, og saaledes oppebie en gunstig Leilighed til igjen at sætte sig i Besiddelse af Staden. Giacomo stemte for det Første; det syntes ham skjændigt, at overgive Staden uden Forsvar, og med Besætningen alene var det ham umuligt at holde sig, desuden frygtede han for at blive forladt af Soldaterne, naar han, afstjaaren fra Padua og Alt, ikke kunde udbetale dem deres Sold. Antonio var af modsat Mening. Han vilde hellere kun forsvare Sanct Felice og afstedige en Deel af Besætningen end udføre dette Boveskrykke at betroe sig til Veronas Borgere. Den Efterretning, som Giacomo først i Gaar havde erholdt, at man havde seet Signora Peralta i Verona, at Pater Stefano hemmelig havde besøgt Franziskanerklosteret, og der opholdt sig flere Dage skjult, bekræftede den Gamle endnu mere i sin Mistanke mod Veronas Borgere. Alderen er betænksom og lægger kun ugjerne Alt paa engang i Bægtstaaalen, medens Ungdommen med dristigt Fetsind vil tabe eller vinde Alt.

Saaledes henrandt flere Dage, Fienden befæstede sig i sin Leir; Giacomo holdt Port og Vold besat med Soldater, for ikke at udmatte Borgerne ved unyttige Bagter,

da Fjenden endnu ikke var beredt til Angreb. Borgerne vare iøvrigt mindre gjenstridige og forholdt sig roligere end forhen. Da fik han en Dag en Skrivelse fra en ubekjendt Haand, hvori han blev raadet til at underhandle med Venetianerne paa taalelige Betingelser, da Folket i Verona var vundet for Venedig, Soldaterne bestukne, og Munk og Kvinder stedse ophidsede Borgerne mere; han maatte ikke forsømme at tage en rask Beslutning, thi den Frist, hvori det stod i hans Magt at handle, var kun kort. Dette Brev var skrevet i en saa trohjertig, velmeent Tone, at det gjorde ham bekymret og bragte ham til den Beslutning at forsamle Folket den følgende Dag og opfordre det til en bestemt Erklæring, som da skulde bestemme hans Handlemaade.

Om Morgenens paa denne afgjørende Dag besværg Antonio og Beatrice ham, ikke selv at gaa til Piazza de' Signori og underhandle med Folket, men hellere sende Antonio, hvem Borgerne saa ofte havde givet Beviser paa deres Tiltro. Kun Beatrices Taarer og alle de om ham forsamlede Capitainers Bønner lykkedes det, at bevæge ham til at sende Antonio, istedet for sig selv. Men snart vendte denne tilbage med den Efterretning, at Folket forlangte at see ham selv, det vilde kun tale med ham i et meget vigtigt Anliggende.

"Det har jeg ønsket, det har jeg ventet!" sagde Giacomo, da han hørte dette. "Nu saa vil jeg ogsaa ganske tillidsfuld begive mig i dets Midte, uden Følge, uden Vagt, gid denne Tillid maa besæfte deres." Han besteg sin og Hest viste Antonios Vedsagelse strængt tilbage. "Du

er nødvendig her, hvis jeg ikke skulde vende tilbage!" sagde han, men tillod, eller meget mere syntes ikke at bemærke, at Beatrice i mandlig Klædedragt blandede sig imellem de ham ledsagende Tjenere.

Neppe vare de komne over Broen ved Etsch, førend Beatrice trængte sig frem til Giacomos Hest. "Vær paa Eders Post, Herre!" hviskede hun til ham, "ved hiint Vindue har jeg seet Signora Peralta, der haanligt smilende saae ned paa Eder."

"Vær Du ogsaa paa Din Post, Beatrice," svarede Giacomo, "jeg har —" han endte ikke sin Tale, men fortsatte sin Vej.

Neppe var han ankommen paa Piazza de' Signori, hvor Folket ærbødigt gjorde Plads for ham og hilsende ham venligt, om end ikke glad, førend han, besvarende Folkets Hilsen, reed midt imellem den følgende Mængde.

"Hører mig, Veronas Borgere!" raabte han med høi, lydelig Stemme, og Folket blev stille og opmærksomt. "Jeg, Eders Behersker, men ogsaa Eders Fader, Eders Broder, kommer iblandt Eder, alene, og uden Bedækning, thi jeg tør tillidsfuld og uden Frygt træde frem imellem Eder, jeg gjorde Ingen ondt med mit Vidende, men Mange gjorde jeg Godt. Jeg kommer hellerikke for at give Eder Befalinger, kun Eders Raad, Eders Mening vil jeg høre i et Altliggende, der er Eder lige saa vigtigt som mig. Derude ligger Venetianernes Hær, for at erobre Eders Stad, I kjender Sanct Marcos strænge Regimente, I kjender det milde, som jeg har ført. Vælg mellem Carrara og Venedig, udnævn Nogle,

som i Eders Navn kunne raadslaa med mig, vælg dygtige Mænd af Eders Midte, troe og hengivne for Stadens Vel, ikke saadanne, som ere solgte til Benedig!"

En høi Mumlen afbrød ham. "Vil I blive den Eder tro, som I paa dette Sted svoer Fyrsten af Padua, min ædle Fader, vil I, erindrende Eders Fædres Gjerninger, forsvare Eders Stad som tappre Mænd, saa vil jeg vove Liv, Gods og Blod for Eders Forsvar, og for-
 enede vil det blive os let at modstaa Angrebet. Men ere I udartede, ville I modløse bøie Eder under Sanct Marcos Nag og aabne Eders Stads Porte for Fienden, saa vil jeg ikke voldsomt hindre det, intet Blod skal flyde i Eders Gader, og naar jeg i Sanct Felice maa forsvare mig efter Krigens Brug, saa skal Eders Stad paa ingen Maade vederfares noget ondt.

Han taug. Dyb Stilhed herskede, men pludselig rejste sig en sagte Mumlen, som stedse blev stærkere og stærkere, indtil den endelig brød løs i en vild Larmen. Man saae, at Folket var deelt i sin Mening, Mange stemmede for Carrara, Flere for Benedig, og at Giacomos Tale ikke ganske havde forfeilet sit Maal. Da traadte i dette Dieblik tre Mænd for ham; det var Taddeo Peralta, en Adelsmand, Marco Besso, en af Raadet, og Guldsmeden Francesco Albano, som allerede i Gaar vare valgte af Folket.

"Herre," tog Marco Besso Ordet, "de Spørgsmaale, som I nylig har gjort det forsamlede Folk, ere vi her for at besvare Eder. I har ført et mildere Regimente end I vel havde nodig, derfor takke vi Eder; om vi end ikke

elste Eders Familie, saa ere vi Eder dog personlig hengivne, og Giacomo Carrara skal, hvorledes det end maa gaa os, blive i kjær Grindring hos os. Men vor Hengivenhed gaaer ikke saa vidt, at vi skulde opoffre os for Eder; dertil maa Kjærligheden være bygget paa en ældre, fastere Grund, og derfor sige vi Eder uden Dmfsøb, at vi underhandle med Republikens Proveditor om Stadens Overgivelse, have udvirket Eder og Eders Soldater Frihed til at drage til Padua med Gods og Penge, og saaledes bragt Eder vor Tak for saa meget Godt, som I beviste os."

Ved disse Ord smilede Carrara smerteligt. "Lev vel, Veronas Borgere," raabte han med Fatning og havde Kraft nok til at undertrykke sin Smerte, "gld det gaa Eder vel under Sanct Marcos Lovet! Lev vel!" Han vendte sin Hest og vilde begive sig bort, men Taddeo Peralta greb Toilen. "Paa ingen Maade, Herre," sagde han barsk, "vi lovede at overgive Venetianerne de af Eder besatte Slotte. Vil I opfylde denne Betingelse?"

"Nei!" svarede Giacomo fast. "Slip min Hest's Toile, lad mig ride, hvorhen jeg lyster, eller vent det Yderste!"

"Herre," svarede Veroneseren rolig, "endstjøndt jeg og min Familie har Marsag til at hævne os paa Eder, saa være det langt fra mig at vælge dette Diablel dertil, troe derfor, at jeg mener det godt med Eder. I seer Folkets Stemning, kun Saa ere stemte for Eder, Fleertallet mod Eder, at bruge Magt kan ikke nytte Eder, Bagten ved en af Portene er hurtigt overfaldet og denne

aabnet for Venetianerne, sei Eder derfor i Eders Skjæbne. Vil I overgive os Slottene?"

"Nei, aldrig!"

"Saa er I vor Fange indtil Sanct Felice og de andre Casteller ere i vor Magt!" sagde Veroneseren, gav de Omkringstaaende et Tegn, Giacomo blev hurtigt afvæbnet og under den letbevægede Pøbels Jublen fort til Raadhuset.

Beatrice havde seet paa alt dette med bankende Hjerter, hun kunde ikke hjælpe, og at ophidsede Pøbelen til at befrie Carrara var umuligt. I den fjerne Baabensklirren, som hun just hørte, troede hun at maatte søge den eneste, omendstjøndt farlige Wei til Redning. Hun trængte sig igjennem Folket og troede allerede at see en aaben Wei for sig; for at komme til Sanct Felice, da Mogen holdt hende fast og sagte hvistede til hende: "Uden mig er ingen Redning!" Hun vendte sig om og Pater Stefano stod bag hende. Hurtigt rev hun sig løs, styrtede sig paa ny mellem den jublende Mængde, tabte Munken, som forfulgte hende, af Syne, og endelig lykkedes det hende at bryde sig Wei og komme til Sanct Felice.

Uandeløs berettede hun Antonio, hvad der var sket paa Torvet og førend hun endnu havde endt kom der Flugtninge og Saarede til Slottet, og bragte den Efterretning, at Pøbelen havde overskaldet Bagten og efter en kort Modstand bemægtiget sig Porten.

"Her er kun lidet at gjøre!" sagde Antonio, da Beatrice nøie havde underrettet ham om Alt og opfordrede ham til at styrte sig paa Folket med Soldaterne for at redde

Giacomo. "Hvor Kvinder og Munkke have Haand i Spillet, der fører Satan Regimentet. Gaa paa Eders Bærelse, Beatrice, bed der for Giacomo, I indseer nu vel, at jeg havde Ret i at kalde det en Daarskab, da I kom til Verona. Gaa og vend Eders Bøn til Gud."

"Jeg skulde bede," raabte hun glødende, "hvoreledes kunde jeg det?! Al min Længsel, alle mine Tanker er en taus Bøn for ham; hvortil behøves Ord og Anæfsd naar Hjertet er fuldt af eet Ønske. Jeg maa handle for ham, det er min Bøn, gjør det Samme, det er Eders Pligt!" Med disse Ord bortffjernede hun sig hurtigt.

23.

Endnu samme Aften forsamlede Antonio Capitainerne, for at raadslaa med dem. Sandsynlig havde disse tidligere aftalt med hinanden hvoreledes de ville forholde sig, hvis dette Tilfælde skulde indtræffe, den gamle Venesdetto forte Ordet derved. "Herre," sagde han til Antonio, "Sanct Felice, Castello Vecchio og Sanct Pietro ere tilstrækkelige forsynede med Levnetsmidler og Krigsfornødenheder; Besætningen er tilstrækkelig, Sanct Felice desuden i god Forsvarsstand, desaaarsag spørger jeg Eder kun endnu: Har I Penge?"

"Nok for at betale den tilgodehavende Sold," svarede Antonio.

"Det er ikke tilstrækkeligt, Herre! Indsluttet bag Vold og Mure tilfredsstiller Haabet ikke Krigeren, han

vil have Bished. Naar Slottet maa overgive sig, hvem betaler os da vort Tilgodehavende?"

"J vil altsaa forlade mig i Nødens Tid?" spurgte Antonio.

"Det bevare Gud os for," svarede Capitainen, "endnu ser Maaneder vedvarer vor Contract, og den vil jeg og mine Kammerater ærligt holde. Men Soldaterne! Jeg frygter, jeg frygter, Herr Antonio, der gives Mytteri, jeg har allerede mærket smaa Barselstegn, og J kjen- de Signoriets Herrer, hvor virksomme de ere, naar det kun koster Penge. Jeg raader, overgiv Slottene, bevar Eders Fyrste en vakker God Soldater, og hvad der er mere end dette — hans Søn."

De Andre stemmede i med, og Antonio, som erkjendte deres Grunde for rigtige, besluttede at indlede Underhand- lingen, saa snart det lod sig gjøre, men i Forveien at sende et Bud til Padua, for at indhente Fyrstens Befaling.

Den følgende Morgen efter denne ulykkelige Dag droge Venetianerne ind i Verona med klingende Spil, men Markgreven af Mantua ikke, han var afgaaet for at forstærke Hovedhæren. Sanct Marcos Fahner vaiede fra Stadens Taarne, Carraras Fahner fra Castellets Taarne. Venetianerne havde lovet at lade Staden beholde sine Privilegier og Friheder, ikke at indlægge nogen Besætning, saasnart Slottene vare i deres Hænder, samt bekræftet Carraras og Besætningens allerede forhen tilladte fri Afmarsch til Padua, og derfor sendt en Trompeter med en Opfordring til Sanct Felice. Antonio vægrede sig ved at overgive Slottet uden sin Herres Befaling, bad

derfor om fire Dages Frist, og sikkert Geleide for at kunde sende en Fortrolig til Fyrsten i Padua, omendskjøndt han allerede om Morgenhen, benyttende sig af Tumulten ved Venetianernes Indtog, havde sendt en sikker Mand til Padua. Begge Dele blev ham tilstaaet.

Lutter Jubel lod nu i Staden; de Fordrevne, de Flygtede vendte tilbage til deres Arne og Fryd og Glæde herskede overalt; thi enhver troede at have affkastet Naget og tilkjæmpet sig Friheden. Denne Jubel hørte Giacomo med sonderrevet Hjerte. Han forbandede Folket paa hvis Redelighed han havde stølet, og som saa skjændigt havde skuffet hans Tillid; han gjorde sig Bebreidelser fordi han ikke havde fulgt Antonios Raad, og alle hans Sanker forestillede ham en mørk Fremtid. De gjentagne Opfordringer, at give Befaling til at overgive Slottene, afflog han standhaftigt. "Vend Eder til Antonio Blancardo," svarede han, "han befaler paa Sanct Felice ikke jeg, som I har taget til Fange."

For ingen Priis i Verden havde han budet sin Haand til denne vanærende Handling, han vidste hvor lidet Republiken ved saadanne Leiligheder pleiede at holde Ord. Han var ogsaa bekymret for Beatrice, om hvem han ikke havde faaet den mindste Efterretning, da al Fællelskab med hans Folk var ham betagen. I øvrigt var hans Fængsel anstændigt og man lod ham intet mangle; Borgene som bevogtede ham behandlede ham med al Agtelse, mange endog med Deeltagelse.

Beatrice havde tilbragt en frygtelig Nat. Tusinde Planer, udkastede til Giacomos Redning, krydsede i hendes

de; men naar hun troede at holde fast ved en Plan, traadte Stefanos grinende Skikkelse frelse for hende og forstyrrende enhver ordnet Tanke. Fremmed i Verona kjendte hun Ingen, som hun kunde betroe sig til og maatte, saa nodig hun end vilde det, raadfere sig med Antonio og spørge ham, om han ikke kjendte nogen blandt Borgere, som Carrara havde beviist Velgjerninger, saa at man kunde haabe, at han vilde virke med til hans Befrielse. Antonio smilede bittert, og meente, at hun ikke skulde søge Taknemmelighed hos dette Folk, men nævnede hende dog en Mængde Borgere, og gjorde hende bekendt med Maaden, hvorpaa Giacomo havde gjort dem sig forbundne. "Men Eder, Beatrice, raader jeg, ikke at forsøge noget til Carraras Befrielse; I kjender min Grundsatning: naar Kvinder og Munkke blande sig i noget, saa har Helvede et let Spil. Bliv paa Sanct Felice; jeg vil ikke voldsomt hindre Eder, men tank paa Stefano, han sniger sig omkring, luret paa Eder, som Ligeren paa sit Bytte, Hævn og Begjærlighed opflamme ham, frygt ham mere end Alt."

Beatrice søgte Sandheden af disse Ord, men for Giacomo maatte hun vove det Yderste. Hun meddelte ikke Antonio sin fattede Beslutning. Fiorella, som ogsaa var fulgt med hende her, var hendes eneste Fortrolige; med hende raadforte hun sig.

Blandt de, hvem Antonio havde betegnet at være Carraras heist forbundne, var en fattig Bæver, som Constance ogsaa havde understøttet, og hvem Fiorella selv flere Gange havde bragt denne understøttelse. Til ham

gik denne raske Pige, som i Stillehed havde lovet at opoffre sig for Giacomo, erindrede ham om de Belgjerninger, som han havde modtaget af Giacomo, og overtalede ham, maaſkee mere ved Løfte om rigelig Løn end ved Forpligtelse, til at virke med til Carraras Befrielse, som vilde blive mere besværlig naar Venetianerne havde paa- taget sig at bevogte ham. En Belønning af 200 Scudi, vel ogsaa Erindringen om modtagne Belgjerninger, lokkede den Arme, han lovede at gjøre sit Bedste. Allerede i lang Tid havde han ikke drevet Væveriet af Mangel paa nødvendige Ting og ved alleſlags Tjenester erhvervet sig og Sine et kummerligt Ophold. I nogen Tid var han gaaet fra Vagt til Vagt, havde tjent der som en Slags Opvarter og moret de Vagthavende, da han trods sin fattigdom havde et muntert og opvakt Sind. Desaarſag kjendte en stor Mængde Borgere ham, og han havde vidst at erhverve sig deres Bevaagenhed. Herpaa byggede han sin Plan. Han gik endnu samme Dag til Raadhuset, tilbød Vagten der sin Tjeneste, hentede den Eneste dette, den Anden hiint, og søgte ſaaledes at indsmigre sig hos dem. Desuden gjorde han sig bekjendt med Stedet, fandt ikke langt fra det Gemak, i øverste Stokværk, hvor Giacomo sad fangen, et mørkt, affides liggende Værelse, ſandsynlig beſtemt til at gjemme Brænde i, hvilket han kunde benytte til sit Gjemmested, og bragte om Aftenen Udſkilligt derhen, som han kunde behøve til at udføre sit Forehavende.

Dette Foretagende var ham ikke let. Veronas Borgere havde vel af gammel Agtelse og Kjærlighed ikke fa-

stet Giacomo i et Fængsel, men dog indsluttet ham i et, med en stærk Dør tillukket Værelse, hvis Vinduer havde Jerngitter, og hvori to Mænd befandt sig Dag og Nat til hans Bevogtning. Desuden holdt endnu otte Mand Vagt i Forsalen, saa at det var meget tungt at trænge ind til den Fangne. Det eneste Haab var at beruse Vagten om Natten ved Vin eller ved en Sovedrik, derpaa bane sig en Vej til den Fangne gjennem det mørke Værelse, hvis Skorsteen stod i Forbindelse med den i Giacomos Værelse, og om muligt redde ham paa den samme Vej. Lykkeligvis havde just en af Bæverens Dreng lært Skorsteensfeier-Haandværket, og denne og Fiorella skulde være ham behjælpelig.

Efter at han hemmelig Tid efter anden havde bragt en Klædning af næsten ganske sønderrevne Lapper tilligemed en god Strikke, i det mørke Værelse, besluttede han om Aftenen at udføre sit Forehavende.

Han var den hele Dag ved et udmærket Lune, fortalte lystige Indfald, underholdt Vagten inde i Raadhushuset, saavelsom de der bevogtede Giacomo fortræffeligt, og opmuntrede dem til efter Soldaterskik flittigt at lade Bøgeret gaae rundt; tillige lod han sig forlyde med, at han havde en ret vakker Datter, som hjalp ham at ernære sig med Luthspil og Sang. Han kunde let forudsee at man vilde opfordre ham til om Aftenen at medbringe hende, om hvis Skønhed de fleste tvivlede; men han ansillede sig fornærmet over denne Tvivl især da de yttrede, at naar Pigen ikke var smukkere end den fødte Dreng, som pleiede at ledsage ham, saa skulde han kun

holde inde med sine Prælerier. For at paaftaae sin Ret, lovede han, at hans Datter Fiorella skulde om Aftenen synge dem en Sang, men da maatte de ogsaa drikke dygtigt under Sangen og love ham en særdeles Gave for hans Barm. Borgerne vare gjerne tilfredse dermed, og saaledes bortffjernede Bøveren Nicola sig fra dem, for at hente Vin og Zitharspillerinden.

Beatrice, som havde skjult sig Dagen over i Nicolas simple Hytte, og sat Antonio, som desuden med ultaalmødighed ventede sit Buds Tilbagekomst fra Padua, i Bekymring for hendes Skyld, sendte Fiorella til Sanct Felice, for at underrette sin faderlige Ven om sit Forhavende, at alt kunde være beredt til at optage Giacomo i Slottet, hvis han skulde blive forfulgt; tillige bad hun ham at sende en Quantitet Opium, som kunde være tilstrækkelig til at bringe omtrent tolv Mænd i en fast Sovn. Antonio, fornøiet over denne Efterretning, sendte det forlangte, og besluttede, fra Mattens Indbrud, selv ved de yderste Poster at oppebie Afgjørelsen af sin elskede Herres Skjæbne.

Imidlertid havde Nicola omhyggeligt blandet den bedøvende Drik i Vinen, som han holdt beredt, for at bringe den til Bagten, og hentede derpaa den fattigt klædte Fiorella; desuden havde han vidst at overtale Fangerogteren, til at komme nogle Gange og at lade den i den Fængnes Stue sig befindende Vagt afløse for at deeltage i Vinen og Sangen.

Fiorella overraskede ved sin Skjønhed og sin Sang; Alle istemmede hendes Roes, trængte sig om hende, jub-

lede, spøgede og drak, saa at den ved Giacomos Dør staaende Vagt, da de bemærkede det, ogsaa forlangte Deel i den almindelige Glæde og de Jublende bevægede Slut-
teren til at lukke dem op. Dette havde Nicola ventet, og neppe vidste han den Fangne alene, førend den lille Skorstensfeier maatte tiltræde sin Vandring og bringe Giacomo en Seddel paa hvilken Beatrice havde skrevet disse Ord:

”Naar Du hører Fiorella synge Sangen om den blinde Spillemand udenfor Din Dør, saa er det gunstige Dieblik til Flugt kommen; kryb ved Hjælp af det ned-
ladte Loug op ad Skorstenen, lad Dig igjen glide forsigtig ned ad den anden, indhyl Dig derpaa i Nicolas Pjalter, og gaa, stolende paa Himmelen, modigt gjen-
nem Dine Fiender. Ved Mæstinos Billedstøtte venter Beatrice Dig.”

Drengen udrettede behørig sit Vrinde, Giacomo holdt sig beredt og ventede med Bængsel paa den belovede Sang. Han hørte rigtignok vild Jublen, Bægerklirren, og mangen en yndig Sang, ofte afbrudt ved kjedsomme-
lige Narrerier, men Sangen om den blinde Spillemand hørte han endnu stedse ikke. Jubel og Bægerklirren tog efterhaanden af, kun Fiorellas stedse svagere Sang trængte endnu til hans Ører, men hans Friheds Sang vilde end-
nu ikke lade sig høre. Lige saa urolig som han var Fiorella og Bæveren. Hverken Vinen eller den iblandede Sovedrik vilde gjøre Virkning; nikkede den ene, saa vaagede den anden, vækkede den Sovende ved Narrerier, og paatrængte ham et Bæger, og det var allerede sildigt,

da bemægtigede Frygt og Utaalmodighed sig Nicola, han gav Fiorella det aftalte Tegn og hun sang om den blinde Spillemand.

Medens Sangen havde Nicola begivet sig med sin Søn i det mørke Kammer. Drengen havde nedladt Striksen der, hvor begge Skorstene forene sig, og Giacomo var ogsaa ved Hjælp af den og Nicola, som trak ham op, kommen lykkelig ned igjen. Rask trak han Nicolas Klæder paa, denne fastede de allerede igaar medbragte Pjalter om, og hiin skreed nu, gribende et tomt, ved Døren staaende Wiinkrus, med Drengen ved Haanden, over Forsalen.

"Gaida, Nicola!" raabte Slutteren, "skjenk mig et Bæger endnu!"

Giacomo dreiede Kruset om, til Tegn paa at det var tomt, og skreed uden videre gennem Døren. Da han havde gjort sit Ansigt saa meget som muligt ukjendeligt og trykket den gamle Filtehat med dens brede, forrevne Skygge dybt i Ninene, samt endnu mere forhoiet Bedraget ved Drengen og Wiinkruset, kom han lykkelig gennem Bogterne til Raadhusets Port, hvorhen Fiorella fulgte ham, trallende en Sang; og ængstet ved mange Drillerier drog hun Opmærksomheden fra ham, som snart befandt sig paa Torvepladsen og i Beatrices Arme.

"Hurtigt, Giacomo!" hvidskede denne til ham, "spænd dette Sværd om Dig, tag denne Dolk og kom, Hastværk er nødvendig, følg os Fiorella!" De ilede nu bort, maatte gjøre forsskjællige Omveie, da de overalt stødte paa Krigssolk, som berusede og larmende droge gennem

Gaderne, endelig kom de til en af Broerne, den var besat af Venetianerne. De maatte derfor drage langs ad Floden til en anden; ogsaa ved denne saae de Krigsfolk leiret, de sinede ingen reddende Baad ved Breden, intet som kunde oplive det forsvindende Haab. I høieste Fortvivlelse gik de til den sidste Bro, som fører over Floden; ogsaa her vare de affkjaarne af Castello=Vecchio; bag ved dem blev det stedse mere levende paa Gaderne og de kunde nu tydelig høre, hvorledes man fra Huus til Huus raabte: "Carrara er undvogen af sit Fængsel, op for at søge ham!"

"Hvorhen skulle vi vende os, barmhjertige Gud!" raabte Beatrice i den høieste Fortvivlelse og stødte, idet hun fulgte Carrara i en snæver Sidegade, paa en drukken Rytter, som laae hende i Veien. Hun forstrækkedes og skreeg; Carrara vendte sig, saae den Drukne, tog ham Pikkelhuen af Hovedet, satte den hurtigt paa sit og begyndte nu at spænde Pantseret af ham. Men herved vaagnede den Drukne og satte sig under Hjælperaab til Modværge, saa at Carrara, tvungen af Nøden, maatte støde ham Dolken i Struben for at bemægtige sig hans Pantser, som han, for sin Sikkerheds Skyld og for at gjøre sig ukjendelig, spændte om. "Nu afsted!" sagde han, "vi maae søge at naae St. Pietro." Han gik bestandig dybere i hiin Deel af Staden mod Slottet, men fandt Veien til Kastelet besadt af Krigsfolk, som nu i ordnede Rækker droge gjennem Gaderne og i Forening med Borgene havde besat Portene. Ethvert Haab var nu forsvundet. At naa et af Kasterne eller at undfly fra

Staden var nu umuligt. Der blev dem intet andet Tilflugtssted tilovers end Bæverens Hytte, og den hurtige Dydagelse af Giacomos Flugt lod formode, at der var mødt Manden en Ulykke. I denne Nød irrede de, allerede flere Gange anholdte af de omkringdragende Skarer, om i Gaderne, da Beatrice, idet hun boiede om et Hjørne, pludselig foer tilbage, tilraabte Fiorella: "Red os for Munken!" trak Giacomo bort med sig og tilhviidstede ham at Pater Stefano fulgte dem i Hælene. Carrara vilde, opflammet af Hævn, vende om og gjennembore Niddingen, men Beatrice, som troede at have seet Bevæbnede bag ham, bad ham for alle Helgenes Skyld at følge ham, Fiorella vilde nok vide at opholde Munken. Giacomo, som fra alle Sider saae Bevæbnede komme dem imøde, fulgte hende. "Herind!" raabte Beatrice glad, pegende paa et Hotels aabne Port, som om det var Paradisets Port, "herind!" Hun rev næsten Carrara, der endnu bestandig saae efter de Bevæbnede, bort med sig og traadte rask i det, et Palais lignende Huus.

"Gud være lovet!" raabte hun, medens Giacomo saae mørkt hen for mig, "endnu ere vi reddede, dette Huus maa beskytte os, hvem det saa end tilhører!"

Med disse Ord slog Giacomo Dinene op og saae i den kun af en lille Lampe svagt oplyste Forstue. "Veed Du hvem der tilhører dette Huus? Vi kunne bede Constance Peralta om et Natteleie, vi ere i hendes Palais."

Beatrice foer sammen, men hun fattede sig dog hurtig igjen. "Desto bedre!" sagde hun, "skjul Dig i

hvin mørke Gang, Ingen vil finde Dig der, thi alt synes at være uddød her; jeg vil søge en Tjener, giv Dig kun ikke tilkjende for Noget. Fortvivlelsen gav hende Mod, hun ilede op ad Trappen, fandt en Tjener i Forgemakket, sovende i en Rænestol, vaagnede ham og bad ham at melde hende for hans Herseferinde.

Tjeneren nægtede det. Det var allerede for sildigt, svarede han, Signoraen havde allerede for længe siden trukket sig tilbage til sit Sovegemak og var utilgængelig for Enhver.

Men Beatrice forsikkrede, at Signoraens Lykke stod i Fare, hvis hun ikke fik hende i Tale. — Dette bestemte Tjeneren; han gik og kom tilbage med den Bested, at hun skulde træde ind, førte hende derpaa gjennem en Række Værelser og befalede hende at opholde sig i det sidste. Strax derpaa aabnede Døren sig, og Constance, ledsaget af sin Huushofmester, traadte ind, saae Beatrice, kjendte hende, trods den mandlige Dragt, og befalede hurtigt Huushofmesteren at lade dem være alene.

I første Dieblik var Pigen vel blevet bestyrtset ved en Tredies Nærværelse, men da hun nu befandt sig alene med Signoraen, og Constance med et stolt, næsten foragteligt Blik spurgte: "Hvad vil I her?" havde hun igjen faaet Mod og Fatning.

"Jeg vil give Eder Leilighed til at øve Holmodighed og Taknemmelighed imod mig," svarede hun, "Herr Giacomo Carrara er i Eders Huus."

"Han!" raabte Constance, og med enhver gjennem-

krydsende Tanke, med enhver stridende Følelse, afverlede Farve og Udtryk i hendes Ansigt.

"Ja, han," sagde Beatrice roligt. "Vi bleve forfulgte, Eders Port stod aaben, og saaledes traadte vi ind, uden at ane, at det var Eders Huus."

"Det var altsaa ikke hans Willie, at betroe sig til mig, søge Beskyttelse hos mig."

"Nei, Signora! Jeg troer, at havde han i denne Hast kjendt Eders Pallads, saa havde han hellere ladet sig nedhugge for Eders Porte af Venedigs Soldater, end han var traadt ind." Constance smilede haanligt. "J synes stedse at ville overlade mig Seiren, Signora!" vedblev Beatrice, "endog i Høimodighed vil J stille Eder ligeover for mig, ikke høiere. Forklar Eder, men fat en rask, fast Beslutning," sagde hun efter en Pause, hvori Constance uvis og eftertænkende havde stirret hen for sig. "Lad ikke den, som endnu for faa Dage siden var Veronas Behersker, som J maaskee selv med Længsel ofte ventede i dette Bærelse, blive længe i Uvisshed."

Constance gik ved disse Ord for at aabne Døren til sit Gemak, kaldte paa Huushovmesteren, som besad hendes hele Fortrolighed, talede sagte med den Indtrædende, af hvis Forundring Beatrice let kunde indsee, at det angik Giacomo, og da han hurtigt havde forladt Bærelset, vendte Signoraen sig igjen til den Ventende. "Giacomo Carrara vil finde et Fristed i mit Huus, saa længe jeg formaaer at give ham det," sagde hun, "jeg vil skjule ham og være ham behjælpelig til hans Flugt, hvis det staaer i min Magt; dette maa tilfredsstille Eder.

"Nu troer jeg at min Gjæld til Eder er betalt, og at jeg ikke staaer under Eder i Høimodighed."

"Nei, ved Gud nei! Jeg beundrer Eder, ædle Frue!" raabte Beatrice, og en dyb Følelse udtalede sig i Ord og Blik, saa at Constance med sin Willie maatte betragte Pigen med Deeltagelse; men snart blev hun igjen alvorlig og stolt. "Nu kan I gaae," sagde hun næsten befalende, "men alene tør I ikke vove det! Hvorhen skal jeg lade Eder ledsage?"

"Mig?" svarede Beatrice. "Min Skjæbne er uadskillelig fra Giacomos Skjæbne; hvor han er, bliver jeg ogsaa!"

"Det er formegen Frækhed!" foer Constance forbitret op. Troer Du, Glendige, hvis ganske Tilværelse er afhængig af et Ord af mig, at jeg vilde føre hans Bøstelse til ham i dette Huus?

"Signora, kunde disse Bægge, som vel ofte vare Vidner til Eders Lidenskab, tale, vilde de da ikke kunde tilraabe Eder: I førte Eder selv til ham?! — Men allerede engang har jeg forfikkret Eder, at mit Forhold til Giacomo er saa reent, som de Laarer, den dybe Smerte præsser af mine Vine. Andre Vaand, og i Sandhed ingen rosenfarvede, fængsler mig til denne Mand og hans ulukkelige Skjæbne. Derfor beder jeg Eder, stil mig ikke fra ham, jeg vilde forgaa af Angst og Smerte. Udvog ogsaa Udelmodighed mod mig, da jeg ikke mere kan forlange Taknemmelighed af Eder!"

Førend endnu Constance kunde svare, traadte en Tjener ind, som meldte Pater Stefano. "Gaa ind i mit

Sovegemak, Beatrice, og vent mig der, sagde Constance forlegen og befalede at indføre Pateren.

"Veed I det allerede? Carrara er undveget af sit Fængsel!" tiltalede han Signoraen.

"Jeg veed det."

"Daabelige Mennesker ville have seet ham smutte ind i Eders Huus," vedblev Stefano og iagttog Constance noie, men han fandt dog sin Mesterinde i hende, thi intet Træk forraadte hende, da hun udtalede et langsomt, Forundring udtrykkende: "Saa?"

"Jeg troede næsten selv at have taget feil, da jeg saae hans Bolerste Beatrice i mandlig Klædedragt smutte ind ad Porten med en Kriger; men nu troer jeg næsten selv, at Carrara har søgt et Asyl hos Eder, da Begge synes at være uadskillelige. For at befrie Eder for deres besværlige Tilstedeværelse og tage Beatrice i Forvaring, har jeg Proveditorens Befaling, og beder Eder derfor, Signora, at udlevere mig hende."

"Pater," faldd Constance ham i Talen, "Beatrice er ikke her. Vi To kan vel neppe blive en Time sammen under eet Tag; men var hun ogsaa her, jeg vilde aldrig udlevere hende til Eder. Jeg veed hvorfor hendes Dolk traf Eder i Vicenza, og da jeg veed dette om Eder, og nu har naaet Maalet for min Hævn, saa kan I vel tænke, at jeg ikke mere behøver, men foragter Eder. Bring Proveditoren dette Svar, hvis det behager Eder, og tilkjøb Eder min Takshed ved en klog Opførsel. Desuden ere Veronas Adelsmænd ikke blevne Slaver af vene-

tianſt Godtbefindende, fordi de lod Sanct Marcos
Fahner plantes paa deres Taarne. God Nat, Pater."

"Jeg gaaer for at indslutte Eder i min Ven," sagde
Stefano med hyklet Ydmyghed.

"Beed kun for Eder og overlad det til mig og min
Skriftefader at forſone mig med Gud. Lev vel!"

Stefano gif, med Hævn i Hjertet.

"Nu kan I blive i mit Pallads og under min Be-
ſkyttelse," sagde Conſtance til den ſjælvende Pige, hvem
Synet af Munken ſtedſe bragte til at bæve. "For Pa-
teren ſkal jeg beſkytte Eder," beroligede Conſtance hen-
de, "det befaler Dvindens Pligt mig. Et af mine Fruen-
timer vil anvife Eder et Bærelſe."

Hun kaldte, og gav de nødvendige Befalinger dertil.
Beatrice forlod dette Fruentimmer, hvis Handlemaade
var ſaa forſkjællig og modſigende, med en Art Høiagtelse.

24.

Da Nicola efter Giacomos Flugt havde iført ſig
fine Pjalter, var han kjækt traadt ud af det mørke Smut-
hul og ſkredet gjennem Forsalen, hvor Slutteren og nogle
Halvtsovende betragtede ham, ſom om han var en Aand,
thi nyligt havde de ſeet ham komme ud af den ſamme Dør
og gaae ud af den Anden. De lode ham uhindret paſſere,
men ſaaledes ikke Wagten ved Raadhuſets Port, ſom det
var paafaldende, at eet og ſamme Menneſke kunde gaa
to Gange gjennem Porten, uden at være vendt tilbage.

De anede Bedrageri, anholdt ham, og omendkjøndt man kjendte ham som den bekjendte Bæver Nicola, saa skulde han alligevel holdes fast og imorgen føres til videre Undersøgelse. Til Lykke for den Arme, som allerede ansaae de 200 Scudi og Livet for tabt, styrtede Slutteren halv tumlende ned ad Trappen og skreeg af fuld Hals: "Herr Carrara er undvogen!" Denne Efterretning gjorde en almindelig Opstand, som Nicola benyttede, undveg og løb saa hurtigt han kunde over Pladsen til Etsch. Men han fandt ogsaa Broerne besatte, da Venetianerne, frygtende et Oversald, allerede havde besat dem om Aftenen, og da Dødsangsten drev ham, styrtede han sig i Vandet, svømmede lykkeligt igjennem og naaede snart den yderste Vindebro ved Sanct Felice, hvor han ved sin Angivelse, at han bragte Efterretning om Herr Carrara, strax blev indladt.

Ikke ganske saa heldigt var det gaaet Fiorella. Hun havde stillet sig i Veien for Stefano og søgt at opholde ham ved alleslags Taler, endog Tillokkelser, men enten skjulede en Sky Maanestinnen, og unddrog ham Pigens Skjønhed, eller ogsaa var Hævnen stærkere hos ham end Begjærligheden, han søgte at rive sig løs fra hende og gik lige hen til Palladset Peralta. Endnu engang forsøgte hun at holde ham tilbage, men da han ikke bekymrede sig om hende, og hun troede Carrara var langt nok borte, og heller ikke kunde ane, at han vilde søge et Tilflugtssted hos Constance, lod hun ham rolig træde ind i Palladset.

Men hvorhen skulde hun nu vende sig? Nicolas

Hytte var det eneste Asyl, som endnu blev hende tilovers, men allerede langt fra saae hun Hytten omgivet af Bevæbnede og vendte hurtigt om igjen. En Kirkegaard tilbød hende et Tilflugtssted for Matten, og da Dagen brød frem, havde hun det Mod, at drage gennem de livlige Gader med sine Pjalter og sin Zithar og erhverve sig saa meget ved Spil og Sang, at hun kunde stille sin Hunger. Til Lykke blev hun ikke kjendt af Noget.

Da Solen stod høit og de fleste Indvaanere havde draget sig tilbage i deres Huse og Gaderne vare øde, forsøgte hun at forlade Staden gennem Mailänderporten. Portene vare vel endnu siden Giacomos Flugt spærrede for Enhver, men til Lykke fandt hun i den gamle, vagthavende Officier, som befalede her, en blød Sjæl, der paa hendes Forestilling, at hun boede udenfor Porten, og maatte ernære sine Forældre med Spil og Sang, og at disse maatte dø af Hunger, hvis hun ikke snart vendte tilbage til deres Understøttelse, var tilbøielig, til at lade hende slippe ud. En Vise, som hun sang, fuldendte, hvad hendes vemodige Bønner, næsten halvt havde opnaaet; den gamle Kriger, som ikke fandt noget mistænkeligt i den fattigt klædte Pige, aabnede Porten for hende, og lod hende komme ud. Hun tiggede sig nu fra Sted til Sted med sit Luthspil og kom ad Omveie lykkeligt til Padua.

Giacomo havde utaalmodigt ventet i Hallen paa Beatrices Tilbagekomst, men istedetfor hende var Hushofmesteren kommet, som venligt indbød ham i sin Her-

Herindes Navn, til at følge med. Han førte ham i et lille Værelse, hvis flette Møbler viste, at det længe havde været ubeboet. "Tilgiv, Herre," sagde Huushofmesteren, "at jeg i dette Pallads, hvor I kjender saa mange Pragt-værelser, anviser Eder et elendigt Værelse til Opholdssted, men det er det eneste, hvori jeg holder Eder for sikker." Han viste ham derpaa en skjult Dør, som førte ham i et mørkt Kammer, hvor en Falddør skjulte en snæver Bindeltrappe, som igjen førte ham ned i Haugen. Hører I Larm, saa flygt hertil, skyd Slaaen for den stærke Jern-dør, som længe vil modstaae enhver Magt, og give Eder Tid til at komme ned i Haugen og derfra videre gennem en aabentstaaende Port. Jeg beder Eder ogsaa tilgive, hvis I bliver slet betjent, thi Ingen uden jeg maa vide af Eders Ophold her, derfor er jeg den eneste Tjener, som I vil saa at see."

"Siig hellere: den eneste Ven!" afbrød Giacomo ham.

Huushofmesteren bukkede sig ærbødigt, som om han vilde undslaa sig for denne Fortrolighed. "Jeg vil med Glæde bringe Eder Spise og Drikke, og hvad I ellers ønsker," vedblev han derpaa, "Kun ingen Kjærter; Binduerne maa ikke være oplyste, ellers er Eders Opholdssted strax forraadt."

"Og hvor er Beatrice?" spurgte Giacomo.

"Jeg veed det ikke, naadige Herre!" svarede den Gamle, bukkede og bortskjernede sig.

Fyrsten af Paduas Søn sad sig nu paa den eneste, skrøbelige Stol, som han fandt i sit Værelse. Mørk Nat

var det baade omkring og i ham, thi han var og vis paa, at faldt han i Venetianernes Hænder, var Friheden ham berøvet for stedse. Disse mørke Tanker foruroligede ham, men han forstyrredes snart af den godmodige Huushofmester, der bragte en Madratse, et Tæppe og flere Ting, som han udbredte paa Jorden, og strax derpaa hentede et Kruus Wiin og forskjellige Spiser. Han overrakte ham ogsaa en anstændig Klædning, saa at den ædle Herre kunde fæste Nicolas Pjalter fra sig og igjen klæde sig reenligt. "J seer mig ikke igjen før end imorgen Aften," sagde han derpaa, "kun naar det er mørkt, tør jeg vove at bringe Eder det Nødvendige." Herpaa forlod han ham.

Medens den venlige Gamle indgjød ham Trøst, og saa venligt havde sørget for Alt, var Beatrice ogsaa blevet anblift et venligt Bærelse og ingen af de Forsigtighedsregler, som man troede nødvendige hos Giacomo vare blevene anvendte. Hun turde forlade sit Bærelse den næste Dag og spadserere i Haugen, kun erfarede hun ikke, hvor Giacomo var; hun kigede efter alle Binduer, men hun kunde ikke opdage den Mand, til hvem hun var fængslet med saa mægtige Baand, ved noget af dem. Hun bemærkede ogsaa i Palladset en Frem- og Tilbageløben, en Kommen og Gaaen, som lod formode noget Bigtigt, og saae paa de fleste Ansigter, som hun mødte, Forlegenhed og en vis Afsky for at nærme sig hende, saa at hun den øvrige Deel af Dagen indsluttede sig i sit Bærelse, og ikke forlod det igjen.

Beatrices Formodning, at Uroligheden i Palladset Peralta, maatte hidrøre af noget Usædvanligt og som hun

frøgtede for, ikke noget Glædeligt, var rigtig. Allerede den tredie Dags Morgen indfandt den venetianske Proveditor sig hos Signoraen, og forlangte Giacomos og hans Elskedes Udlevering. Constance nægtede standhaftigt, at hun havde skjult dem, omendskjøndt hun tilstod, at Beatrice var hos hende, og at hun havde lovet Pigen Beskyttelse, som hun ogsaa vilde holde. Ingen havde Ret til at herske over Pigen, som intet havde at gjøre med Verona og Venedigs Anliggender. Proveditoren erindrede vel Signoraen om Beatrices tidligere Opførsel, hendes Forræderi; men denne meente, at det ikke var nogen strafværdig Handling at sætte Forræderi mod Forræderi. "Jeg har gjort saa meget for Republiken," sagde hun derpaa og hendes Dine flammede, "tving mig ikke til at angre det, Signor! Jeg spørger Eder ogsaa, hvad Ret har I til at tage Giacomo Carrara til Fange? Ere Slottene ikke i Eders Magt? Og han skulde kun være fængslet saa længe indtil I kom i Besiddelse deraf."

"Slottene kom i vore Hænder ved Soldaternes Mytteri, ikke ved frivillig Overgivelse!" svarede han, "vi maatte udbetale Krigerne en betydelig Summa, og saaledes er det sluttede Forlig, i det mindste i det Punkt, ugunldigt."

"O, min Fædrenebstad," sukkede Constance dybt.

"Kron Eders Bærf, Signora," vedblev Proveditoren, "udlever os de Fange."

Constance maalte den lille, fortflædte Mand fra Top til Taa, og svarede intet.

"Saa tvinger I os til at lade Eders Huus gjennem-
søge," vedblev Venetianeren.

"Gjør, hvad I maa," sagde Veroneserinden roligt,
"jeg vil ikke modsætte mig det, især da jeg veed, at I
ikke vil finde ham."

Allerede i næste Time besatte venetianske Krigere Pal-
ladset. Proveditoren kom den følgende Dag med flere
Retspersoner og — ofte stikker Tilfældet det besynderligt
— med dem Capitain Polenta von Ravenna, som ved
sin Helbredelse havde erholdt Friheden af Giacomo; bag
efter ham fulgte Stefano, der sandsynligviis ikke anede,
at tvende Vidner her kunde optræde imod ham.

"Hav den Gudhed, Signora!" begyndte Proveditoren,
"at beordre nogle af Eders Folk til at aabne Bærel-
serne og overbevise sig om, at de, som gjennemsøge Eders
Huus ikke tilføier Eder nogen Skade."

Constance gav sin Huushofmester, som allerede hav-
de underrettet Giacomo om Proveditorens Ankomst, den-
ne Forretning.

"Nu, lad Beatrice træde ind!" befalede den vene-
tianske Senator; hun kom.

"I har været Herr Giacomo Carrara behjælpelig
ved hans Flugt?" spurgte han.

"Jeg saae ham ikke siden han forlod Sanct Felice,
og de utaknemmelige Veronesere tog ham til Fange," sv-
rede hun med Fatning.

"Og dog er I flygtet ind i dette Pallads med ham!"
vedblev Venetianeren.

"Da jeg ikke har seet ham, saa er det jo umuligt, at jeg har kunnet flygte med ham hertil, Signor!"

"Viid, denne fromme Mand saae Eder smutte ind i dette Huus med den Bortflygtede.

"Hiin fromme Mand?" gjentog Beatrice, som først nu saae Munken. "Han kan ikke vidne imod mig," vedblev hun og overvandt sin Frygt, "han har," hun standsede, "fritag mig for at sige Aarsagen."

"Signora," vendte nu Venetianeren sig til Constance, "hun være skyldig eller uskyldig, saa forlanger Republiken, at hun bliver sat under streng Opsigt. Jeg vil for det første lade hende bringe i et Kloster."

"I den hellige Agathes Kloster," faldt Stefano ham i Talen.

"Ganske rigtig, til Sanct Agathe, sørg imidlertid for hendes Optagelse," sagde Proveditoren, da Capitain Polenta, som hidtil kun havde hørt til, afbrød Senatoren.

"Herre, førend I beslutter noget over Pigen, saa til-lad at jeg aabenbarer Eder noget."

Proveditoren traadte hen med ham i en Winduesfor-dybning og syntes opmærksom at høre paa hvad Capitainen sagde ham, hvorved han tog Pateren skarpt i Diesyn. Snart derpaa traadte de igjen til de Andre og Proveditoren sagde, kaster et strengt Blik paa Munken: "jeg har forandret min Beslutning, Pigen skal følge Capitainen og ikke gaae til Sanct Agathe."

Beatrice levede igjen op ved disse Ord; førend hun havde fulgt Munken, havde hun hellere stødt sig Dolken i Brystet. Hun fulgte Capitainen, takkende Constance kort, medens de Andre afventede Følgen af Huusundersøgelsen med forskjellige Forhaabninger.

Proveditorens Skriver, velbevandret i deslige Ting, havde med sine Ebirer gennemført den mindste Krog i Palladset, endog Signoraens Covegemak var ikke blevet forstaaet; han havde ogsaa betraadt det Værelse hvori Giacomo havde fundet en Tilflugt, men da den forsigtige Huushofmester hurtigt havde kastet Alt, hvad der havde kunnet forraade en Beboer, i det Smuthul, som skjulede Carrara, saa saae Skriveren sig kun flygtig omkring, forlod Værelset, og efterat have gennemført Alt, bragte han sin Herre den Efterretning, at den Flygtede intetsteds var at finde.

"Han maa være i Huset," forsikrede Stefano, hvem Constances foragtelige Blik ikke bragte ud af sin Fatning.

"Derfor," afbrød Proveditoren ham, "bliver Palladset besat, og I, Signora, er vor Fange. Er Giacomo Carrara ikke imorgen ved denne Tid i vor Magt, saa bered Eder til at gjøre en Reise til Benedig."

"Til Benedig," faldt Constance ham forundret i Taler.

"Ja, Signora," vedblev den strænge Dommer, "hvem der som I har Mod til at sætte sig i Spidsen for en Sammenbørgelse, derpaa i forsængelig Indbildning holder sig for stuffet og mod et Medlem af Signoriet med Smerte og Raserie kan udraabe: D min stakkels Fædrene-
stad! den holder Republiken ikke for egnet til at blive i denne stakkels Fædrene-
stad. Dette er min faste Beslutning."

"Saa gjentager jeg det og vil tusinde Gange gjentage det: D min stakkels Fædrene-
stad!" raabte Constance med dristig Stolthed.

"Tænk tillige paa, jeg beder Eder, Signora, at Benedig er retfærdig, men uforsonlig stræng."

Constance smilede bittert og hilste med Anstand den stolte Venetianer, som nu taus anbefalede sig og forlod hende med sine Ledfagere.

25.

Endnu samme Aften, da den tro Huushofmester underrettede Giacomo om, at han kunde forlade sit Skjul, fortalte han ham, hvad der var foregaaet i Verona og her i Palladset og hvilken Skjæbne der ventede hans Herskerinde, raadte ham ogsaa til den største Forsigtighed, da alle Udgange bleve bevogtede af venetianske Soldater og Ingen maatte komme ud eller ind; endog Haugeportene vare besatte.

"Og hvad siger Signoraen dertil?" spurgte Giacomo.

"Neppe havde Proveditoren forladt hende, før end hun befalede mig at gjøre de nødvendige Anstalter til Reisen til Benedig."

"Og hvilken Tid har Venetianeren bestemt til Afgjærelsens Time?"

"Det var i den ellevte Time han udtalede det grusomme Ord."

"Og Soldaterne gjorde Oprør?" spurgte Giacomo

videre, "underhandlede med Venetianerne og overgav Slottene?"

"Ja Herre."

"Skjændigt, skjændigt! O, min stakkels Antonio!"

"Saa vidt jeg veed, er han gaaet til Padua," trøstede Huushofmesteren ham. "De fleste Capitainer og Officerer have taget Tjeneste hos Republiken."

"Leiede, elendige Sjæle!" raabte Giacomo forbittret.

"Men hvorledes kan man vente Trost af Mennesker, som sælge deres Liv for en Guldgylden? Men hvorfor vredes jeg paa disse Elendige, noget mere Alvorligt forestaaer mig. God Nat, gamle Mand, sov rolig, hvis Sorgen tillader Eder at sove." Han trykkede hjerteligt den Gamles Haand og kastede sig grublende paa en Pænestol; Sorgen berøvede ham ogsaa den vederkvægende Søvn.

Den følgende Morgen holdt Signoraens Portechaise i Forgaarden, hun stod selv rejsesfærdig i Kredsen af sine Tjenere, som havde forsamlet sig for at sige hende Leveel, da Døren aabnede sig, og Giacomo til Alles Forundring traadte ind. Constance blegnede ved Synet af ham, hendes Kne vaklede, dog beholdt hun Fatning nok, til at give sine Tjenere Befaling til at bortstjerne sig.

"Signora," begyndte Giacomo, jeg erfarede af Eders Huushofmester, at Eders Skjæbne var knyttet til min, og saaledes holder jeg det for min Pligt, at lade den hvile alene paa mig; jeg er her for at overlevere mig til Venetianerne." Constance vilde afbryde ham, men hun kunde ikke tale, hendes Bryst var saa trangt. "Haab ikke at kunne rokke min Beslutning, Signora; jeg kender Mandens Pligt, jeg kender den Pligt at gjøre Uret god igjen. Tilgiv," sagde han og greb Constances Haand, som hun lod ham beholde, "tilgiv om jeg ogsaa berører et ømt Sted i Eders Hjerter, det er mig vigtigt i denne Time, maaskee for sidste Gang at tale frit med Eder. Jeg har gjort Eder ondt, meget ondt og I havde Ret til at være forbittret paa mig; Utroskab er en frygtelig Slange, som længe og begjærlig gnaver paa det blodende Hjerter, og hvormed vi Mænd letfindig og forbrøderst spørge. Døvn traadte i Eders Hjerter i Kjærlighedens Sted, og I har temt dens Kalk til de sidste Draaber, thi ved Eder staaer jeg elendig for Eder."

"Giacomo!" tvang det sig smerteligt af hendes Bryst ved disse Ord.

"Lad mig ende, Constance," bad han, "lad mig ende! Jeg kjender det menneskelige Hjertes Svagheder og Vidsenskaber, derfor tilgiver jeg Eder, tilgiver Eder Giftbægeret, Dolken og den natlige Vandring af ganske Hjerter, thi I har forsonet Alt, da I gav mig et Asyl i Eders Huus og høimodig tog Beatrice i Eders Beskyttelse. — Da jeg bliver ført til Benedig, sandsynlig for bestandig maa stilles fra Venner og Beslægtede, fra Liv og Kjærlighed, endogsaa fra hende, som er mit Hjerter dobbelt dyrebar, saa opfordrer jeg Eder i denne alvorlige Time, til ogsaa for Fremtiden at beskytte denne Pige, være hendes Moder, hendes Veninde."

"Jeg beskytte Beatrice, hende?" raabte Constance, og høi Glød farvede hendes Kinder.

"Ja, Signora!" svarede Giacomo, "denne Beatrice skal I være Moder og Veninde, hun er Giacomos Søster."

"Hellige Guds Moder, Eders Søster?!" raabte den Sønderknupte. "Du straffer mig frygteligt, Dommer histoppe! Sam har jeg styrtet i Fordærvelse, fordi han elskede sin Søster, hende vilde jeg dræbe fordi hun laa i sin Broders Arme! — Gjengjældelse, o Gjengjældelse, du er frygtelig! — Og med dette Dieblik, Giacomo," sagde hun ude af sig selv, og snart rullede hendes Dine vildt, snart syntes de brustne, "med dette Dieblik trænger den forstødte Kjærlighed sig igjen i mit Hjerter, min Puls flyver, mit Hjerter svulmer af Længsel, glødende Kjærlighedstaarer trænge sig i mine Dine. — Dog nei, det var et Spil af min Phantasi; troe intet af det, som jeg nu sagde. Mine Dine ere tørre, min Puls slaaer roligt, langsomt, mit Hjerter — slaaer — ikke mere!" Ved disse Ord sank hun om.

Giacomo skreeg om Hjælp; Dørene bleve aabnede, Proveditoren traadte ind. "Ha!" raabte han glad ved Synet af Giacomo, der ikke agtede paa ham, men blot beskæftigede sig med den Afmægtige; derpaa vendte den kolde Venetianer sig til sine Sbirer. "Tag den Fangne og før ham i Vognen, overlad hende til hendes Fruentimmers Omsorg!"

Indhold.

Pag.

Carraraerne. Fortælling af N. von Trom-	
lig. Første og anden Afdeling	3.

Da "Carraraerne," første og anden Afdeling, imod Forventning have udfyldt 1ste Bind, saa maa tredje og sidste Afdeling begynde 2det Bind, og hele Fortællingen sluttet altsaa i et af dets første Hefter. Imidlertid vil der for Fremtiden saavidt muligt blive sørget for, at Fortællingerne slutte med hvert Bind.

